

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

CORTS VALENCIANES
DOCUMENTACIÓ
III Legislatura

Número 3

Any 1991

DEBAT D'INVESTIDURA

Sessió plenària

celebrada el dia 9 de juliol de 1991

SUMARI

(Comença la sessió a les onze hores)

— El candidat del Grup Parlamentari Socialista, Joan Lerma i Blasco, presenta el seu programa

— Intervenció del diputat Albert Taberner i Ferrer, i rèpliques.

(Se suspén la sessió a les catorze hores)

(Es reprén la sessió a les setze hores)

— Intervencions i rèpliques dels diputats Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista UV), Pedro Agramunt Font de Mora (G.P. Popular) i Segundo Bru Parra (G.P. Socialista).

— El President explica el procediment de votació i els secretaris primer i segon anomenen els diputats.

— Els resultats donen al candidat del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida sis vots a favor i vuitanta-tres en contra; al candidat del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana set vots a favor i vuitanta-dos en contra; al candidat del Grup Parlamentari Popular trenta-un vots a favor i cinquanta-vuit en contra; al candidat del Grup Parlamentari Socialista quaranta cinc a favor i quaranta-quatre en contra.

(S'alça la sessió a les deu hores i quaranta minuts)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 9 de juliol de 1991. Continuació del dia 8 de juliol. Comença la sessió a les onze hores, sota la Presidència del Molt Excel·lent Senyor Antoni García i Miralles.

El senyor President:

Il·lustres senyores i senyor diputats, continua la sessió.

En el debat d'investidura del candidat proposat pel Grup Parlamentari Socialista de les Corts Valencianes, té la paraula el senyor Lerma.

El senyor Lerma i Blasco:

Molt Excel·lent President de les Corts Valencianes.

Il·lustres senyores i senyors diputats:

En las elecciones autonómicas de mayo pasado, la Comunidad Valenciana ha revalidado una vez más un proyecto de progreso económico y social, que representa sus necesidades y aspiraciones. Con ello ha dado pruebas de que no sólo está satisfecha de los resultados, sino que desea seguir avanzando en una dirección que demuestra ser positiva para nuestra sociedad.

Creo firmemente que un programa de gobierno para la Generalitat debe ser capaz de ayudar a los valencianos a alcanzar los objetivos a que aspiran. Por eso, conviene que empiece por analizar dónde estamos, qué hemos conseguido en estos años y qué metas podemos proponernos para los próximos. Una vez dicho esto, expondré qué puede aportar la Generalitat Valenciana para alcanzarlas.

¿Qué nos caracteriza hoy a los valencianos? Somos una sociedad relativamente joven, que ha decantado con el tiempo en un comportamiento innovador y dinámico. Tenemos una vieja cultura que nos confiere sensibilidad y capacidad creativa. A lo largo de los últimos decenios hemos mantenido un contacto con Europa, a través del cual hemos ido desarrollando unos hábitos de trabajo y organización modernos.

Si comparamos la evolución de los indicadores sociales de la Comunidad Valenciana, y sobre todo si fijamos la atención en los cambios recientes, parece que podemos tener motivos para ser optimistas. Gracias al empuje de los trabajadores y de las empresas, hemos alcanzado unas tasas de crecimiento y de creación de empleo muy altas, que se han reflejado no sólo en el desarrollo experimentado en estos últimos diez años, sino también en grandes cambios de mentalidad y de actitud.

Y recuerdo a sus señorías que desde 1986 a 1990 el PIB valenciano ha crecido un 5'1% de media anual, en términos reales, mientras que el español lo hizo en un 4'6% y el promedio comunitario en un 3'1%. Esto ha permitido que, desde finales de 1986 hasta finales de 1990, se crearan 212.000 nuevos empleos, con lo que la tasa de paro bajó del 18'8% al 14%, cerca de 2 puntos por debajo de la media nacional.

Este progreso ha tenido grandes repercusiones a todos los niveles. La sociedad valenciana ha generado instrumentos de proyección económica y cultural muy activos, que crecen y evolucionan continuamente. Hace unos años no era fácil imaginar que hoy contaríamos con una Feria Muestrario Internacional de la importancia de la nuestra, ni con una Institución Ferial tan prometedora como la de Alicante. Ni que el Puerto Autónomo de Valencia fuera ya uno de los más importantes del Mediterráneo, o que las Cajas de ahorros se hubieran modernizado y concentrado como están, o tampoco que tendríamos una Bolsa de Valores como la que ahora tenemos, o unas activas Cámaras de Comercio, o unas Universidades en constante crecimiento, o un Parque Tecnológico modélico en el que colaboran Administración y empresas. Todo ello cons-

tituye un sistema institucional valenciano de vertebración de la sociedad civil.

La Generalitat Valenciana ha jugado un papel decisivo como instrumento de esta vertebración. A pesar de las dificultades iniciales ante la existencia de dos vías de acceso a la autonomía, los valencianos hemos sido capaces de seguir el camino que más convenía a los intereses generales de nuestra Comunidad y la Generalitat ha asumido y desarrollado con éxito nuestras competencias.

Gracias a ello, ha podido colaborar decisivamente en el esfuerzo colectivo que ha realizado esta sociedad para superar la crisis de finales de los '70. El resultado ha sido que una década con un crecimiento similar al de los años '60, no ha sufrido las tremendas desigualdades sociales y territoriales generadas por aquél. Por el contrario, hemos alcanzado un nivel de infraestructuras y servicios públicos digno y equiparable a nuestro progreso económico y, en consecuencia, un grado de cohesión que posibilita el consenso social. Este es uno de los mayores activos con que cuenta en la actualidad el pueblo valenciano.

Los cambios y avances de la década pasada, sin embargo, no constituyen un fin en sí mismos, sino una plataforma que debemos utilizar para lanzarnos definitivamente hacia el futuro. Nos ha correspondido vivir inmersos en el proceso de desarrollo de un espacio socioeconómico muy amplio, que se corresponde plenamente con nuestra vocación histórica abierta.

Este espacio, la Europa Unida, va a brindarnos grandes oportunidades porque nuestra posición estratégica en ella puede ser favorable. Formamos parte de un eje mediterráneo con grandes expectativas de atracción de personas y empresas, y tenemos en nuestro medio ambiente un recurso de primer orden.

Nuestro contexto es, evidentemente, la Comunidad Económica Europea, no sólo como mercado único, sino como un ámbito del que formamos parte y en el que deseamos situarnos en buena posición. En este sentido, el dinamismo de la sociedad valenciana y los recursos de que dispone permiten que nuestro objetivo para los próximos cuatro años sea una clara convergencia con los niveles de empleo y bienestar de las regiones más desarrolladas de Europa.

¿Qué quiero decir con esto? Quiero decir que merece la pena que apostemos fuerte por el futuro. Durante esta legislatura que empieza, si nos lo proponemos, podemos seguir creciendo anualmente un punto por encima de la media comunitaria. De este modo, nos aproximaríamos en 1995 al 85% del PIB medio por habitante de la Comunidad Económica Europea, con lo que reduciríamos nuestro diferencial de paro y calidad de vida con los países comunitarios y además lo haríamos de una forma armónica y sostenida, apoyada en el aumento de la productividad y del empleo.

Esta situación nos permitiría mejorar el nivel de vida en el seno de una sociedad bien cohesionada —cohesión quiere decir justicia—, gozar de una educación plenamente acorde con las necesidades del trabajo y encaminada al desarrollo personal, una sanidad universalizada y de calidad, unos servicios sociales que compensen las situaciones de desventaja generadas por el sistema, y un medio ambiente sano. Y no estoy hablando sólo de componentes esenciales del bienestar social, sino también de activos fundamentales para las actividades productivas.

Los valencianos no queremos cualquier proyecto de crecimiento, sino un proyecto de modernización y progreso concreto. Un proyecto de progreso que nos conduzca a una sociedad con un alto nivel de bienestar y de cohesión social. Pero este proyecto es positivo también porque la falta de cohesión, los desequilibrios territoriales y las desigualdades no sólo son

negativos, sino que además implican para el conjunto de la sociedad unos costes mucho mayores que los que representa alcanzar la propia cohesión.

El horizonte europeo y el escenario al que aspiramos exigen que nos planteemos para la próxima legislatura resolver nuestra incorporación en las mejores condiciones al Mercado Único Europeo y prepararnos para el proceso de integración económica y monetaria. En estos momentos no poseemos los niveles de competitividad que exige el mercado europeo y esto nos está creando problemas en la balanza de pagos y en la formación de capital.

Nuestro problema político real es el impacto sobre la Comunidad Valenciana de la Unión Económica y Monetaria. Si nuestros problemas de competitividad continúan, corremos el riesgo de quedar fuera del grupo de los países avanzados y de sufrir un coste alto en empleo y riqueza.

El '93 está a la vista, pero luego hay que seguir, y hay que seguir ya sin el apoyo que han supuesto los fondos FEDER. A partir de entonces podemos estar fuera de las regiones Objetivo 1, al haber superado con cierta amplitud la barrera del 75% del PIB por habitante medio comunitario. Esto representa un éxito importante, del que debemos congratularnos, pero no nos convierte en una región desarrollada. Más bien significa que estamos en condiciones de dar el salto definitivo hacia una economía avanzada.

Para ello vamos a depender de nuestros propios medios, de nuestros esfuerzos y de la capacidad de nuestra imaginación para afrontar los problemas y sacar partido de las ventajas. Además, las empresas, por imperativo legal, ya no podrán contar con las ayudas directas que aporta el Plan de Competitividad del Gobierno Valenciano, que con unos recursos de 16.000 millones de pesetas expira el 31 de diciembre de 1992, y deberán haberse acomodado a la legislación europea en materia de medio ambiente y estar moviéndose en un mercado amplio y competitivo.

La preparación de nuestras empresas y de nuestra sociedad para aprovechar las oportunidades que brinda la integración europea plena, y también para hacer frente a los riesgos que comporta, no va a ser fácil ni cómoda. Pero también hay que hacer frente a las nuevas exigencias mediante el ahorro y la inversión, tanto pública como privada, y tanto de las empresas como de las familias. Va quedando atrás la etapa en que, debido a las precarias condiciones de vida, el consumo era una forma de acercarse a los patrones de una sociedad avanzada.

Creo, señorías, que esto hay que entenderlo claramente, porque es decisivo para nuestro futuro: ante el reto que tenemos delante, hay que plantearse las cosas a largo plazo, ahorrar e invertir. La inversión es fundamental y tiene que basarse en nuestro propio ahorro; de lo contrario, estaremos condenados a endeudarnos con el exterior. Desde aquí quiero hacer un llamamiento en ese sentido al espíritu ahorrador de las familias y empresas, y asegurarles que la Administración les apoyará.

Hay ya algunas propuestas en este sentido que así parecen confirmarlo. La Administración, por su parte, va a controlar sus gastos corrientes para poder continuar una política de inversiones. Y apelo también a las partes negociadoras para que actúen con responsabilidad en el esfuerzo colectivo que estamos obligados a hacer.

Nuestra competitividad no puede seguir basándose en el diferencial de costes salariales. Hay que plantear un cambio fundamental en nuestro modelo de crecimiento. En general, los factores claves de la competitividad son la eficacia y la eficiencia de la organización y gestión de las empresas y de la Administración Pública, la investigación científica y el desarrollo tecnológico como base de la innovación, la cantidad y calidad de las infraestructuras y servicios, la calidad de vida y

sobre todo la formación y capacitación de los recursos humanos.

El denominador común de todos estos factores es la inversión, tanto pública como, sobre todo, privada, la eficacia de la gestión y el desarrollo de comportamientos y mentalidades abiertos y con visión de futuro.

Pero tengan en cuenta que cuando hablo de inversión no me estoy refiriendo exclusivamente a la de capital físico, del mismo modo que cuando hablo de competitividad no me refiero a aspectos meramente económicos. Quiero decir que no me estoy dirigiendo únicamente a los empresarios o a la propia administración. Todos tenemos algo con que contribuir a esta estrategia que afecta al conjunto de la sociedad. Los sindicatos pueden asumir un importante papel en este proceso. Las familias, por su parte, deben invertir en la formación de sus miembros. Esta será su decisión más rentable a medio y largo plazo y más satisfactoria desde el punto de vista del desarrollo y la realización personal.

A las empresas les corresponde ser más eficaces, afrontar los retos con su esfuerzo y con las ayudas que les brinda la Generalitat y no dejarse llevar por la tentación de un enriquecimiento fácil a costa de su venta, porque con ello privan a la sociedad valenciana de un patrimonio que, bien gestionado, puede constituir uno de los factores de su desarrollo.

La productividad de la gestión pública debe mejorar y para ello vamos a trabajar en dos grandes líneas. Por un lado, se trata de alcanzar un mayor nivel de eficacia en la prestación de servicios con el mínimo gasto de dinero público, salvaguardando la legalidad y el principio fundamental de equidad, y a la vez elevar el nivel de inversión pública, especialmente en materia de formación, en detrimento de los gastos corrientes.

Por otro lado, hay que conseguir un mayor calidad de los servicios, dentro de una nueva cultura administrativa que oriente sus prioridades hacia la atención del usuario. Eso supone la puesta en marcha de sistemas de interacción con los usuarios que permitan hacer llegar a la Administración sus necesidades diferenciadas, para que éstas orienten su proceso de toma de decisiones.

La Administración autonómica tiene un papel importante que jugar en lo que se refiere a favorecer la competitividad de las empresas. Concretamente, los principales factores externos a las empresas que mejoran su competencia en el mercado y la capacidad de atracción de iniciativas foráneas son la cualificación de la mano de obra, la existencia de buenos centros educativos y de investigación, los sistemas de comunicación rápidos, la calidad del ambiente social y cultural, y una amplia oferta de servicios empresariales de alto nivel. El resto corresponde ya a la iniciativa privada y la administración sólo debe intervenir mediante su apoyo.

Si se me pregunta cuál de estos factores va a ser prioritario durante la próxima legislatura, responderé sin dudar que la formación y la investigación, por varias razones.

En primer lugar, porque en ellas reside nuestra máxima desventaja comparativa con respecto a Europa; en segundo lugar, porque el objetivo de modernizar la producción y elevar la calidad de los productos exige que todos —empresas y administraciones públicas— aumentemos los inputs tecnológicos. Luego y fundamentalmente, porque es la única forma efectiva de facilitar el acceso al trabajo de los jóvenes y las mujeres, que desde el punto de vista laboral son los grupos que presentan mayores problemas en nuestra sociedad. Y, por último, porque la aplicación de la Ley de Educación nos proporciona un buen punto de partida.

En estos momentos tenemos planteado un problema y un reto de importancia capital: aumentar el empleo y la

competitividad de las industrias por la vía del libre mercado, sin recurrir a subvenciones ni a ayudas presupuestarias. Nuestra mayor contribución debe ser el impulso de la formación de los hombres y mujeres y de su aptitud para el cambio. Este es el único seguro con que contaremos para convertirnos en una región europea desarrollada.

Los ciudadanos están relativamente satisfechos del funcionamiento de la educación pública, aunque, por regla general, desean una mayor adecuación entre lo que estudian —ellos o sus hijos— y lo que necesitan para el trabajo. El sistema público cuenta con buenos profesionales, equipamientos de calidad y edificios nuevos y bien dotados. Alcanza a todo el territorio y se extiende a todos los niveles. Actualmente podemos decir que contamos con un sistema educativo universalizado. La oferta pública es digna y resiste perfectamente la comparación con la oferta privada.

Sólo necesitamos introducir algunas variaciones en la cantidad, y en este sentido puedo anunciar que aumentaremos la oferta en la escuela infantil, para facilitar el trabajo a las mujeres. En este momento no tenemos grandes problemas de masificación: la proporción de alumnos por profesor es de 23 en Preescolar y 22 en EGB, cifras ya equiparables a las de los países más desarrollados de la CEE. Las tensiones en BUP son coyunturales, ya que las cifras van a descender pronto y tenemos que estudiar con cuidado cada nueva inversión para no ir más allá de lo que en breve plazo va a ser la demanda real.

Tanto la Administración pública como la empresa privada necesitan una formación que tenga en cuenta la exigencia de cualificación de la vida activa. La reforma del sistema educativo basa su filosofía en la adecuación de la formación a las exigencias de la realidad. Puede decirse que vamos a pasar de una educación clásica a una formación integral. Por nuestra parte, vamos a adaptar el 40% del currículum que nos corresponde a las necesidades de los jóvenes, de las familias y del trabajo.

Es evidente que hay entre los jóvenes un deseo generalizado de un aprendizaje que esté mucho más en consonancia con el mundo del trabajo. Los ciudadanos que tienen hijos formándose lo comparten. Los profesores observan que esta insatisfacción se refleja en el descenso del prestigio social de la función docente.

Pero un cambio de orientación del sistema educativo supone costes y la exigencia de realizar esfuerzos por parte de todos: administración, profesores, sindicatos, familias y empresas. Es necesario que todos colaboremos para obtener los resultados que perseguimos. Un paso previo por parte de la Generalitat será elaborar un estudio de necesidades de los usuarios y promover un debate social en el que se sienten las bases para la toma de decisiones.

Los profesores pueden jugar el papel de motor de esta reforma, que ofrece una ocasión única para que el conjunto de la sociedad aprecie la importancia de su función y el carácter vocacional de su trabajo. Como oyentes atentos y sensibles a las necesidades sociales, pueden hacer ver el papel crucial de su trabajo y de su experiencia, convirtiendo las aspiraciones y demandas de alumnos y padres en contenidos y actuaciones.

La Generalitat Valenciana está dispuesta a discutir con ellos y con los sindicatos que los representan su colaboración en la reforma. Para que ésta dé los frutos que se persiguen, es necesario que vaya acompañada por una nueva concepción de la formación del profesorado. Recientemente los sindicatos han firmado con el gobierno unos acuerdos sobre las relaciones formativas. La Generalitat Valenciana establecerá unas nuevas bases de relación formativa entre la Universidad y el profesorado de las enseñanzas medias con vistas a facilitar un reciclaje de calidad.

Entendemos que dentro del contexto europeo en el que nos encontramos los valencianos, es necesario también que mejore la preparación en materia de idiomas. La Generalitat hará lo posible para conseguir que en un plazo prudencial todos los jóvenes valencianos estén en posesión plena de, al menos, un idioma extranjero y que, de acuerdo con la Ley de Educación, vaya incorporándose la enseñanza de un segundo idioma.

La Formación Profesional presenta en la actualidad un déficit que hay que superar, porque es más grave que cualquier otro del sistema educativo. Por otra parte, está comprobado que los jóvenes que han cursado estos estudios encuentran trabajo más fácilmente que los que provienen de algunas carreras universitarias. Se trata de un instrumento valioso en sí mismo, pero desaprovechado. Hay que dignificarlo, adecuándolo a las exigencias de la demanda laboral.

Hay que conseguir introducir formación técnica y profesional en tres niveles de educación. En primer lugar, a través de la reforma de la enseñanza se trata de introducir contenidos tecnológicos en todo el sistema educativo, con el fin de romper la divergencia tradicional entre humanidades y tecnología, y generalizar las aptitudes para el cambio tecnológico.

En segundo lugar, es necesario que de nuestras escuelas de FP salgan técnicos con amplia formación básica, polivalente y versátil. Sabemos que este nivel es el más importante desde el punto de vista del progreso personal de los jóvenes y el que tiene más demanda social. En tercer lugar, debemos proporcionar una formación específica para el puesto de trabajo o la recualificación de los trabajadores.

La Generalitat Valenciana va a crear un Sistema Valenciano de Formación Profesional, cuando reciba las competencias del INEM, adecuándolas a nuestra realidad. Esto comportará el funcionamiento de una red pública de centros formada por los 9 con que contamos actualmente más los 5 del INEM, cuya transferencia estamos negociando. Mientras este sistema se pone en marcha, aplicaremos unas actuaciones de urgencia basadas en el Plan de Competitividad para los próximos años.

Se ampliará la red de escuelas taller y casas de oficios y se desarrolla un sistema de FP continua en colaboración con las empresas para la formación de trabajadores ocupados. Habrá que potenciar las prácticas de los estudiantes en las empresas y, además, una política de formación empresarial y de cuadros medios de gestión para las empresas.

Ya que la inserción sociolaboral de los jóvenes y mujeres es uno de los principales problemas de la sociedad, y teniendo en cuenta que en este proceso hay un alto porcentaje de fracasos, consideramos necesaria la creación de un observatorio de nuevas profesiones, es decir, un centro de prospección y seguimiento al servicio del empleo de los jóvenes, que siga los procesos y ayude a tomar decisiones adecuadas a los jóvenes, a las familias y a cuantos deban tomarlas, en este terreno crucial para la calidad de vida de los propios jóvenes y para su futuro. De este modo, por otra parte, el esfuerzo inversor en educación dará sus mejores resultados.

Es importante que la filosofía de adecuación a las necesidades de la sociedad que preside globalmente la reforma del sistema educativo, se aplique también en el ámbito universitario, porque éste constituye una gran cantera de capital humano y de investigación que debe contribuir a los grandes objetivos de la Comunidad Valenciana.

Contrariamente a lo que ocurre en enseñanza primaria y en medias, la Universidad sigue necesitando grandes inversiones. Como saben sus señorías, nuestra población universitaria ha crecido en un 22% desde 1987. La Generalitat ha respondido ampliando la oferta, incorporando profesorado y aumentando la plantilla de personal de administración y servicios.

Somos muy conscientes de que hay problemas pendientes:

y otros nuevos, pero estamos trabajando en el sentido de crear infraestructuras que desmasifiquen nuestros campus, por una parte, y elaborando un mapa de necesidades y recursos que incluirá las titulaciones y la oferta de trabajo, para poder adecuar los estudios a las demandas reales de la sociedad valenciana.

Una sociedad que no dedica recursos y reflexión a la investigación y desarrollo está condenada a depender del exterior en todos los aspectos de la actividad, desde la industria a la conservación del medio ambiente.

El modelo económico al que aspiramos los valencianos descansa fundamentalmente en el desarrollo tecnológico. Ahora bien, en un contexto de bajo nivel tecnológico como el nuestro, lo más importante ha sido adaptar y difundir tecnologías ya conocidas en otros ámbitos. Esta ha sido nuestra opción y con ello hemos conseguido unos buenos resultados en cuanto a nivel y también de utilidad práctica. En este sentido el IMPIVA con sus Institutos Tecnológicos, y el Parque Tecnológico, están realizando una labor muy eficaz en materia de innovación. Pero podemos ir más allá e iniciar una política de investigación y desarrollo, sin dejar de ampliar la estrategia de adaptación.

Apoyándonos en los pasos dados hasta el momento, pensamos que se hace necesario dar un salto cualitativo, en el sentido de que hay que consolidar los enlaces entre la Universidad y las empresas a través de un Plan Tecnológico Universidad-Empresa que permita que los Institutos Tecnológicos y los equipos de investigadores de las universidades valencianas trabajen conjuntamente para aumentar el grado de innovación de procesos y productos de la Comunidad.

La ampliación de la red de Institutos Tecnológicos por medio de unidades técnicas y plantas experimentales, la consolidación del Parque Tecnológico y el impulso a la investigación y desarrollo empresarial, completarán esta política. Vamos a trabajar en el sentido de hacer llegar al sistema valenciano de Ciencia Tecnología e Investigación más recursos económicos, tanto propios como procedentes del Estado y de la CEE, para que se creen nuevos centros del Centro Superior de Investigaciones Científicas en la Comunidad Valenciana y para impulsar la formación de especialistas en las nuevas tecnologías.

Dentro de esta estrategia, supondrán un refuerzo fundamental las posibilidades que brindan el programa Iniciativa STRIDE y el Programa Operativo de Dotación de Infraestructuras Científicas.

Junto a la formación, las infraestructuras ocupan un lugar preferente en la preocupación del gobierno. Nuestra distancia al centro del mercado europeo es una desventaja para ser competitivos que se agrava si no se dispone de vías de transporte y comunicaciones rápidas, que son además un aspecto importante de la calidad de vida de los ciudadanos.

Durante la pasada década se han resuelto gran parte de los problemas de acceso a las grandes ciudades y se han mejorado los ejes estratégicos de transporte. La Generalitat Valenciana ha dedicado una atención especial a la estructuración del territorio, atendiendo a la red secundaria y los ejes vertebradores. En la próxima legislatura debemos dar prioridad a la seguridad vial y las conexiones entre las grandes ciudades. Por lo que respecta a la conexión ferroviaria europea, vamos a continuar defendiendo los intereses valencianos para lograr que se potencie el eje mediterráneo y la comunicación con Madrid.

Los problemas de saturación del tráfico tienen difícil solución. Responden a tendencias que afectan a la mayoría de las sociedades industrializadas y su alcance se escapa de nuestra esfera de actuación. Todos somos a la vez sus responsables y sus víctimas. Pero los ciudadanos están tomando

conciencia de ellos y confiamos en que las acciones que la administración emprenda en este terreno sean eficaces con la colaboración de todos.

Sólo con diseños globales conjuntos se puede realizar una política eficaz en este terreno, atendiendo a la necesidad de integrar los diferentes sistemas de transporte. Por nuestra parte, vamos a continuar ampliando la red de transporte público y facilitando los accesos a las grandes ciudades para conseguir un tráfico fluido.

En una sociedad cuyo funcionamiento descansa en buena medida en la rapidez y abundancia de información, las telecomunicaciones avanzadas son un recurso clave para la competitividad de la economía y para el bienestar. El objetivo de la Generalitat es complementar las acciones emprendidas por el Estado, orientadas a favorecer el equilibrio territorial. Sobre esta base podemos plantearnos ofrecer a las empresas y la Administración servicios avanzados en materia de telecomunicaciones.

Atender la cantidad y la calidad de agua es una de nuestras principales preocupaciones. Además de continuar la política ya emprendida de depuración de las aguas residuales, que es un proyecto fundamental para nosotros, defenderemos también ante el Plan Hidrológico, con los organismos de cuenca ya constituidos, con nuestra presencia, los intereses históricos de los regadíos valencianos y la política de trasvases planteada en la anterior legislatura.

Es también propósito de mi gobierno abordar a largo plazo un Plan de Gestión y Racionalización de los Recursos Hídricos y mejorar el abastecimiento de aguas en buenas condiciones de calidad a las ciudades, en estrecha colaboración con los ayuntamientos. Vamos a hacer lo posible para que, en un plazo prudente, se vayan también rehabilitando los regadíos históricos, para poder utilizar el agua canalizada de un modo mucho más eficiente.

Estas medidas se insertan en una filosofía común de ordenación del territorio, en virtud de la cual la Generalitat se compromete a llevar a cabo una política que haga compatibles los usos del suelo con el desarrollo económico, la calidad de vida y la conservación del medio ambiente.

La Generalitat se propone ayudar a los sectores económicos, está ayudando de hecho, a superar los problemas con que se encuentran para adaptarse a las condiciones de la Europa Unida. Para ello mantiene un conjunto de programas de gestión tanto de equipamientos y servicios públicos como de ayudas a la modernización de las empresas, que han sido complementados y ampliados con el Plan de Competitividad aprobado por el Consell a principios de año. Pero nuestra aportación fundamental puede ser la provisión de servicios específicos a las empresas agrícolas, industriales, comerciales y turísticas.

Es muy probable que se pueda alcanzar un acuerdo para que el período transitorio de integración en la CEE de nuestros productos agrícolas termine el 1 de enero de 1993, a la vez que el de los productos industriales. Este será éxito deseado por todos y nos congratulamos sin ninguna duda.

El futuro de nuestra agricultura depende, pues, de nosotros mismos, de que cada cual ponga de su parte lo que le corresponda. La Generalitat adoptará una serie de medidas con vistas a mejorar nuestros factores de competitividad. En este sentido y dado el pequeño tamaño de nuestras explotaciones, que va aumentando, —no el tamaño, sino la pequeñez— queremos ampliar a todas las zonas el cese anticipado en la actividad agraria con reestructuración de explotaciones para hacerlas rentables.

Llevaremos adelante una política de estructuras que consolide las empresas familiares agrarias competitivas y que fo-

mente el asociacionismo y la ordenación de cultivos. Impulsaremos el desarrollo integral de las zonas desfavorecidas de forma que se facilite la permanencia de la población en las comarcas del interior. Seguiremos apoyando los seguros y la difusión de la tecnología en las empresas agrarias.

También, y dentro del campo legislativo, vamos a proponer una Ley de Prestación Municipal de Servicios de Interés Agrario, coordinando las actuaciones de las distintas administraciones. A lo largo de esta legislatura desarrollaremos la Ley de Espacios Forestales que ya ha sido presentada en la anterior, y apoyaremos la creación de un mercado de futuros para los cítricos, que nace con vocación de mayor amplitud. Igualmente, impulsaremos la concentración de la oferta y la calidad y comercialización de los productos agrarios, así como la oferta de productos transformados.

También en la industria, las reducidas dimensiones de las empresas valencianas constituyen una seria limitación para competir. Es necesario impulsar la cooperación entre las empresas y hacerles llegar una información amplia y diversa.

Los problemas de falta de suelo industrial, altos precios y deficientes condiciones de infraestructuras, equipamientos y servicios, son especialmente graves. En esta legislatura aumentaremos la oferta de suelo industrial dotado de los servicios más avanzados y mejoraremos las condiciones en que se encuentran los polígonos de los mayores centros industriales.

El acceso de las pequeñas y medianas empresas a la financiación crediticia en adecuadas condiciones de coste es uno de los principales problemas a que se enfrentan las empresas valencianas, especialmente en un período en el que se requiere llevar adelante un fuerte proceso inversor. En este campo actuaremos a través del Instituto Valenciano de Finanzas, de la Sociedad de Capital Riesgo y del apoyo a la Sociedad de Garantías Recíprocas de la Comunidad Valenciana.

La promoción de la creación de empresas innovadoras y de diversificación productiva va a recibir un importante apoyo a través de dos vías: por una parte, la consolidación y ampliación de los Centros de Empresas Europeas e Innovación; y, por otra, la entrada en funcionamiento de la Sociedad de Capital Riesgo, que con un capital de 6.000 millones de pesetas desarrollará una amplia labor de promoción y participación en nuevas empresas innovadoras y arriesgadas.

Los comercios tradicionales atraviesan un proceso de crisis que está provocando la reducción de su cuota de mercado. La Generalitat Valenciana va a prestar todo su apoyo a la necesaria reconversión estructural, mediante servicios de asistencia y asesoramiento, impulsando la modernización y la mejora de la gestión, y la profesionalización de los comerciantes, y revitalizando los centros comerciales tradicionales de las ciudades.

Desde hace unos años las exportaciones valencianas atraviesan una difícil situación, a pesar de la relativa recuperación apreciada en el '90 y en los primeros meses del año actual, especialmente en los productos industriales.

Las causas de esta evolución desfavorable son tanto coyunturales como estructurales. Entre las primeras destaca el fuerte crecimiento de la demanda interna en el período 1985-1989. La apreciación del tipo de cambio de la peseta, especialmente respecto al dólar, y la existencia de un diferencial de inflación respecto a los principales países de nuestro entorno.

Sin embargo, el problema exportador va mucho más allá de los precios relativos, centrándose en una serie de factores estructurales claves para el desarrollo del proceso exportador, como la falta de implantación permanente en el exterior, el insuficiente nivel de cooperación y asociacionismo, las reducidas inversiones en acciones promocionales y marcas propias o la baja formación y cultura empresarial, entre otros.

La Generalitat centrará su atención en la resolución de estos problemas, intensificando sus acciones en la prestación de servicios a las empresas en el exterior a través de PROCOVA y de su red exterior, en la formación especializada, en el fomento de la cooperación empresarial, así como en una amplia gama de acciones promocionales, y en la subsidiación de los intereses de los créditos destinados a la acción exportadora de las empresas valencianas.

El sector turístico tiene en nuestra Comunidad una singular importancia tanto en la generación de empleo como de rentas. Sin embargo, desde hace unos años también atraviesa por una serie de problemas coyunturales y estructurales que le han hecho perder competitividad en el contexto internacional.

En este momento, y una vez elaborado, con el concurso de los distintos agentes económicos que intervienen en el sector, el diagnóstico y las estrategias que se recogen en el Libro Blanco sobre el Turismo, es necesario plantearnos acciones positivas. Para ello no existe otra vía que la unión y coordinación de todos los agentes privados y públicos.

Las acciones que se propone impulsar este Gobierno darán sus frutos, en muchos casos, a medio y largo plazo, ya que requieren un cambio importante de estructuras y de mentalidades. En concreto, nos proponemos poner en marcha un Plan de calidad total que impulse la modernización y reestructuración de la oferta turística.

A este respecto vamos a completar el marco normativo con la regulación de los apartamentos turísticos y trabajaremos en la eliminación del intrusismo y clandestinaje.

Aunque nuestro turismo ha sido tradicionalmente litoral, la Comunidad Valenciana cuenta con zonas de interior aptas por sus condiciones naturales para ser lugares de visita y de veraneo. En este sentido, y recogiendo la necesidad de fomentar esta vertiente de nuestra economía por medio de la creación de equipamientos y servicios adecuados, vamos a poner en marcha un ambicioso Plan de Turismo Rural.

La degradación del medio ambiente y de la calidad de vida en los espacios turísticos requiere abordar con decisión estos problemas, ya que representan uno de los mayores condicionantes de la actividad turística y del nuevo modelo que queremos diseñar. Los municipios turísticos tienen necesidades específicas, de carácter urbanístico, paisajístico, de servicios y de bienestar, tanto por lo que respecta a sus vecinos como a sus visitantes. Para responder a ello estamos mejorando la calidad de las playas y de los servicios públicos, de modo que el visitante encuentre un ambiente limpio y bien organizado.

Como una parte fundamental de la política turística valenciana, la Generalitat va a impulsar las actividades de comunicación, imagen y mejora de la comercialización, y la investigación y desarrollo en temas turísticos y su difusión técnica. Van a potenciarse también con especial cuidado la atención y la información a los usuarios.

La calidad de vida es una necesidad cada vez más sentida y exigida por los valencianos. Es también un aspecto importante de nuestra competitividad en la industria de prestación de servicios de tiempo libre y un atractivo adicional para la localización de actividades económicas.

Muchos de los servicios que prestamos tienen repercusión en el bienestar. Son prioritarios, sin embargo, por la apreciación de los ciudadanos y por su importancia presupuestaria, la sanidad, la política de medio ambiente y los servicios culturales.

Una de las principales preocupaciones de los ciudadanos es, lógicamente, la salud. Y en este terreno se ha experimentado un gran cambio que no siempre es valorado con objetividad. El hecho es que desde que se llevó a cabo la transferencia de la sanidad en 1988, nuestro objetivo principal ha sido universalizar la asistencia y aumentar la calidad de las prestaciones.

Esto es, que llegase a todos los ciudadanos la asistencia sanitaria pública, que no llegaba, y aumentar la calidad de las prestaciones. Se han llevado a cabo grandes inversiones, aunque siguiendo un criterio prudente que ha evitado el excesivo endeudamiento de la Generalitat.

Además, hemos empezado a poner en práctica un nuevo modelo sanitario descentralizado, que garantiza un acceso más fácil y cómodo a los centros y servicios. La creación, ampliación y mejora de hospitales comarcales ha contribuido a ello de un modo sustancial. Nuestra política para la próxima legislatura va a seguir siendo la de acercar la atención primaria a los ciudadanos, generalizando los centros de salud al conjunto de la Comunidad Valenciana.

Pero nos centraremos sobre todo en mejorar la calidad del servicio. Hemos reducido el tiempo de espera con la implantación de la cita previa, en beneficio de un aumento del tiempo de atención; vamos a insistir en este aspecto, y en la misma línea ampliaremos el horario de consulta y aplicaremos la atención continuada a la población.

El aumento de calidad implicará también un cuidado especial en el tratamiento de pacientes con problemas específicos, como los crónicos y los ancianos, y la ampliación de las prestaciones (en terrenos como el de la salud bucodental) para asegurar a todos una auténtica calidad de vida.

La atención de urgencias es uno de los temas sanitarios que más preocupan a los ciudadanos, y lo vamos a atender prioritariamente. Vamos a crear y potenciar los centros de coordinación de urgencias, a desarrollar nuevos centros de atención y a mejorar el transporte sanitario de emergencia. Seguiremos reduciendo los tiempos de espera en las intervenciones quirúrgicas.

Nuestra voluntad de dotar a la sociedad valenciana de una sanidad pública de alta calidad y de dar prioridad a la satisfacción de los usuarios, queda patente en un proyecto que ya hemos anunciado y que pensamos llevar a cabo en esta legislatura: la creación de un sistema que permita al ciudadano la libre elección de médico en la atención primaria y especializada.

Pero la mejora de la calidad es una cuestión de colaboración entre todos los agentes implicados en la prestación de los servicios. La Administración está poniendo los medios para que se haga efectiva, y no sólo en la cantidad necesaria, sino también con unos criterios de humanización y confort, para que la atención a los pacientes se lleve a cabo en un ambiente digno y grato. La calidad del trabajo, relacionada con los aspectos retributivos y de responsabilidad son temas que también vamos a abordar en profundidad.

La preservación y mejora del medio ambiente es, sin duda, la mayor garantía de calidad de vida para los ciudadanos actuales y futuros. El mejor acto de solidaridad que podemos hacer para con nuestros descendientes es legarles un planeta sano. Pero se trata de un producto caro, que sólo desde la Administración pública puede garantizarse para todos.

En este momento los ciudadanos perciben como prioritario que se aborden problemas insoslayables como la depuración de las aguas residuales, la eliminación de los residuos sólidos urbanos, y los ruidos y humos de las grandes ciudades. Por lo que se refiere a las aguas, esperamos llegar en 1995 al 90% de vertidos urbanos depurados. Para ello actuaremos preferentemente en el litoral y en las cuencas contaminadas. También vamos a complementar el tratamiento de los residuos sólidos y haremos lo posible para generalizar entre las empresas la depuración de sus vertidos y el tratamiento de residuos.

Para resolver los actuales estrangulamientos financieros, de gestión y la precariedad de la explotación propondremos a esta Cámara una Ley de Saneamiento y Depuración que defina

la financiación y la gestión de los recursos para que funcionen las depuradoras y no sólo para que se construyan.

Ante la contaminación del aire por humos y otros agentes de polución atmosférica, estamos exigiendo y exigiremos las inversiones adecuadas para evitarla, y nos proponemos poner en marcha un Plan de Investigación dirigido a conocer y prever los efectos de la contaminación, poco estudiada en el ámbito del Mediterráneo, y desarrollar tecnología medioambiental que nos permita no sólo cuidar de nuestro territorio, sino estar en condiciones de pedir las responsabilidades que correspondan en caso de contaminación externa.

Del mismo modo, vamos a abordar decididamente los problemas de ruidos y humos de las grandes ciudades, respondiendo a una sociedad que demanda ciudades habitables, humanas y sanas.

Otra exigencia de las sociedades desarrolladas es, sin duda, la protección y recuperación de espacios naturales. Para las regiones mediterráneas lo prioritario en este sentido es la minoración del efecto de los incendios forestales y una política de conservación del bosque que tenga en cuenta los problemas de desarrollo económico y social de las zonas atrasadas y de montaña, para que sea a su vez un instrumento de mejora de las rentas.

Vamos a diseñar los planes integrales adecuados para que nuestros espacios naturales no se deterioren y, en lo posible, mejoren y sean susceptibles de apuntalar sectores de nuestra economía como el turismo de interior.

Estamos llevando a cabo una política basada en la declaración de Parques Naturales, en parajes de especial interés ecológico como la Albufera, la Marjal de Pego-Oliva u otras zonas húmedas.

Durante esta legislatura desarrollaremos las directrices y criterios que permitan hacer compatibles entre sí las políticas económicas y sociales, respetando el medio ambiente y procurando una utilización racional y sensata de los recursos naturales, mediante un Plan de Acción Territorial de la Comunidad Valenciana.

Como he dicho, el medio ambiente es un patrimonio común, que hay que conservar y cuidar y que necesita grandes recursos. Desde aquí quiero proponer a todos los grupos y también a los agentes sociales un compromiso en virtud de cual lo situemos por encima de intereses particulares o corporativos.

La vivienda es un elemento fundamental de la calidad de vida de los jóvenes que quieren independizarse y de las familias que no han podido acceder a ella. Hasta ahora se ha hecho mucho en este sentido, pero existe todavía una amplia demanda insatisfecha. De acuerdo con nuestros compromisos electorales, atenderemos estas necesidades en colaboración con los ayuntamientos y el Estado.

Pondremos en marcha un Plan de viviendas de Protección Oficial a precios asequibles para la mayoría, aumentando los límites de acceso a las mismas y reduciendo los tipos de interés.

Los jóvenes recibirán una atención especial y se ofrecerá una mayor flexibilidad a la iniciativa privada y un abaratamiento de los costes financieros y del suelo, a la vez que se evitará que los incrementos de calidad del medio ambiente urbano que se produzcan gracias a las inversiones públicas, financiadas por tanto por el conjunto de los ciudadanos, se conviertan en objeto de especulación. Además, la Generalitat seguirá contribuyendo a reducir el precio de las viviendas por medio de la oferta de suelo barato.

El deterioro que sufren algunos de los centros históricos de las ciudades medias y grandes, requiere que actuemos de una forma enérgica. En este sentido, la Generalitat Valenciana se propone decididamente ampliar y profundizar los Programas de Renovación Urbana ya iniciados.

Una sociedad joven, dinámica y con tradición como la valenciana, produce cultura y la difunde como un aspecto más de la calidad de vida de los ciudadanos. El papel de las instituciones es apoyarla y poner a su servicio los equipamientos necesarios para que se desarrolle normalmente.

A lo largo de las anteriores legislaturas se han ido creando unas infraestructuras e instituciones que han permitido recuperar grandes zonas de nuestra memoria histórica —con un esfuerzo especial en la recuperación del uso y de la estima del valenciano, que en las circunstancias actuales cobra más valor si cabe el mantener— a la vez que nos han permitido también incorporarnos plenamente a la modernidad.

Hay que continuar el trabajo de equipamiento y de difusión de la cultura, combinando tradición y modernidad, y en este sentido dedicaremos nuestros esfuerzos tanto a instituciones de vanguardia como a las dedicadas a la conservación y difusión de nuestro patrimonio. Entre las primeras destacaría la consolidación del IVAM e IVAECM y la creación de la Ciudad de la Ciencia, y entre las segundas las intervenciones en el museo de San Pio V y la creación de la Biblioteca Valenciana.

Próximamente presentaremos ante sus señorías un proyecto de Ley del Patrimonio Cultural Valenciano.

La cohesión social (la lucha contra las desigualdades) es un bien positivo para el desarrollo y la calidad de vida. Debe ser una prioridad en el proyecto de sociedad sin exclusión que defendemos.

La sociedad actual, y sobre todo las grandes ciudades, se enfrentan con graves problemas derivados de la desigualdad, la exclusión social y la marginación, que a su vez dependen de causas más profundas. Creo que la sociedad valenciana es lo suficientemente madura como para reconocer que la inseguridad ciudadana es una consecuencia de todo ello. Y que no sólo es cuestión de justicia, sino también de orden público, aportar soluciones dignas e imaginativas en orden a una mayor cohesión social.

En la pasada legislatura, además de construir con la colaboración de todos, de los municipios especialmente, unos Servicios Sociales modernos y adecuados a nuestras necesidades, desarrollamos una serie de mecanismos para reducir la exclusión social, que han demostrado dar buenos resultados. Quiero resaltar especialmente el Plan de Integración Social acordado con los sindicatos. Es la espina dorsal de nuestra política contra la exclusión, marginación y pobreza, y está posibilitando a grupos sociales y personas concretas, el acceso a los sistemas de convivencia.

El Plan tiene la ventaja de combinar la ayuda económica con las medidas de inserción. No se trata de un salario social, puesto que le falta la relación laboral, ni es un subsidio, porque exige unas contraprestaciones que podríamos calificar de contrato social.

Las rentas mínimas de inserción, cuya implantación ya hemos iniciado, junto al trabajo realizado en los Barrios de Acción Preferente, suponen incorporar a la sociedad del bienestar nuevas dimensiones en el ámbito de la asistencia social, puesto que buscan superar dificultades, individuales y colectivas, de los afectados y de las mismas administraciones, que durante muchos años no han sido capaces de evitar que la pobreza se volviera crónica por falta de comprensión del problema y de sensibilidad para motivar a los grupos y personas afectados.

Sabemos que erradicar la pobreza y la marginación no es tarea fácil. Pero también creemos firmemente que hay que continuar trabajando en este terreno, guiados por una idea básica, en la que todos estaremos de acuerdo: la de que el ciudadano al que se ayuda a superar una situación difícil tiene

que adquirir una autonomía personal e integrarse como miembro útil a la sociedad.

Para eso hay que crear mecanismos que permitan la reinserción, que no son otros que la formación laboral y el trabajo y las ocupaciones de utilidad social. A los programas de reinserción que hay en marcha actualmente, y que iremos extendiendo, hay que añadir el esfuerzo que hemos emprendido en la lucha contra la droga y en la rehabilitación de drogodependientes.

Combinándolos, iremos a la raíz de los problemas de inseguridad ciudadana que nos preocupan a todos. Porque sólo si los atacamos en sus auténticas raíces podremos conciliar libertad, progreso, seguridad y calidad de vida para todos.

La Generalitat que yo presida quiere ser el último recurso contra la injusticia y la marginación de los ciudadanos.

Los problemas de los mayores merecen una atención especial. Se trata de un sector de la población que va en aumento, con unas necesidades diferenciadas. Su bienestar descansa principalmente en su autonomía, y ésta en sus recursos económicos. En este sentido, la aplicación de la Ley de Prestaciones no contributivas va a mejorar sustancialmente su situación en cuanto a las pensiones.

Al mismo tiempo, la Generalitat continuará ampliando y mejorando los servicios a la tercera edad. Completaremos el Plan de residencias asistidas y centros de día y aumentaremos en cantidad y calidad las ayudas a domicilio. Seguiremos potenciando las unidades geriátricas y las actividades culturales y deportivas para ayudar a los mayores a disfrutar de una vida sana, integrada y satisfactoria.

Para hacer más fluida la coordinación de sus organizaciones y de éstas con la Generalitat, vamos a crear el Consell de Majors de la Comunitat Valenciana.

La construcción de la sociedad del bienestar podría verse entorpecida por causa de un factor, que aún siendo instrumental, puede llegar a afectar la esencia misma de nuestro proyecto político de progreso: me estoy refiriendo, obviamente, al funcionamiento de nuestra administración autonómica.

La gestión de los servicios e instituciones de la sociedad del bienestar es de tal envergadura y trascendencia que en este momento presente se ha vuelto a plantear la siempre difícil compatibilidad entre el imperativo de eficacia, las formalidades legales y el derecho de los ciudadanos a la participación.

Y, no obstante, en un balance de nuestra experiencia, los aspectos positivos de la gestión analizada destacarían notablemente sobre los negativos. Hasta el punto de que podríamos afirmar que durante estos años nuestra joven administración ha avanzado espectacularmente.

Así y todo, somos conscientes de que hay que perfeccionar las estructuras organizativas, reducir drásticamente los trámites y mejorar los sistemas y técnicas de trabajo. Pero sobre todo diseñar las actuaciones tomando como punto de partida las necesidades de los ciudadanos antes que las de la propia estructura administrativa!

Para ello, la cultura administrativa tiene que orientarse definitivamente hacia la mejora de la calidad, ser accesible y humanizada y considerar al ciudadano como cliente y no como administrado. Estamos dispuestos a aprovechar más y mejor los diagnósticos de las deficiencias y las propuestas de modificación que nos hagan los órganos de control externo e interno de la administración.

Mi gobierno se propone acercar la administración a los ciudadanos, en el sentido de facilitar, siempre que no se comprometa el principio de equidad, la libre elección por parte de los usuarios en los Servicios de Bienestar. En los próximos años vamos a ampliar las bases de la nueva cultura orientada hacia el cliente.

El elemento humano es importante en cualquier reforma que se emprenda en la Administración. Hay que motivar a los funcionarios y empleados de nuestras administraciones mediante la introducción progresiva de incentivos integrantes de un sistema de evaluación de rendimientos, consensuado con interesados y sindicatos. Para modernizar y dotar de eficacia a la Administración, es imprescindible un buen sistema de formación y reciclaje de los funcionarios y vamos a desarrollarlo.

Es mi propósito que la administración autonómica y cuantas instituciones dependan de ella se vean sometidas, durante la legislatura que ahora iniciamos, a una tensión incesante de perfeccionamiento y mejora. A tal efecto crearemos un instrumento coordinador y catalizador que se encargue de corregir defectos y disfunciones y de introducir medidas encaminadas a lograr de la administración valenciana unos rendimientos óptimos.

Puede que esta tarea parezca gris y poco agradecida a corto plazo, pero les aseguro que me propongo conseguir que nuestra administración, esforzándose como el resto de instituciones y fuerzas económicas, sociales y culturales, esté en condiciones de afrontar el reto de la competitividad.

No quiero terminar estas palabras, señorías, sin hacer una llamada a la ilusión y a la responsabilidad de las fuerzas políticas, sociales y económicas de nuestra Comunidad, para que colaboren en la satisfacción de las necesidades y demandas de la sociedad valenciana. Porque los grandes temas que he propuesto a lo largo de este parlamento emanan de la sociedad misma y no son un proyecto exclusivo ni de un partido ni de la Generalitat.

Para hacer de la Comunidad Valenciana una de las regiones desarrolladas de Europa hay que aunar esfuerzos y canalizarlos a través del consenso. Cada uno de nosotros tiene sus responsabilidades y debe asumirlas hasta el final. No me he limitado aquí a exponer las cosas que tiene que hacer la Generalitat Valenciana. He planteado como programa de gobierno no sólo, como es mi obligación como candidato a la presidencia, a regir democráticamente los destinos de los valencianos por tanto, he planteado no sólo lo que tiene que hacer la administración autonómica, o la Generalitat y su gobierno, sino en definitiva lo que tienen que hacer todos y cada uno de los agentes sociales y económicos de esta Comunidad para progresar.

Cada uno tiene, por tanto, sus responsabilidades y debe asumirlas como propias y no lanzarlas sobre los demás. Creo que en esa responsabilidad la sociedad y el futuro se encargarán de exigirnosla a todos. Quienes ejercemos tareas públicas por decisión de los ciudadanos, debemos supeditar nuestros intereses particulares a los generales de la Comunidad Valenciana y servirla con el entusiasmo de quien es consciente de la importancia y de la dignidad de esta tarea. Yo, por mi parte, si cuento con el apoyo de esta Cámara, lo haré teniendo como guía los ideales de progreso, solidaridad y justicia que mueven a los ciudadanos que represento y que son más que en el año ochenta y siete, si gustan ustedes de recordarlo.

Nada más y muchas gracias. (Aplaudiments)

El senyor President:

Muchas gracias, señor Lerma.

Se suspende la sesión, que continuará a las doce y media. La Presidencia ruega a los portavoces que se acerquen un momento.

(Se suspén la sessió a les dotze hores i deu minuts)

(Es reprén la sessió a les dotze hores i trenta minuts)

El senyor President:

Il.lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

Per a fixar la posició del seu Grup, té la paraula el representant parlamentari d'Esquerra Unida, senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor President.

Senyories.

Senyor Lerma, vull començar la meua intervenció lamentant el que jo considere una manca d'estil que fins ara no s'havia donat en aquestes Corts, almenys des que el qui parla pertany a aquesta Cambra. I és que el discurs que presenten a les Corts cadascun dels candidats es passen prèviament als diferents portaveus dels grups parlamentaris, i aquests tenen l'ocasió de seguir la lectura alhora que el candidat exposa el seu programa.

Jo lamente que en aquesta ocasió únicament els que sembla que vostés van a considerar a partir d'ara com possiblement l'única oposició hagen tingut l'oportunitat de disposar d'eix document, els altres no ho hem tingut. Jo volguera i aspire que aquesta qüestió siga simplement una anècdota, simplement una anècdota i que no tinga res a veure amb la composició actual de la Cambra.

Expressar també que si haguérem de fer cas a les intervencions que els portaveus del seu grup feren ahir mateix sobre la possibilitat o no d'encetar un pacte d'investidura, lògicament ara aquest debat també seria un debat impossible, perquè tal com jo li vaig dir ahir vosté té els 45 vots, i per tant, no estem debatent el que seria estrictament la investidura del candidat a la Presidència de la Generalitat.

Nosaltres apostàrem per un debat, per una confrontació dels programes, de les anàlisis, de les alternatives que els diferents grups pogueren aportar en aquest debat anomenat formalment d'investidura. Però com que nosaltres entenem i apostem perquè efectivament aquestes Corts puguen confrontar en aquest debat d'investidura, puguen confrontar els diferents programes dels partits i dels candidats que es presenten, doncs nosaltres sí anem a entrar en la discussió del que ha estat la seua comunicació, el seu programa de govern presentat a aquestes Corts.

Dir-li que no sabria quantificar en quantes pàgines ha fet vosté una declaració d'intencions, però sí podria quantificar-li-ho en el temps. Ha fet vosté mitja hora de declaració d'intencions, i després ha fet tota una sèrie d'aportacions que ens han donat ja un poc més de llum. I dir-li també que durant eixos 30 minuts de declaració d'intencions, i en part també de la segona part en què vosté ha exposat ja qüestions ben concretes, el meu grup i jo mateix podíem estar perfectament d'acord, podríem estar perfectament d'acord, i de fet estem d'acord en moltíssimes coses.

I he de manifestar-li que no anem a tenir cap de complex, com no l'hem tingut fins ara ni en estar d'acord ni en estar en desacord. I tindrem l'absoluta llibertat en tot moment de manifestar en aquestes Corts, de prendre les iniciatives en compliment del nostre programa amb eixa total llibertat. Sense tenir complexos de coincidir amb vostés ni amb cap grup de la Cambra, ni tampoc no tenim complexos per a presentar d'una manera autònoma aquelles iniciatives que considerem oportunes.

Deia que més enllà d'eixes coincidències n'ha hagut d'altres que evidentment no podem coincidir o almenys no coincidim en aquest moment d'una manera clara, d'una manera rotunda. I no coincidim, en primer lloc, en una qüestió de com, en la qüestió del com pensa vosté dur a terme aqueix esbós de programa de govern que ens ha anunciat. Per a nosaltres hi ha una qüestió que considerem bàsica, i és la participació de la societat valenciana en el quefer polític. Participació que comença potenciant la societat civil i vertebrant eixa societat civil a què tots hem fet referència en les nostres intervencions.

Però comença també per establir el diàleg, la comunicació normal, cordial des de les coincidències i des de les discrepàncies amb tots els grups parlamentaris, amb els agents socials, amb els sindicats, amb les organitzacions empresarials, etcètera, etcètera.

Doncs mire, no hem vist en el seu discurs, no hem vist en el seu discurs, ni la més mínima referència a eixa necessitat. No ja de vertebrar la societat civil, sinó de posar-la en peu, de participar en el quefer públic de la Generalitat, del govern valencià.

I no estem d'acord en eix com, i no estem d'acord en l'experiència passada d'aquests quatre anys que ens diu que efectivament, vostés, les seues propostes, doncs les duen endavant. Però les duen endavant d'una manera determinada. I jo vull recordar i desitjaria que aquests quatre anys de legislatura en tot cas suposaren un canvi en eix talant de govern que ha de tenir des del nostre punt de vista la Generalitat i el govern de la Generalitat Valenciana. Doncs el que en aquelles qüestions bàsiques, importants, cabals per a la nostra comunitat, hi haguera eixa comunicació fluida, entre el President de la Generalitat i entre els diferents grups parlamentaris.

I vull recordar doncs, qüestions tan importants com les relacions entre la Comunitat Autònoma i l'Estat. Bé, doncs ací hem tingut oportunitat de discutir reformes estatutàries. No hem tingut oportunitat de discutir altres qüestions importants i bàsiques que afecten la relació de la Comunitat Autònoma amb l'Estat. Doncs referent a finançament, referent als criteris que segueixen per a la reforma del Senat, en línia del que jo apuntava ahir en la meua intervenció, de convertir-lo en eixa Cambra de representació territorial.

No hem tingut ocasió de parlar ni en aquestes Corts ni a nivell de la comunicació interparlamentària, del pla de desenvolupament regional o de la modificació del sistema de finançament de les comunitats autònomes, que acaba aquest any. I que nosaltres entenem que són qüestions fonamentals, i cabals i que siga quin siga el President de la Generalitat, són qüestions que per la seua categoria haurien i hauríem entre tots, de possibilitar arribar a consens amplis, a comunicacions fluides. Entre totes les forces polítiques i els grups parlamentaris representats en aquesta Cambra per arribar a eixos acords amplis, en línia del que ja apuntava el President de les Corts en la seua, en l'acte de constitució d'aquestes Corts, que és necessari articular una política valenciana d'estat. Però clar, això es fa sobre unes bases. Sobre les bases de la participació, sobre les bases d'una comunicació fluida.

Doncs no ho hem vist, ni en l'experiència d'aquests quatre anys, ni ho hem vist en les intencions expressades pel candidat, pel senyor Lerma. Després hem vist una absència de compromisos importants quant a la necessitat legislativa, a la necessitat d'afrontar tota una sèrie de legislació bàsica i important per al desenvolupament, per a les millors condicions de governabilitat de la nostra comunitat.

I no li hem sentit la més mínima referència ni a la Llei d'Iniciativa Popular i dels Ajuntaments, o a la Llei del Consell Econòmic i Social, o a la Llei de Règim Local i de Comarcalització, o a la Llei de l'Esport, o a la Llei de la Policia Autònoma, o a la Llei de Reforma de l'Estatut, o a la Llei de Finançament de la Reforma Educativa. Vosté li ha donat molta importància a les possibilitats, a l'esperança d'eixa reforma educativa per tal de sentar les bases d'un futur millor per a la nostra societat.

Ha demanat esforços, fins i tot esforços familiars per a invertir en educació, se suposa de les persones assignades a eixos nuclis familiars. I jo no sé si el que està plantejant és un esforç que hem de fer col·lectivament o un esforç que ha de fer individualment cada família i que això vol dir que determinats

nivells de l'educació de l'ensenyament hauran d'estar costejats per les famílies. M'imagino que no, però en tot cas volguera que vosté ho clarificara. Perquè en tot cas ja sap quina és la nostra resposta. Nosaltres estem perquè l'educació, l'ensenyament siga efectivament un instrument de solidaritat entre tots els valencians i valencianes.

Hem notat a faltar per a participar en eixa reforma del Senat que tots propugnem, doncs en les declaracions i en les nostres intervencions en els més diferents fòrums i àmbits. No ha hagut ninguna referència, insisteix, a la reforma estatutària. Home!. Nosaltres -i jo ho deia en la meua intervenció d'ahir, en el meu discurs d'ahir- nosaltres creiem que cal afrontar una reforma estatutària, i no perquè creiem que siga ni fonamental ni el més important, per a eixamplar les possibilitats del nostre autogovern. No creiem que siga ni el més important, ni possiblement allò prioritari, però jo crec que la Generalitat Valenciana, la societat valenciana sí que es planteja la necessitat de reformar l'Estatut, en alguns aspectes.

Entre ells, una qüestió que sembla que des de fa molts mesos estem d'acord en l'anterior legislatura, i estem d'acord ara els grups parlamentaris. I és la incorporació de les competències previstes en la LOTRAVA al text estatutari. Què és una qüestió merament de rang? Doncs sí, és una qüestió de rang polític del nostre Estatut, i de vegades això té la seua importància. I tindrà, no cap dubte la seua importància en un futur immediat quan en la concreció d'eix hipotètic pacte d'Estat les comunitats autònomes històriques que accediren per la via del 151, puguen negociar, acordar i pactar amb l'Administració central, amb el govern central, doncs una ampliació de possiblement noves competències.

Però en tot cas, l'ampliació de les possibilitats estatutàries, de les possibilitats de cadascuna d'eixes autonomies. Hi ha qüestions que jo crec que encara no estan resoltes d'una manera suficientment democràtica, com per exemple, i sé que no és una qüestió que jo els vinga a tirar en cara. Sap vosté que no la tire en cara, perquè vostés i nosaltres votàrem afirmativament eixa reforma estatutària per tal de rebaixar el sostre electoral.

Em sembla una qüestió si més no, curiosa del nostre Estatut, algun altre Estatut d'alguna altra comunitat autònoma també la recull, però en tot cas nosaltres creiem, creiem, que això no garanteix suficientment, suficientment, la necessitat d'una representació democràtica, democràtica en aquestes Corts a partir de la voluntat popular expressada en les urnes.

Hi hauria alguna reforma, doncs referent també a la creació del Consell Econòmic i Social, no està supeditat a la legislació estatal al respecte, però insisteix, sent important no creiem que n'és prioritari. Ara!, però no parlar en la seua intervenció del sistema de finançament per a fer totes eixes coses que vosté ha anunciat és l'adequat si anem a tenir recursos o no. No parlar de si és necessari articular una cambra de representació territorial per a ser participis i solidaris i corresponsables en una política d'estat i per tant consensuada també a unes altres comunitats autònomes.

No parlar de la necessitat que té la nostra societat i la Generalitat Valenciana de participar en la política europea que avui per avui s'està dissenyant únicament i exclusiva des del govern central. A mi em sembla com a mínim greu, i que són qüestions bàsiques, importants que haurien d'haver eixit en la comunicació que el senyor Lerma ha fet aquest matí a tota la Cambra.

Eixes qüestions nosaltres volguérem que quedaren clares, que quedaren definides perquè del contrari, jo ací sí que podria rebotar la pilota al comentari que un company amic meu, del seu grup, em va fer ahir, i em deia «Albert, quan demanes que el tancament i el desmantellament de la central nuclear de

Cofrents, quan demanes tota una sèrie de qüestions referides que s'elimine el peatge, el peatge de l'autopista del Mediterrani, ¿tú saps d'on vas a treure els diners per a fer eixes coses?» I jo li deia que possiblement sí, i que altres comunitats autònomes, altres comunitats autònomes ja han resolt almenys en part alguna d'eixes qüestions, d'eixos dubtes.

Però jo ara en tot cas agafe la raqueta i rebote la pilota, rebote la pilota, ¿té calculat vosté senyor Lerma d'on ha de treure els recursos suficients, ignorant que cal parlar de sistemes de finançament? ¿sap d'on va a treure els recursos suficients per a treure tota eixa sèrie de declaracions que vosté ha fet ací aquest matí en aquesta trona?

Jo li assegure, li assegure, que l'any que ve hauria de, vostés i aquestes Corts, duplicar —cosa que jo no seria qui votara en contra— si fóra per a atendre prioritàriament tota una sèrie de qüestions inajornables que exigeix la societat valenciana, però duplicar possiblement el pressupost de la Generalitat. I jo m'apunte el primer, clar que m'apunte el primer.

Ha parlat vosté de la qüestió econòmica, de la indústria, del comerç, de l'agricultura, del turisme, i ho ha referit en la seua proposta econòmica. I bé, nosaltres compartim una qüestió que jo crec que vosté l'ha dit pràcticament en les mateixes paraules que jo la digué ahir, és necessari efectivament augmentar globalment la competitivitat dels nostres sectors econòmics. És necessari augmentar la competitivitat i nosaltres estem disposats a parlar i a arribar a acords en eix tema.

Ens agrada que els que hem coincidit i que puguem continuar coincidint que efectivament la competitivitat no s'ha de fer sobre la base d'aprofitar el diferencial salarial. És a dir, simplement una política de rendes a la baixa. Estem totalment d'acord. I a partir d'ací doncs efectivament hi haurà que parlar d'augment de productivitat, hi haurà que parlar d'infraestructures, hi haurà que parlar d'externalitats que hauran d'afrontar les empreses, i que avui afronta l'administració pública, quan en molts casos hauríem d'afrontar-la els propis sectors econòmics.

I vosté ha parlat de la necessitat d'eix pla de competitivitat per a modernitzar els nostres sectors productius. Insistesc que estem totalment d'acord i disposats a avançar per eix camí i arribar a acords, però vosté ha fet referència a l'ocupació. I mire, ¿jo què vol que li diga? jo en el seu cas a la millor faria el mateix. Dir que hem millorat tant i quant des de fa vuit anys que estan vostés en el govern, i en tot cas des de fa quatre anys en l'última legislatura.

Ha parlat que estem dos punts per sota la taxa d'atur del conjunt de l'estat. Amb tots els respectes discrepe totalment i absoluta, i vosté ho sap, i en tot cas les estadístiques, ¡quantas vegades hem discutit vosté i jo en aquestes Corts sobre eix tema!. Estadístiques i indicadors que han elaborat membres del seu govern, i en aquest moment no han passat del divuit al catorze.

I ho he dit en altres ocasions també en aquest sentit, fins i tot podria donar-li-ho per bo, que no ho és, però podria donar-li-ho per bo. Hem passat del divuit al catorze, podria ser considerat un esforç important i un lucre important si no diguérem res més, si desconeguérem que l'ocupació creada en aquest país durant els darreres quatre anys, doncs, és una ocupació en precari. Una ocupació temporal.

Que jo no dic que no siga ocupació, que no dic que no hi haja que acudir en determinades ocasions a eix tipus d'ocupació i contractació, però, bé, diga-m'ho, és una ocupació en precari. És una ocupació que després fa augmentar les taxes de sinistrabilitat, de les més altes del conjunt de l'estat, per exemple.

La ocupació en precari que en aquest moment representa prop del 40% de les persones ocupades, de les persones

valencianes que estan ocupant un lloc de treball, el 38%. El senyor Segundo Bru em gira el cap, el 38% en la Comunitat Valenciana és ocupació temporal i en precari. En el conjunt de l'estat el 31%.

Ha parlat de la qüestió mèdio-ambiental, i he de confessar-li una cosa, encara que fóra per allò que hem viscut llegint en els diaris, esperàvem, desitjàvem, jo i el meu grup que anunciara vosté la creació de la Conselleria del Medi Ambient. I no ho ha fet, i no passa res, és la seua opció, la nostra és l'altra com en el seu moment acordaren vostés posar en marxa l'Agència del Medi Ambient, que després, fins i tot en contra de la seua iniciativa, i a iniciativa del meu grup va haver de posar-se en marxa.

De tota manera sap que compartim almenys eixa declaració d'intencions en la qual efectivament la qualitat de vida depén bàsicament i fonamental d'un entorn, d'un espai físic, harmoniós entre les persones que viuen en eix espai, entre les activitats que desenvolupen eixes persones i la pròpia natura que està assentada en eix espai.

Ha fet referència a la Llei de Monts, a la Llei de Paratges, a les Zones Humides. Ha fet referència a la necessitat de protegir com a paratge natural de la Comunitat Valenciana la Marjal Pego-Oliva. Sembla correctíssim, em sembla correctíssim, i l'anímem que en tot cas eixa declaració siga prompte.

Volguérem animar-lo també en un moment en el qual estan eixint els plans dels diferents paratges, el pla rector d'ús i gestió dels diferents paratges, que en eixos plans es comptara amb la participació important, valuosa, dels diferents grups ecologistes, conservacionistes, medioambientalistes, i que no estava apareixent en molts d'ells.

Creiem que és important parlar de vertebrar socialment la Comunitat Valenciana, però a partir de construir eixos instruments de participació en el quefer públic.

Dels serveis públics ha parlat d'educació, ha parlat extensament. Ha parlat de la necessitat de posar a punt la LOGSE com a un instrument per a la solidaritat i per a la igualtat entre els valencians. Nosaltres creiem que és importantíssim que això es concrete en eixa Llei de finançament de la reforma educativa. I després ha tingut intervencions, si més no curioses.

Ha parlat de les dificultats conjunturals, encara que després ha admés també que algunes vegades estructurals, de les deficiències en mitjanes. I eix discurs és el discurs que hem vingut escoltant des de fa ja molts anys, en tot cas massa anys. Que com que la demografia baixa, i com que arribarà un moment que els nostres jòvens seran menys, doncs ja tindrem suficients instituts fets.

Home! Sí, però clar, eixa jo crec que no ha de ser la política, eixa no ha de ser la política, i en tot cas la reforma educativa amb l'ampliació d'eixa etapa obligatòria fins els 16 anys ens hauria d'exigir a tots, i en tot cas al Govern de la Generalitat, a la redacció i l'aprovació el més ràpidament possible del mapa escolar en el qual es previnga tota eixa sèrie de construccions necessàries en aquests moments.

Ha parlat de la sanitat, i ens congratulem d'eixa afirmació, que almenys per part d'alguns membres del seu partit amb responsabilitat de govern en l'Administració central en aquests moments estan posant-se en dubte sobre la universalització i sobre la gratuïtat total dels serveis sanitaris. Però això no amaga una qüestió important.

Ací ja fa un temps que aprovarem la Llei del Servei Valencià de Salut, i aprovarem un model sanitari original, i parlarem de la concreció i de la creació de les àrees de salut, i allò, doncs, bé, passen mesos, passen períodes de sessions, passen anys, i les àrees de salut continuen sense posar-se en marxa.

Ha parlat vosté de la reducció, i és una cosa que jo crec que la nostra societat està acceptant molt positivament allò de la cita prèvia. Efectivament, la cita prèvia ens permet perdre menys temps esperant que el metge ens visite, però no es confonga, això no s'està traduint en un major temps d'atenció a l'usuari. No es confonga. I experiències, segur que vosté en té, com jo les puga tindre, no és eixa la traducció ni la lectura que cal fer, s'haurà d'arbitrar altres mecanisme.

Quant a allò de les llistes d'espera. Bé, vosté podria dir que han disminuït les llistes i el temps d'atenció amb eixes llistes d'espera, però en tot cas jo crec que ací s'hauria d'aportar un compromís seriós en el temps i dir: «senyors, tenim aquestes dificultats però com que volem i tenim voluntat de resoldre el tema ens comprometem que l'any que ve tal, l'altre tal, tal...» I en acabar la legislatura s'han acabat absolutament les llistes d'espera. Eix tipus de compromisos són els que a mi m'agradarien, però no ja perquè m'agraden a mi, perquè són els compromisos que després la gent i els valencians entenen.

I per tant jo crec que haurien de fer-se des d'aquesta trona per part del candidat que va a ser dins d'uns moments, o dins d'unes hores, el responsable del govern valencià.

Ha parlat de les infraestructures, jo crec que aquí s'ha contradit vosté parlant que tenim unes infraestructures dignes. Després ha parlat d'una sèrie de deficiències, i ha parlat de l'eix ferroviari del Mediterrani, de l'eix València-Madrid. No ha fet referència a la necessitat de completar ràpidament l'autovia València-Madrid, però en tot cas sobre l'eix mediterrani vosté no s'ha referit si és la modernització de l'actual xarxa ferroviària, si és la proposta d'efectivament modernitzar eix eix mediterrani, elevar-lo a velocitats importants, al servei dels ciutadans i al servei dels sectors econòmics valencians. O és que vosté deixa en la incertesa i en la nebulosa si vosté aposta pel tren d'alta velocitat o no aposta pel tren d'alta velocitat.

Vosté sap que nosaltres no apostem, apostem per allò altre, per la modernització, perquè hi haja una estructura ferroviària al servei de la majoria dels ciutadans i dels sectors econòmics amb velocitats importants, que tècnicament es poden situar entorn dels dos-cents quilòmetres. L'altre, allò del tren d'alta velocitat nosaltres creiem que ni ens interessa, ni el volem, i en tot cas és una proposta totalment de façana que no interessa la nostra comunitat autònoma.

Ha parlat, bé, ha parlat, ha fet una declaració, jo no podria fer una altra cosa tampoc, li ho assegure, sinó una declaració sobre el Pla Hidrològic Nacional, i sobre el Pla Hidrològic de Conca. Perquè no depén directament de nosaltres, però des de l'any 85 que estava prevista en la llei la redacció del Pla Hidrològic Nacional, jo crec que sobre eix tema, i si vosté continua, de veritat, llançant eixa proposta de diàleg i de consens, ho ha fet de portes cap a fora, —a mi m'agradaria també que ho fera de portes cap a dins—, si vosté continua fent eixa proposta de consens, doncs, mire, és una qüestió en la qual podem anar tots junts, delegar en qui siga, o arrimar el muscle, perquè efectivament el Pla Hidrològic Nacional s'aprova ràpidament.

Perquè tinguem aprovat el Pla de Conca, perquè els valencians puguem, sobre la base d'eixos plans, no simplement sobre les declaracions de voluntats, assegurar els drets històrics sobre l'aigua; puguem racionalitzar millor l'ús de l'aigua; puguem afrontar des d'ací una política de transvassaments i exigir des de l'Administració central una política sobre solidaritat en l'ús i en el consum d'eixa aigua que ens és necessària.

Els problemes d'abastiments i de la qualitat de l'aigua, els compartim. Jo ahir parlava de la necessitat de fer arribar l'aigua potable a tots els nuclis urbans de la Comunitat Valenciana. Encara hi ha pobles menuts que no tenen aigua potable,

i els problemes dels nitrats d'aigua ens afecten a un nombre importantíssims de ciutadans i ciutadanes, i creiem que són actuacions prioritàries.

Possiblement abans del 95 no puga ni vosté, ni jo, ni ningú, procedir a eix reciclatge i a eixa depuració de les aigües residuals, però sí que hauria una qüestió que hem de prevenir i que poden animar des de l'administració pública i des de la pròpia societat civil, i és l'execució en el tractament dels residus sòlids.

I podríem des d'aquestes Corts, des de l'administració autònoma i des de la societat civil, insistisc, animar eixes campanyes educatives per tal que es procedira a una recollida selectiva dels fems que produïm, que produïm tots en les nostres cases. Que eixos fems tingueren un tractament adequat, que el tractament no fóra necessàriament acudir a plantes incineradores amb tots els perills i amb l'agressió mèdio-ambiental que això suposa. Eixes qüestions haurien de quedar clares. Haurien d'animar-les des del Govern, des d'aquestes Corts, i des de la societat civil.

Sobre la qüestió lingüística i sobre el Consell d'Administració de Ràdio-Televisió Valenciana, i sobre la televisió valenciana, quasi no ha fet referència, quasi no ha fet referència. Nosaltres estem contents que al final de la legislatura anterior s'aprovara allò de la Direcció General de Política Lingüística.

Jo ahir apuntava la necessitat de posar en peu també el Consell General de la Llengua, per tal que els valencians pogueren participar, junt a l'administració, en la necessària recuperació del valencià, en la necessària promoció del valencià.

Jo en el meu discurs ahir apostava per una televisió valenciana feta en valencià. Vosté ni l'esmenta, no sé si és que s'avergonyix d'eixa televisió, no ho sé, però en tot cas, i per tal que quede clar, a mi sí em produïx vergonya, però aposte per la televisió valenciana, renove l'aposta per la televisió valenciana.

Una televisió valenciana de qualitat, feta en valencià, i aposte, i volguera que vosté apostara en ares d'eix consens, d'eix diàleg i d'eixa necessària participació de tots els valencians, dels grups parlamentaris. Apostara per renovar eix Consell d'Administració de Radiotelevisió Valenciana, donant cabuda als representants de tots els grups parlamentaris presents en aquestes Corts.

I per acabar i no fer-me llarg, senyor Lerma, dir-li que ningú no dubta que en aquests moments, perquè seria absurd dubtar d'això, en aquests moments vosté té els vots suficients per a eixir President de la Generalitat. Té més vots que tenia fa quatre anys en els bancs del seu Grup, però en tot cas és previsible que vosté vaja a eixir President de la Generalitat amb menys vots que va eixir fa quatre anys.

Res més i moltes gràcies.

El senyor President:

Senyor Lerma, té la paraula.

El senyor Lerma i Blasco:

No seria raonable, senyor Taberner, perquè de fet la intervenció de hui de vosté està prou més pròxima a la intervenció que va fer quan em va votar en l'anterior legislatura. I ho ha dit vosté, però jo ho diré també.

En primer lloc voldria entrar en un tema que jo crec que val la pena entrar. Jo, perquè tots els altres portaveus ja han entrat ahir segurament, i hui en part també.

Vull dir, en primer lloc, agrair l'esforç dels grups per presentar un programa, encara que siga més d'intencions, com correspon en part a l'oposició, que de govern pròpiament, perquè no és massa quantificable en xifres actuals dels pressuposts, però jo vull agrair eix esforç perquè sé que és

diffícil des de l'oposició presentar-lo, i perquè efectivament el nostre Estatut i Reglament possibilita la presentació.

Però vull dir que no entraré en l'obligatorietat o no, perquè, efectivament, no és obligatori presentar-se, però no està mal pensat l'Estatut d'Autonomia, ni el Reglament tampoc, quan planteja la possibilitat que s'hi presenten tots. Perquè està pensat bàsicament en fer governable sempre aquest país. En fer possible que sempre hi haja un govern encara que no hi n'haja ningú que tinga majoria absoluta.

I si d'acord amb l'esquema de partits que hi havia presents en l'elaboració de l'Estatut d'Autonomia vam fer allò, és perquè pensàvem, obviament, que la gent no estiguera disposada a votar en contra de ningú com a President de la Generalitat sinó a favor de la seua candidatura, i per consegüent l'elaboració de l'Estatut preveu que sempre hi haja un Govern en la Generalitat, amb independència que u tinga o no majoria absoluta.

És, doncs, una bona concepció d'Estatut d'Autonomia, encara que poguera paréixer-li pintoresca a qualsevol, comparant amb altres, però resulta que aquesta és positiva perquè fa sempre possible que hi haja un govern estable o inestable, però en funció del que diu la gent. Sempre està previst que hi haja un Govern perquè cadascú té possibilitat de votar-se a si mateix. I no n'hi ha oberta la possibilitat de votar que no en la investidura. Això ja són interpretacions posteriors.

No crec que siga un problema de canviar el Reglament ni tampoc de canviar l'Estatut. És més bé un problema de consciència democràtica i d'aprenentatge polític, segurament, i jo crec que no tornarà a ocórrer en el futur, encara que si torna a ocórrer siga en diferents circumstàncies que possibiliten l'existència sempre d'un govern.

No serà roí que hagen fet això, i no serà bo que ho modifiquem pensant en possibilitats futures que puguen vindre, que facen possible la garantia d'un govern, i a canvi l'única cosa que ens evitaríem és la molèstia d'haver tingut un debat com el d'ahir que no és ninguna molèstia ni per al govern actual, ni per al president actual, ni per al president futur de la Generalitat Valenciana, sinó una confrontació d'opinions que retarda alguna cosa la constitució, però que en tot cas contribueix a aclarir les posicions de cada qual, i a mi personalment, és clar, no em molesta el més mínim que això es produisca. Sabem les garanties de futur que això té.

Estan d'acord en moltes coses, i ho ha dit vosté, jo crec que estan a més a més en moltes més coses que les que hem dit, perquè allò cert és que en les coses en les quals ha incidit, també estan d'acord. Jo lamente molt que no haja tingut vosté ocasió de tindre el discurs en la mà, no és, evidentment, la meua intenció, i ha sigut o una errada o una absència, que no ho sé, però en tot cas si és de la nostra part no és de cap voluntat política, és una errada de distribució i res més que això.

I no li càpia a vosté cap dubte que en aquesta legislatura nosaltres volem no despreciar les minories, sinó al contrari, proposar-les en la col.laboració de govern que nosaltres volem dur endavant, però no amb qualsevol minoria. Amb una minoria com la de vosté estem disposats a arribar a acords i a negociar les coses, perquè no s'han manifestat discrepàncies importants ni en la seua intervenció, ni tampoc en la seua exposició d'ahir.

I per consegüent jo crec que no va a ser massa difícil posar-se d'acord en determinats temes. No vol dir això que renunciem a la nostra autonomia de funcionament ni al nostre programa, però estic convençut que sense renunciar a res del nostre programa podrem tindre molts acords que permeten fer un discurs molt més ample. I jo crec en allò que vosté ha anomenat expressament a més a més, està explícitament en el paper del discurs que jo he llegit i que li lliuraré a vosté.

Sí que ha hagut una referència constant i contínua a la participació, i a la participació dels agents socials i als agents econòmics. A la participació i a la responsabilització, perquè participar no implica només opinar, implica també comprometre's en les coses que s'opinen, i eixa és una segona qüestió que segurament és més difícil que demanar la participació. No s'oblidi que quan u participa es compromet en allò que es decideix després, i eixa és la forma de participació que jo estic disposat a propiciar i a escoltar també.

Quant a allò que fa referència a les relacions entre la comunitat i l'estat, evidentment jo crec que aquest no és el problema de hui. Hui s'han plantejat, segurament, molts problemes institucionals, i més ahir, per manca, probablement de programes de govern, i són més fàcils i més fàcils de llançar les grans qüestions institucionals quan hi ha carència de programes de govern concret. Però jo no vull defugir-los tampoc.

El tema de la finançació és clarament un compromís entre les comunitats autònomes i l'estat de no plantejar el tema abans de les eleccions autonòmiques que s'acaben de fer, i em pareix un compromís positiu perquè no pot entrar en una batalla electoral autonòmica que no va a decidir la forma de finançació una component més que l'única cosa que fa és radicalitzar i propiciar la discrepància.

Però hui sí, hui podem entrar ja en discutir els temes de finançació en l'estat i en les altres comunitats autònomes, i vosté tindrà complit compte de la posició de la Generalitat Valenciana si jo isc investit, i intentaré també atraure el seu compromís. Perquè no s'oblidi, el que més interès té, almenys que els temes de la finançació siguen quant més millor és el Govern que ha d'invertir els diners, i per consegüent, si jo aconseguisc el recolzament de vosté per a portar endavant una discussió de sistema de finançació, millor.

Però li he escoltat coses contradictòries, vosté ho sap també. El concert solidari són dos temes que casen difícilment, és possible, no dic que no, però quan la gent reclama el concert ja no està reclamant la solidaritat, sinó el contrari, perquè del contrari li és absolutament el mateix la fórmula, allò important són els recursos que té.

I jo estic convençut que nosaltres podem millorar els recursos que tenim, i poden avalar-ho i emparar-ho en com ha funcionat el sistema actual i en l'experiència lògica que ha de tindre, perquè ningú no sap quan es negocia el sistema com va a funcionar. Ni ho sap l'estat, ni ho saben les comunitats autònomes, perquè les variables que compten en el sistema canvien constantment, i el funcionament del sistema és difícil, és difícil de preveure.

Però sí sabem ja en l'experiència dels cinc anys com ha funcionat aquest, i com podem començar a parlar-ne del següent, i aquest ha funcionat relativament bé, amb diferències relativament escasses entre uns i altres. I ha ajudat en part que els desequilibris territorials no siguen molt grans, però vosté sap també com jo que en les fases expansives tots anem prou bé, i en les fases descendents del cicle econòmic el que ocorre és que els més desenvolupats es desenvolupen més, i els menys desenvolupats menys.

Però això és molt difícil de preveure, per això està previst aquest sistema, per a fer possible que es reprenga cada un determinat nombre d'anys, i quan es diu definitiu és definitiu pensant en cinc anys. I afortunadament ara entrem en el període que podrem negociar-ho. Tindrà complit compte, tindrà també la nostra voluntat d'arribar a acords amb vosté, i esperem que recolze les nostres expectatives perquè estem segurs que ningú no va, i no serà el cas de la Generalitat Valenciana, a negociar per a perdre diners, sinó que tots van a incrementar-los. I després veurem si les coses que fem ací els

altres partits polítics representats en l'altres comunitats autònomes, que seran normalment els mateixos, casen i són capaços de defensar-ho com ací.

Senat, i reforma del Senat. Doncs també sap vosté la nostra posició, i també sap que no és un problema d'aquest moment, perquè probablement eixa és una idea que el President del Senat està arreplegant idees i perspectives que encara tardaran en portar-se endavant, però que no tinc cap problema en manifestar-li tampoc, i si vol en sessió monogràfica, la nostra posició.

Pensem que el Senat ha de ser una Cambra de representació territorial millor que ho és ara, no pensem que siga convenient obrir la reforma constitucional en aquest moment. Perquè les reformes constitucionals que se sap com s'obrin però que no se sap com es tanquen no és bo obrir-les.

I, per una altra banda, com que ha de ser eixa Cambra de representació territorial, pensem que seria positiu que hi haguera un grup de representació territorial que arreplegara els representants de les comunitats autònomes que no s'integraran en els grups ideològics en els quals estan emmarcats, i que tingueren possibilitat i major agilitat d'intentar interpellar o plantejar qüestions legislatives, o també preguntes al govern.

I estic convençut que això donaria més presència territorial, més qualitat en el Senat, i més agilitat també, i molt fàcil i molt senzill de fer per una altra banda sense cap de reforma constitucional. Però li puc explicar molt més i plantejar les coses amb molta més participació perquè sobre les bases de la participació és sobre les bases que jo he intentat muntar la meua investidura, però, sobre les bases de la participació en disposició a comprometre's.

I hi ha, efectivament, compromisos legislatius que no he assumit, però sí he assumit voluntats polítiques que significaran compromisos legislatius que la llei tindrà un nom, potser diferent a allò que vosté proposa. Però no passa res perquè el contingut probablement serà molt semblant.

I li he donat molta importància a la reforma educativa. I a més a més ho he fet en dues vessants, la primera i la més important en la vessant de la realització personal, perquè crec que eixa ha de ser la fonamental per a nosaltres. I la segona, perquè això és un factor clau també de les nostres possibilitats de futur, de la creació real de la societat del benestar, de poder ser competitiu, que no significa més que intentar poder continuar tenint ocupació i creant-lo també.

I això, evidentment, és una forma diferent d'entendre l'educació que exclusivament l'estàvem mostrant fins ara com a un servei públic. Doncs és un servei públic que intenta la realització personal de l'individu, i a la vegada és un factor clau d'inversió de futur des del punt de vista de les possibilitats d'aquest país.

Però a més a més sap vosté perfectament que he intentat situar cada sector en les seues responsabilitats i no en les del govern, i entre les responsabilitats que he dit respecte a l'educació no figura la de privatitzar-la. Vosté ja ho sap.

Però no vol dir això que l'educació siga un tema exclusivament que es deprén en l'escola o en la universitat, i la universitat sap vosté que tampoc és gratuïta, i que les famílies poden invertir en això, i poden invertir en moltes altres coses que no dona estrictament l'educació obligatòria, que són també educació i que són una qualificació important per al ciutadà, i que val la pena invertir com jo li estic intentant recomanar ací.

Quant a la reforma estatutària. Doncs, mire, aquesta és una altra discussió que també deixarem en part postposada per a les posteriors eleccions. I en eixa discussió jo li he de dir a vosté i a tots que estan plantejant-se el tema des d'un punt de vista que a mi em sembla que ens perjudica. Perquè si del que es

tracta únicament és de no canviar l'estatus que en aquest moment hi ha des del punt de vista competencial, no val la pena parlar d'assumir la LOTRAVA en el text estatutari perquè està assumida.

Està en el text estatutari la LOTRAVA, i al mateix temps, i d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional també, les transferències, els Decrets de Transferència formen part del text estatutari. La qual cosa vol dir que em sembla a mi jurídicament pràcticament impossible que eixes competències, des del punt de vista jurídic, pogueren alguna vegada retornar a l'estat. Mai no podrien retornar a l'estat.

Però les coses que jurídicament no es poden fer, políticament es fa el possible per fer-les, i si vosté ja mostra la debilitat política que eixa és una cosa que tenim assumida en precari, no li càpia dubte que no està dificultant la possibilitat de llevar, sinó probablement ampliant-la.

Que no estic en contra d'allò que vosté diu, que em pareix que potser es quedava vosté més tranquil, però jo estic completament tranquil que això en l'actualitat política, en la força política de la Generalitat i dels valencians és absolutament inamovible, no des del punt de vista jurídic, que ho és, sinó també des del punt de vista polític.

Una altra cosa serà si hi haguera canvis, però ja sap vosté que si hi ha canvis es pot tocar fins i tot la Constitució. I no he parlat de la política europea perquè la política europea no es fa només en allò que nosaltres volem, sinó també en allò que volen els altres. Però estem presents, i a bon nivell, en la construcció de la política regional europea a l'extrem que en aquest moment, cosa que jo no he volgut aprofitar en la campanya electoral, jo estic de President del Consell de Regions Perifèriques i Marítimes. Que, per cert, crec que tenim en setembre o octubre, si mal no recorde, una reunió plenària a Jugoslàvia.

I estem i continuarem estant perquè a això li donem una importància transcendental, perquè forma part d'eixa aproximació dels ciutadans europeus que és el que constitueix la unitat política més sòlida i que anem a continuar.

D'on vaig a traure els recursos sí que ho sé, perquè el problema està que allò que diferencia un programa de govern d'un programa d'intencions és que jo puc dir-ho, potser, en la mateixa frase. Però com jo sé que probablement tindrà la responsabilitat de governar, jo la frase prèviament l'he consultada amb les possibilitats pressupostàries, i evidentment quan faig aquests compromisos sé d'on vaig a traure la finançació. El que no sé és si això ho faré el primer any, com diu vosté, o potser em costarà quatre anys que és el compromís de la legislatura. I probablement em costarà quatre anys algunes coses, però sí vull fer-les en aquesta legislatura i sí sé d'on vaig a traure els recursos.

I si està vosté d'acord en el Pla de Competitivitat, i si discrepa de les estadístiques d'ocupació, que per molt que discrepe són les que n'hi ha, i no és que jo en canvie unes o altres, vosté sap que jo sempre utilitze l'enquesta de població activa. I el que val són les variacions sempre que no canvie vosté de sistema d'apreciació, perquè si utilitzara per a unes coses una i per a altres altra, doncs, evidentment no valdria.

Però en la mateixa es pot veure clarament que les circumstàncies econòmiques d'aquest país han millorat i que hi ha més ocupació. I vosté ho sap i els ciutadans també. Hi ha més ocupació, però no hi ha suficient ocupació, perquè eix és el problema real que tenim. Que hem de treballar més gent encara per a poder sustentar les necessitats d'una societat democràtica i moderna com la que volem fer, i que allò que ens allunya d'Europa no és solament que treballen més productivament, és que treballen més gent del que nosaltres treballem.

I així doncs, poden mantindre millor les pensions, els subsidis, i invertir més en altre tipus d'activitats perquè ho sustenten entre més gent del que ho sustentem nosaltres.

Nosaltres estem fent un esforç molt important d'incorporació de la gent jove que encara està aturada, però que s'han incorporat ja molt més dels que eren ja fa quatre anys, i les dones que encara en treballen poques, però que està progressivament pujant en els últims anys i vosté ho sap. I a més a més encara hem de treballar almenys deu punts més percentuals de persones per a poder comparar-nos amb Europa. I eixos deu punts més percentuals de persones a més a més nosaltres poden impulsar-los, però són els que representen també aquests senyors d'ací els que han d'animar-los a fer, perquè són fonamentalment els empresaris els qui han de donar l'ocupació, no l'administració pública.

I vull dir més, són els empresaris els qui han de donar l'ocupació, que l'única cosa que solen fer, almenys alguns dels seus representants, és demanar, i jo he procurat establir ací les seues obligacions també, perquè les meues em ve bé que me les recorden, però jo les tinc clares. I vull dir també que té vosté raó, encara que no coincidixen les xifres, que l'ocupació que s'ha creat és en una bona part en precari. I que ja està bé de queixar-se permanentment del tema de la inflexibilitat de l'ocupació, que si a Europa és un 10% l'ocupació en precari, en aquesta comunitat està al voltant del 35%.

I dit això, amb la qual cosa estem tots d'acord, és que no tenim un altre remei, perquè és millor l'ocupació en precari que cap ocupació. I és que amb les condicions de competitivitat que tenim en la nostra indústria no podem competir i crear capital si no és així. Eix no és el nostre objectiu, eix és l'objectiu d'uns altres, però eixa és la realitat efectiva que tenim, aquella que no ens agrada, però és la que passa.

I sí que he dit, i vosté ho sap també, que en el tema del medi ambient tenim una preocupació que en aquesta Cambra, quan de vegades no eixim d'aquesta Cambra i no ens oxigenem, fa la impressió que tenim una mínima preocupació. Però si vosté mira les polítiques mèdio-ambientals de la Generalitat Valenciana, de la qual vosté forma part en definitiva també, i tots els que estan ací, en les polítiques mèdio-ambientals d'altres comunitats autònomes, sabrà vosté perfectament que som pioners en Espanya en la pràctica totalitat de les polítiques mèdio-ambientals, i som exemple en la immensa totalitat de les polítiques mèdio-ambientals.

I ens conviden als foros precisament perquè som pioners i ben organitzats en polítiques mèdio-ambientals, el que passa és que cadascú té el medi ambient que pot, i nosaltres estem procurant millorar-lo amb molts recursos i moltes inversions que, és clar, no són les prioritats que hi ha en altres comunitats autònomes. Que vosté pot sentir, i a vegades són del mateix signe polític que el meu, però no és eixa la seua preocupació essencial i vosté sap que ací sí, i que s'invertixen molts milers de milions de pessetes en això. I que a més a més compten amb la participació de grups ecologistes, i que estan presents ja en alguns òrgans rectors de determinades qüestions, com el parc de l'Albufera, per exemple.

Evidentment que volem comptar, però volem comptar amb el compromís, no solament en la queixa i en el lament, en les possibilitats de comprometre's en fer eixa política. I està clar que les inversions en ensenyaments mitjans són complicades, i ja he dit que no és que no anem a fer-ho. Clar que ho anem a fer i ho haurem de fer, però que hem de curar molt bé les inversions a fer, que és el que he dit, perquè en molt poc de temps començarà a disminuir dràsticament la demanda per qüestions de natalitat i no per altra cosa.

Quant als temes de salut, sap vosté que s'ha produït un avanç impressionant i espectacular; que el canvi del model del

sistema sanitari que no es pot fer de la nit al matí té una bona implantació; que en general els centres de salut que s'han fet, que són molts, estan funcionant bé. Que la gent té una assistència millor i més personalitzada; que la cita prèvia ha incrementat les possibilitats d'atenció, i que la tarjeta sanitària també n'ha personalitzat l'actuació.

I que totes aquestes coses que es digueren ahir d'implantar estan ja fetes i en marxa, i que tot això, per tant, manca un poc de sentit tornar-ho a repetir ací perquè són polítiques ja en marxa per part de la Generalitat Valenciana.

Quant a infraestructures, jo he dit que tenim un nivell d'infraestructures dignes i acordes amb el nivell de desenvolupament que tenim, i efectivament fa falta més infraestructures. I eixes infraestructures són les que, o ja s'estan fent i es denuncien les coses precisament quan ja s'han començat a solucionar, o estan a punt de fer-se, i en alguns casos, com en el Pla de Carreteres de la Generalitat Valenciana és una cosa que està en marxa i que s'acabarà abans d'allò previst inicialment per aquest propi Parlament.

I ahir es proposava com si fóra la gran novetat. I en aquest moment sí que li ho vull dir, potenciar l'eix mediterrani, modernització, o la mateixa via. Li vull dir, no hi ha en aquest moment decisió per part del Govern d'Espanya, que és en definitiva qui ha de decidir respecte a quina cosa va a ocórrer. Però sí que hi ha una vocació clara de millorar el servei per part de la Generalitat i per part del Govern d'Espanya.

I en aquest moment és possible una inversió del voltant de 70.000 milions de pessetes per a fer possible la millora de la via actual, i per acurtar el temps de València a Madrid entre dues hores i mitja i tres, aproximadament. Això a mi em pareix hui per hui una aspiració molt digna de mantindre en el nostre calendari, i crec que si això se soluciona en eixos termes probablement moltes altres coses ni tan sols es plantejarà en el terreny de l'abstracte.

Que renunciem a alguna cosa. No, no renunciem a res, perquè potser hui renunciem a coses que d'ací vint anys es dirà: «si aleshores s'haguera fet ara ho tindríem, i hui no podem escometre-ho, i és necessari». No anem a renunciar, però anem a tindre la possibilitat de tindre hui un servei que done satisfacció a les demandes actuals de la societat valenciana, que les té i moltes.

I el tema de l'autovia és una cosa molt significativa, es posa en qüestió ara quan ja està fent-se precisament, quan fa a penes dies que pràcticament els trams que queden han eixit a licitació i quan l'altre tram intermig està clar que va a eixir també i que és possible, fins i tot, que s'incorpore encara a aquest.

Quant al tema del pla hidrològic. Vosté sap perfectament també que el pla hidrològic és una cosa que és molt necessària en aquest país, que ha tingut ja els treballs preliminars, ingrés en les Corts Espanyoles. Que hem de treballar-ho, i que començarà a discutir-se, jo espere que prompte, perquè ja han ingressat els plans en el Congrés dels Diputats per a començar a discutir-los.

Però vosté sap també com jo que ací farem i direm una cosa, i que els diputats dels mateixos grups en altres llocs faran una altra cosa, i que al final tots haurem d'assumir una responsabilitat. I que cap, i ho dic ja ara, cap partit polític no voldrà corresponsabilitzar-se en la responsabilitat que haurà d'assumir el Govern en solitari. Cap. I vosté ací assumeix el compromís de demanar allò que vosté creu que val per a ací, però no assumirà el compromís de dir als del costat allò que no els convé.

Però si vosté està disposat a fer-ho, jo també. I li plantejaré —com ja li he plantejat per altra vegada— quins són els nostres plans en aqueixa matèria, que no tinc cap inconvenient en dir i portar a aquesta cambra, perquè ja els he dut, a més a més, i

els defensaré ací, a Madrid i on faça falta. Perquè són no sols les necessitats dels valencians, sinó també les necessitats de l'economia espanyola, que ha de comptar, d'una manera molt digna, amb aquest país per a eixir endavant. I per tant, compromís tindrem, i no es preocupe vosté.

I per últim, en el tema de la Televisió Valenciana, jo no m'avergonyeix, com vosté. Si bé jo no tinc el temps per a veure tants programes com vosté veu, per a fer, probablement, una visió tan global i tan específica del que vosté, ací ha fet.

Personalment m'agraden —com vosté sap— uns més que altres. Però em sembla un miracle que la Televisió Valenciana, que porta un any i escaig funcionant, estiga absolutament assumida ja per la societat valenciana com a pròpia, com si funcionara de tota la vida, i tinga un nivell de qualitat i dignitat —que no em cap cap dubte que es pot millorar— com té en aquests moments. Em sembla un miracle. I des d'ací vull aprofitar per a felicitar-los una vegada més, perquè ja ho he fet una altra vegada en aquesta cambra.

Respecte a si parlen en valencià o en castellà, a mi sempre m'ha preocupat molt el que diu la gent i no l'idioma en què ho diu; sempre m'ha preocupat molt. I no he de fer mai professions de fe valencianista, perquè a mi ningú m'ho va a negar, perquè jo ho sóc des del principi. I a partir d'ací, sapiga tot el món que defensaré el valencià; que no tindrè cap interès en molestar a ningú el respecte. Però seguiré parlant en valencià, seguiré escoltant el que diu la gent, parle en l'idioma que diga. Perquè al final és fàcil entendre, quan el llenguatge és un vehicle de comunicació i no d'enfrontament. I jo vull que siga això i vull que l'estima del valencià siga allò que realment unifiqui les possibilitats de l'idioma, i no l'enfrontament. I per això continuaré mantenint una política prudent, que per una altra banda, no té res a veure en el tema de la televisió, que vosté sap que és un tema que depén de les Corts Valencianes, i del Consell d'Administració, i no del govern.

I per últim ja, i per a tancar amb allò que començava, com que vosté sap, en definitiva, que hi ha una ampla quantitat de convergència en allò que vosté ha proposat i el meu programa; com del que es tracta ací és de discutir en torn al programa que proposem nosaltres, i com que estem oberts a la discussió i a aqueix plantejament, jo li dic a vosté, personalment i políticament no trobe raons perquè vosté presente una candidatura alternativa, sabent que té ací una part considerable del seu programa.

I li vull dir que em preocupa una altra cosa, que vosté plantejà en el dia d'ahir: l'abstenció i la falta de participació de la gent en els comicis passats. I en un exercici de sinceritat, que jo crec que cal fer en aquesta cambra, perquè ací és on es discuteixen els temes. L'abstenció i la falta de participació no és un problema d'aquesta cambra cap allà; és un problema d'aquesta cambra cap ací. I que, per tant, afecta a vosté i a mi, o als seus electors passats i als nostres; i més als seus electors passats que als nostres. Perquè no són capaços d'entendre l'enfrontament que vosté porta —o que vostés han portat, si es vol: perquè no ha sigut el cas de hui, també és veritat— no són capaços d'entendre l'enfrontament que vostés porten amb un partit que és la garantia de progrés per a aquesta comunitat i per a Espanya. Ni ho entenen els seus electors, ni ho entenen els nostres tampoc, i consegüentment, el que ocorre és allò que vosté deia. Però no culpe el govern, perquè alguna responsabilitat tindrà, probablement. Culpe, per un costat, als qui són els responsables d'això, que estan per aquest costat; i per un altre a nosaltres mateixos, que no som capaços de donar una imatge de coherència amb els plantejaments polítics que tenim, i que jo hui li estic demanant a vosté.

Gràcies.

(Aplaudiments)

El senyor President:

Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories. Senyor Lerma, agrair-li la seua extensa contestació a la meua intervenció. Ha fet vosté novament afirmació d'algunes coses, com per exemple, la seua fe en la participació del conjunt de la societat valenciana en el quefer públic de la Generalitat, i jo li llance una oferta i un compromís que vosté pot assumir.

El meu grup, si en alguna cosa s'ha caracteritzat durant la legislatura passada, ha estat en introduir, en els projectes de llei que vostés han tramés a aquestes Corts, modificacions, esmenes. nou articulats, per a garantir aqueixa participació ciutadana en totes aquelles lleis que la Generalitat Valenciana es disposava o havia d'aprovar. I vull recordar-li que el seu grup ha estat dels més bel.ligerants a l'hora d'impedir que aqueixes esmenes. encaminades a garantir la participació dels ciutadans en les lleis que aprovaven aquestes Corts, no pogueren ser aprovades.

És un exemple que està ací, a la vista, que és conegut, i que per tant, d'alguna manera, dóna llum al debat que estem duent.

Ha parlat vosté dels acords i dels desacords, dient que estem fent moltíssimes coses; d'acord. Jo li he expressat clarament que en el meu grup hem deixat, si teníem, si alguna vegada hem tingut, manies; les hem deixat, i no tenim cap complex. Però vosté haurà de reconèixer, senyor Lerma, que en tot cas, hem de canviar un poquet el llenguatge.

Vosté, quan em contestava, em deia: «Jo estic segur, i espere que vostés donen suport a les meues expectatives.» ¿I per què no en dóna vosté a les meues? Haurem de canviar mútuament el llenguatge. Perquè per a donar suport a una expectativa, no és prou que u demane donar suport a una expectativa; ni que ho demane vosté, ni que li ho demane jo. Allò que es necessita per a donar suport a determinades expectatives és que la gent estiga d'acord amb allò que vol acordar i amb aqueixes expectatives. I no es aquest el cas, senyor Lerma, almenys en moltes de les coses que jo he plantejat i que vosté ha plantejat.

No ha fet referència, parlant de la participació, a un instrument que nosaltres considerem fonamental. En l'anterior legislatura, al final, els últims mesos de l'anterior legislatura, no sé si en el mes de gener o de febrer, aprovaren vostés el decret de la constitució del Comitè Econòmic i Social, perquè d'alguna manera, ho havien pactat —la creació— amb els sindicats, en torn de les converses de la plataforma sindical prioritària.

Finalment aqueix decret va ser contestat pels propis sindicats, que ho havien acordat prèviament en un departament del seu govern. Però, bé, allò es féu i s'aprovà aquell decret per donar compliment a uns acords entre els agents socials, entre els sindicats i el govern de la Generalitat. Però vosté, en aquest moment, no ha fet la més mínima referència a la creació del Consell Econòmic i Social, com una qüestió bàsica, fonamental.

Vosté ha parlat de dissenyar una política econòmica determinada, de demanar corresponsabilitat al conjunt de la societat valenciana, a dreta i a esquerra. I tanmateix s'ha oblidat de fer referència a aqueix instrument constitucional, a aqueix instrument estatutari, per a articular la participació institucional dels agents socials en la definició i en la concreció i l'acord de les propostes de política econòmica de l'administració central de la Generalitat. I jo m'atreviria a dir més, des del govern i des d'aquestes Corts, hauríem d'animar també, no únicament a la constitució per llei d'aqueix Comitè Econòmic i Social, sinó a la constitució del Comitè Econòmic i Social, també a nivell comarcal.

No ha parlat vosté, i és cert, bé, tampoc es tracta que les lleis s'hagen d'anomenar d'una manera determinada. Però si tots entenem i sabem de què estem parlant quan parlem de llei de règim local valencià, o llei de comarcalització, i de la necessitat que les comarques siguen una estructura territorial que tinga alguna cosa a dir en l'administració autònoma. Vosté, ni en aqueix nom, ni en un altre, fa referència a qüestions que són bàsiques.

Respecte de la reforma estatutària, vosté considera que la LOTRAVA està incorporada al text estatutari. És possible que aqueixa interpretació jurídica siga viable i que siga així. Si realment tan clara està la cosa, no hauria d'haver costat absolutament res, en el moment de l'aprovació de l'Estatut, haver incorporat al text estatutari totes aqueixes qüestions o incorporar-les ara. I no perquè desconfiem. Perquè la situació actual, sense necessitat de trencar el marc constitucional, pot canviar, senyor Lerma.

I nosaltres que —fixe's— ens situem en una altra alternativa a la de vostés, sabem que pot canviar, i per a pitjor. I precisament volem garantir que els valencians, l'autogovern disposa, en el seu text estatutari, de les garanties suficients com per a continuar exercint les possibilitats d'aqueix autogovern.

I després, vosté ha passat per damunt altres possibilitats, i altres reformes estatutàries que jo li plantejava. Perquè no es tracta del complex de poder perdre alguna cosa, no, no. Es tracta de la possibilitat de poder guanyar moltes coses. ¿O és que ara, en el pacte d'estat per a ampliar les possibilitats de les autonomies, Catalunya, el País Basc, Galícia i Andalusia —comunitats que accediren per la via del 151, anomenades històriques— simplement es conformaran amb el seu actual estatus? ¿O van a entrar en negociacions per eixamplar les possibilitats dels respectius autogovernos? Doncs el que estic demanant és que no ens quedem en terra, i que ens pugem a aqueix tren; no per a demanar el «oro y el moro», sinó per a demanar exactament allò que entenem que, en aquests moments, necessita la nostra comunitat autònoma.

M'ha fet referència al sistema de financiació i que vosté està tan satisfet d'aqueix sistema de financiació. Doncs mire, ací ja tenim una diferència. Nosaltres no estem satisfets, perquè vosté ho sap. Perquè no hi ha recursos suficients o almenys no ens apleguen els recursos suficients, que sí que hi ha recursos suficients com perquè arribaren a la nostra comunitat autònoma, i poder afrontar millor la resolució de determinats problemes. I vosté sap que, en l'actual sistema de financiació... ¿què és el que passa? Doncs que sí, que hi ha un fons de cooperació, on tot el món trau. Tot el món trau d'aqueix fons de cooperació! Des de les comunitats més avançades, a les menys avançades. Tot el món trau d'aqueix fons de compensació! Però resulta que, la nostra comunitat autònoma, està a la cua, proporcionalment, de les comunitats autònomes que reben recursos financers en l'actual sistema de financiació.

¿I que allò del concert solidari, en lloc de concert solidari passa a ser insolidari? Home, doncs mire vosté, segons com es plantege. En tot cas passa a garantir l'autonomia política, que estem reclamant des de fa molt de temps a l'hora d'articular un autèntic poder polític valencià, a l'hora d'articular un autogovern dels valencians. I és la capacitat de decidir, amb recursos que prèvia i solidàriament hàgem pactat amb la resta de l'Estat, decidir què és el que volem fer, lliure i sobiranament, amb aqueixos recursos, en serveis públics, en infraestructures, en impulsar polítiques econòmiques, i que hui per hui ho tenim en una part molt xicoteta, senyor Lerma.

I nosaltres estem disposats a parlar de solidaritat. A parlar de concert i a parlar de solidaritat perquè no siga contradictori. I estem disposats a parlar d'eix fons de cooperació, entre les comunitats autònomes de suma zero. I si hem d'aportar, que

evidentment haurem d'aportar des d'eix plantejament d'esquerra i de solidaritat, que altres comunitats autònomes més endarrerides puguen també afrontar el seu propi desenvolupament. Si hem d'aportar els valencians, anem a aportar-ho, anem a aportar-ho i que es faça públic, i que se sàpia.

I quan tinguem necessitat de reclamar solidaritats alienes també tindrem la força moral per a reclamar-les amb la mateixa intensitat. Diu que sap molt bé d'on traurà els recursos. I jo li diria que m'alegre; que m'alegre. I tant de bo tinga els recursos suficients per a aplicar tota una sèrie de polítiques imprescindibles per a millorar les actuals condicions. En tot cas, eix coneixement m'imagino que alguna cosa tindrà a veure amb idees que des d'Esquerra Unida hem aportat quasi des del moment de la nostra fundació, referents a alguna cosa que en aquest moment està d'alguna manera en marxa.

I que quan parlàvem de l'Institut de Finances, doncs alguns de vostés giraven el cap i deien: «Bé, ¿què serà allò de l'Institut de Finances?» Tot seguit ens tiraven allò, «vostés que estan per la banca pública». Doncs mire, parlàvem de l'Institut de Finances i parlàvem de la societat de capital risc i de la societat de garanties recíproques, i parlàvem de la necessitat d'orientar els recursos de les caixes d'estalvis valencianes a una política econòmica dissenyada solidàriament des de l'administració autònoma, des de la Generalitat amb el concurs dels agents socials, dels sindicats i de l'empresariat.

Ha parlat de l'ocupació i m'he esglaiat de la contradicció en què ha caigut senyor Lerma. És a dir, continuant en l'argument, continuant en l'argument de dir: «és millor que hi haja ocupació en precari que no n'hi haja». Vosté ha continuat dient, perquè no és possible en l'actual situació de competitivitat, i s'ha contradit totalment i absoluta, en l'exposició que feia al principi. És a dir, vosté deia «per a ser competitiu no podem mirar únicament la qüestió de les rendes salarials o fer una proposta de rendes salarials a la baixa». I en canvi ara diu: «no som competitiu i per tant no podem reclamar ocupació estable».

És que l'ocupació estable, senyor Lerma, suposa, que els treballadors i treballadores que estan en eixa situació doncs accedesquen a millors salaris. I poden negociar més lliurement les seues condicions salarials i poden negociar més lliurement els seus convenis. I per tant, ¿ocupació en precari? Ocupació en precari significa evidentment allunyar-nos d'eix enunciat que vosté feia en nom de la competitivitat. I duent a l'absurd, duent a l'absurd l'argument per vosté utilitzat, resulta que ací el que deuriem de proposar, perquè encara no som competitiu, és que efectivament les empreses que en aquest moment d'una manera modèlica estan operant en el nivell de la legalitat, doncs se submergiren, i passaren a ser empreses clandestines i no hagueren de cotitzar a ningú.

¿És eix el model, és eix el model que volem? Jo estic convençut que no. I espere que haja sigut simplement una contradicció momentània, que l'aposta necessària des de l'esquerra i des d'una força que planteja la solidaritat, senyor Lerma, és la creació d'ocupació estable. Perquè és l'ocupació de qualitat, és l'ocupació de qualitat, i perquè no podem parlar, i vosté ho sap, de societat de benestar, de societat de benestar quan vora un 40 per cent dels treballadors i treballadores que ocupen un lloc de treball estan ocupant-lo d'una manera precària.

No podem parlar de societat de benestar, i en tot cas, i perquè el temps, doncs ja s'acaba i tampoc volguera fer-me excessivament llarg. Dir-li novament, senyor Lerma, que l'estil —el meu i el del meu grup—, vosté el coneix. És a dir, en un moment determinat podem ser persones o un grup difícil perquè planteja coses. Poden haver-hi grups més fàcils,

interlocutors més fàcils per a vostés, però li assegure novament que sense cap tipus de complex amb allò que coincidim anem a coincidir i amb allò que no coincidim, doncs nosaltres anem a presentar les nostres iniciatives.

Per acabar ja de veritat, vosté ha dit que no vol fer una professió de fe de valencianisme. Doncs mire, jo sí que vull fer-la, jo sí que vull fer-la. Jo faig professió de fe de valencianisme i de valencianista. I vull fer eixa professió de fe. I no significa això fer un plantejament d'enfrontament amb aquells ciutadans i ciutadanes valencians que en aquests moments s'estan expressant en una altra llengua que no és la meua, en la qual jo m'expresso en aquest moment.

I això ho tinc ben clar, senyor Lerma. No vull treure fantasmes del passat, ni alçar barreres per a la comunicació entre les persones. A mi m'agradaria poder comunicar-me amb les persones en moltíssims idiomes, quants més millor. M'expresso correctament i perfectament en castellà i en valencià. I entenc les persones que s'expressen en eixes dues llengües. Però si d'aquestes Corts, si de l'esforç de la societat valenciana hem posat en peu un projecte *informatiu, important*, un projecte cultural important...

El senyor president:

Senyor Taberner, li pregue que acabe ja.

El senyor Taberner i Ferrer:

... —acabe ja senyor president, acabe ja— com és la Televisió Valenciana, jo entenc, senyor president, que no és, senyor Lerma, senyor President en funcions, que no és precisament per a fer una televisió en castellà. Que d'eixes ja en tenim també públiques, i d'una certa qualitat, d'una certa qualitat. Jo aspire a tenir una Televisió Valenciana de qualitat, i insistesc, feta íntegrament en valencià.

Moltes gràcies.

El senyor President:

La Presidència vol advertir als invitats que s'abstinguen de qualsevol tipus de manifestació, d'aprovació o de desaprovació.

El senyor Lerma té la paraula.

El senyor Lerma i Blasco:

Moltes gràcies, senyor president.

Confie en acabar prompte els pròxims debats, però en aquest cas vull estendre'm un poc perquè es tracta en definitiva de portar endavant un projecte de progrés, en què jo crec que aquesta societat s'ha compromés fermament. I crec que és important recordar que quan per mor de la qüestió programàtica, el senyor Taberner ha hagut d'eixir ací, ha hagut de reconèixer que efectivament hi ha moltes coses que estan en el nostre programa.

Però ¿per què hem de discutir en base al nostre programa? Doncs hem de discutir en base al nostre programa perquè hi ha una diferència substancial entre el suport popular del nostre i del vostre. I no és això cap problema més d'entendre com és i com funciona el sistema democràtic. No vol dir que no siga ningú més respectable ni menys, tots són iguals, però sense cap dubte hi ha un cos de ciutadans majoritari que ha optat per un programa concret. Que és entorn al qual cal estar discutint les raons de progrés, perquè és el suport majoritari o la voluntat majoritària de la societat valenciana.

I em pareix molt respectable que vosté defense els seus postulats programàtics, però si és possible portar-los endavant serà contant fonamentalment amb la voluntat majoritària del poble valencià que ha votat a aquest partit, i consegüentment és lògic que es discuteix sobre la base d'eix programa. I quan vosté tracta ara de diferenciar l'opció és quan s'allunya del

camí real del que vosté pensa i de les necessitats de la societat valenciana. Perquè vosté sap que el comitè econòmic i social està aprovat i que, per tant, no fa falta fer una altra vegada referència ací.

I vosté sap també que eix és el pas previ abans que s'aprove el consell econòmic i social, que si no s'aprova no es pot fer ací pel propi mandat estatutari. I consegüentment no és necessari redundar en debats que ja hem tingut i que estan perfectament clars per a l'opinió valenciana. I que no aporta res tornar a plantejar més que eixa voluntat de distanciar-se respecte a un tema, que està clar i clarificat, i que vosté coneix perfectament.

I respecte a l'altre tema, de la comarcalització, que ha sigut l'obsessió d'altres grups en altres temps, però que no volen fer-la, sinó que estan esperant amb l'escopeta carregada a veure l'emboïc que armen. Nosaltres estem fent una política efectiva i real de comarcalització, i ho estem fent des del respecte al mandat estatutari que és l'única possibilitat. Perquè si no recorde malament, el mandat estatutari parla de respectar —la qual cosa és lògica per altra banda— la voluntat dels municipis. I per això ho estem fent de forma voluntària, aprenent a fer possible el treball comarcal en mancomunitats— que han passat de zero a més de 100 milions de pessetes— per a potenciar les seues activitats i per a demostrar que és possible i beneficiós per als ciutadans el funcionament en comarques.

L'altra cosa, és una mala experiència i una còpia literal sense tenir en compte la realitat social i la política d'ací —de l'experiència catalana— que com vosté sap no ha servit precisament per a aprofundir en la democratització de la gestió dels municipis i dels ciutadans de les comarques de Catalunya.

Però bé, un altre intent de diferenciació que no respon al meu entendre, a la realitat social que estem vivint. El tema de la reforma estatutària, és que no hem d'insistir que cal incloure en el text estatutari, perquè estan inclosos en el text estatutari. És que el text estatutari és anterior a la LOTRAVA. I el text estatutari està elaborat en base a les competències de la via de l'article 151 de la Constitució. Està ací. I és la LOTRAVA, la posterior al text. Està incorporat ja al text estatutari.

I no per mor precisament dels qui avui reclamen majors competències —que eixos s'oposaren que tinguérem eixes— i consta en el llibre de sessions del Congrés de Diputats i del Senat, quines eren les seues posicions i les seues propostes. I no eren per a ampliar ni el sostre de competències ni per a tenir més possibilitats el president del Govern valencià. Eren tot el contrari, i vosté ho sap igual que jo.

I les seues posicions també les haurà de recordar, perquè tampoc eren precisament tan nacionalistes, per a entendre el terme, com diu ara que eren. Perquè més bé, més bé al contrari. Intentaren portar-nos, a nosaltres, a un camí del que volíem eixir, i hui ningú a aquest president de la Generalitat —en funcions si vosté vol, no sé si és molt legal això però és igual— ningú, ningú pot parlar a aquest President que és més autonomista i té més patrimoni que ningú en aquest projecte d'autonomia que estem portant. Perquè sí que és veritat que nosaltres som la història, però som la història des del principi; dels qui hem portat endavant la lluita per l'Estatut, per la recuperació de les possibilitats del poble valencià i que les hem mantingut, en la major part dels casos, en solitari en la via que estem.

I intentant que ni els qui volien radicalitzar el procés d'un costat, ni els qui volien radicalitzar-lo d'un altre pogueren tenir èxit. I no l'han tingut, i la prova és que estem ací asseguts. El procés autonòmic continua. I açò és una realitat perfectament conscient i consolidada que té molts centenars de mils de milions de pessetes per a gestionar els interessos dels valencians. Malgrat, en aquest cas no de vosté, de molts altres que se reivindiquen molt i que no han fet més que oposar-se i posar entrebancs en el projecte.

I més important, han començat ja tímidament a posar-les de nou, intentant plantejar els temes de la insolidaritat entre pobles i entre províncies. Atenció a aquest projecte d'alarma, que continuen en els mateixos plantejaments que fa deu anys. Atenció! I fixe's bé en la responsabilitat que hui estem incorrent en saber el que tenen davant per a lluitar per aquest projecte. Fixe's bé. Perquè avui ací ha començat, o ahir. I fa uns dies, també, però ja sap vosté la via, i ja sap on estarà la barrera.

És clar en aquest govern de la Generalitat i en aquest grup que li dona suport hi haurà una barrera, de segur, perquè s'intente de nou imposar el projecte d'acabar amb les possibilitats d'aquesta comunitat unida.

Recursos suficients, no n'hi ha mai, vosté ja ho sap: ni ací, en el l'estat, ni en l'ajuntament, ni en cap lloc. Però podem traure el màxim possible de recursos i intentar en això fer el màxim possible també, que és el que fem. El consens solidari vosté sap que no vol dir res, però és una expressió feliç que dona la impressió que està tot, però no vol dir més.

No és possible a més a més, constitucionalment també, perquè vosté sap que hi ha unes realitats reconegudes en la Constitució i altres que no ho estan, i que no són possibles. I vosté sap també que l'autonomia política no depén d'això sinó de la voluntat del Govern de tindre-la, i aquest Govern la té i la té més que ningú. I és, és clar, el Govern més autònom d'Espanya. Però el Govern més autònom d'Espanya que no aprofita la institució per a anar contra les altres institucions, que no són els altres casos.

Però des del punt de vista del funcionament, i des del punt de vista de la realitat de les competències, ací prendrà possessió aquest president davant aquestes Corts Valencianes, i no li donarà ningú possessió només que aquesta sobirania popular que hi ha en aquesta cambra, cosa que no ocorre en cap lloc. No s'oblidi vosté, i cosa que és responsabilitat directa d'aquest partit que em sustenta i d'aquest Govern que tinc.

I, consegüentment, no continuem per la via de plantejar el tema de les històries, de les competències i de les dependències, que això són que no condueixen a cap lloc.

I en política financera jo crec que si vosté diu que li hem fet cas en els seus plantejaments, li ho accepte. Jo no m'ho crec i la gent tampoc, però és igual. I si vosté tenia la idea que la Societat de Garanties Recíproques era una iniciativa seua, el tema de l'Institut de Finances era un idea seua i també el tema de la Societat de Capital Risc, perfecte, per a vosté. Però no li càpiga cap dubte que eixes no són idees molt innovadores, que estaven en el mercat i que nosaltres les havíem expressat en alguna ocasió.

I a més a més, en el tema de l'ocupació estable. Jo crec que no hi ha cap contradicció, hi ha una realitat i una voluntat. La realitat és que no es crea ocupació sinó és en precari en moltes ocasions, i una voluntat, la nostra. Que l'ocupació siga estable, eixa és la voluntat i la realitat és l'altra.

Però per una altra banda vosté sap que si vosté força les possibilitats el que fa és il·legalitzar ocupació, no fer-la estable. I nosaltres volem que almenys l'ocupació siga legal i que pugua ser controlada en la seua execució i en la seua seguretat per als treballadors. I si a més a més podem aconseguir que siga ocupació estable millor, perquè eix és, òbviament, l'objectiu que tenim sense ningú que ens pugua impedir que això siga objectiu nostre i patrimoni nostre també, encara que pugua ser compartit amb tots.

No em referisc a les coses que vosté diu perquè jo em referisc al meu programa, i òbviament el meu programa crec que és el que necessita aquest país. I no em referisc tampoc a la professió de ser valencianista perquè vosté té massa tendència a identificar el valencianisme amb la llengua, i jo crec que és una cosa molt més extensa que això.

Gràcies.

El senyor President:

Se suspende la sesión, que continuará esta tarde a las cuatro en punto.

(Se suspén la sessió a les catorze hores)

(Es reprén la sessió a les setze hores)

El senyor President:

Il·lustres senyors diputats, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, té la paraula el senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor President.

Senyores diputades, senyors diputats.

Senyor Lerma, en primer lloc he de dir-li que aquest matí quan hem arribat a aquesta Cambra i vosté feia escassament un minut que havia començat a parlar ens hem trobat amb la sorpresa que no teníem el seu discurs, ho hem comentat amb el portaveu del grup d'Esquerra Unida, senyor Taberner. Ell ja li ho ha dit des d'aquesta tribuna, vosté ha donat unes explicacions de bona voluntat que nosaltres hem acceptat.

Sap que al finalitzar el matí m'he acostat a vosté a dir-li: «encara no el tinc», i són les quatre i encara no el tinc. Per tant, jo crec que haguera pogut esmenar l'errada. No crec que siga com aquell jugador de futbol que primer dona la patada, després demana perdó, i a la pròxima entrada se'l torna a carregar. Jo crec que no serà una desconsideració ni un acte d'una altra potència que no tindria cap significat.

Espere, és clar, que no siga un botó de mostra el que s'entén per respecte a les minories, però en definitiva com afortunadament no tenim problemes auditius i hem pogut escoltar, i a més a més hem prestat molta atenció a escoltar el seu discurs, doncs sí estem en disposició, encara que no ho hàgem pogut llegir, sí que estem en disposició de fer alguns comentaris al respecte.

I la veritat, senyor Lerma, que el primer que li he de dir és: «què bonic sonava el seu discurs! Què bonic si fóra de veritat!».

Ahir començà el Certamen de Bandes de Música de la ciutat de València, i la veritat és que com si estiguérem allí m'ha agradat la melodia. La melodia del seu discurs no ha estat mal estructurada. Fins i tot li vaig a dir, perquè és cert que molts pentagrames de les dues partitures, tant aquella que ahir em va correspondre defensar a mi, com aquella que hui ha defensat vosté, doncs, són similars. Alguns pentagrames són similars en eixes partitures.

I diria, fins i tot, que ha compost vosté una bona simfonia sobre el paper en la teoria, després la realitat és distinta. Eixa plasmació del que vosté ha dit, en la realitat a vegades falla la batuta, altres vegades fallen els solistes, i massa vegades, per desgràcia, quan vosté va a començar a interpretar eixa partitura ve el vent de ponent, que tots sabem d'on ve el vent de ponent, i se li emporta els papers.

Jo espere, la veritat, senyor Lerma, que algú dels qui isquen després de dels qui facen comentaris d'esta sessió, li diga catastrofista, li diga derrotista, li diga victimista. En fi, ja sap, tota eixa letania que els seus escolanets o «monecillos» —que en cada poble ho diuen d'una manera—, tenen pressa i que ens diuen a nosaltres cada dos per tres, a escolanets de dintre i de fora, uns escolanets que, és clar, no deixaran de repetir eixa teoria perquè tenen el perill que si vosté els despatxa ja no puguen beure's el vi del rector que, a vegades, està dolç i molt golós.

Jo crec que a vosté també li podrien dir victimista, derrotista i catastrofista, perquè ha parlat vosté més de la manca d'infraestructures que vaig parlar jo en nom del meu grup en el

dia d'ahir. I no és perquè ho haja denunciat activament, sinó qua ha parlat vosté tant de millorar-les, que únicament el que demostra quan alguna cosa s'ha de millorar tant és que està malament.

En el seu discurs està ple de «vamos a hacer, vamos a hacer», «apoyaremos», «impulsaremos», «ofertaremos», «haremos», «desarrollaremos», «atenderemos». Massa cal atendre si tot estiguera tan bé.

Ara, és precis que vosté parle d'això, és precis que vosté parle de tot el que fa falta fer perquè sap que la veritat és que és lamentable el nivell de dotacions que a eixa societat de benestar que vosté ja ofería fa quatre anys, i que vosté ara torna a oferir, és molt difícil arribar amb el nivell de dotacions que estem tenint.

Jo ja sé que no li ho diran, i pot estar vosté ben tranquil, però jo el que sí pense és que tindrà vosté que atrevir-se a dir si algunes de les coses que diguérem ahir, i algunes de les coses que li vaig a dir ara, són mentides, perquè si foren mentides estaria vosté contradient organismes dels ministeris del Govern central, que són del mateix partit que vosté.

I per a evitar algunes males interpretacions del que significa o no la solidaritat i la reciprocitat, jo crec que on hi haurà que basar-se són en els indicadors comparatius. I no hi ha més bons indicadors comparatius que, per una banda els habitants d'una comunitat autònoma, i per altra banda la participació que eixa comunitat autònoma té en el PIB, en el Producte Interior Brut.

I no són dades que, com en altres vegades algun diputat del seu grup diu: «d'on són eixes dades?» Mire, 4 milions d'habitants, de valencians, el 10% de la societat espanyola, dades de l'IVE. El Producte Interior Brut en el qual la Comunitat Valenciana contribuïx al del tot l'Estat espanyol, el deu i mig per cent. Dades de la Fundació del Fons d'Investigació Econòmic i Social de les Caixes Confederades.

Davant d'això, tot i ser el 10% de la població de tot l'Estat espanyol, tot i ser el 10 i mig per cent de tot el Producte Interior Brut de l'Estat, ens trobem que en inversions que ens han vigut per a carreteres, autovies i autopistes, únicament ens trobem en el conjunt de tota Espanya en el 5'6. I ahir quan es parlava d'això el senyor Burriel menejava el cap.

En infraestructura hospitalària de la qual vosté s'ha vanagloriat un tant, tenim un dèficit estructural comparatiu en la resta de l'Estat espanyol perquè ens quedem únicament en el 6'4. Faena té qui haja de continuar, o si és el mateix, com a conseller de Sanitat.

En educació, que vosté també ha paregut que deia ací que tenim la millor situació educativa, resulta que malgrat, i això juga al seu favor, el descens de natalitat, estem oferint unes places escolars que en conjunt representen en EGB el 8'9, en BUP el 7'8 i en Universitat el 7'3.

I en educació especial, i lamentablement aquí cal demostrar que estem sent una societat que ho atenem en menys condicions que els altres, perquè tenint com tenim un 15% d'alumnes que desgraciadament han d'estar en situació de rebre eix tipus d'educació, únicament estem oferint places que representen el 6'6.

Així que dues solucions tenim, o té vosté com a President de la Generalitat, que segur que serà, o tots com a responsables de la política valenciana. O fer les construccions adequades, o seguir esperant que el descens de la natalidad ens solucione el problema.

I quan vosté ha parlat de la integració dels nostres majors a tots els nivells en la societat, resulta que les places que estem ofertant en EPA, en Educació Permanent d'Adults, únicament representen el 4'67%. I indubtablement la integració també és l'Educació Permanent d'Adults i no solament les excursions i la demagògia que massa vegades es fa amb els nostres majors.

En esports resulta que del total de totes les subvencions que dóna el Consell Superior a tot l'Estat espanyol únicament el 4'5%, el 4'5% d'eixes subvencions vénen a la Comunitat Valenciana. I després volíem organitzar els Jocs del Mediterrani, amb això no tenim ni per a jugar a boletes, senyor Lerma.

I la veritat és que les exportacions que vosté ha dit i és de veritat que és el motor de l'economia, en general, en l'any 85 el total de les exportacions valencianes estaven situats en el dèficit i mig per cent de tot l'Estat espanyol. En el 90, cinc anys després, estem en el 15%. I d'això alguna cosa en sabrà el senyor García Reche.

Però és que en les exportacions agrícoles que ahir quan parlàvem de la modernització i de la millora de les estructures agrícoles, el senyor Conseller s'estava ben quiet. Resulta que en l'any 85 teníem el 43% de les exportacions agrícoles de tota Espanya, el 43%, i en el 90 tenim el 32. Pot seguir quiet, és clar. És això el progrés que vosté ha dit aquest matí que hem aconseguit i que aconseguirem sota el seu mandat?

Mire, senyor Lerma, la construcció de les vivendes és una cosa que es posà de moda en la pre-campanya. Vostés tenen una habilitat, cal reconèixer-ho, en totes les campanyes posen de moda alguna cosa: els llocs de treball, la construcció de les vivendes, doncs, vosté haurà de reconèixer que en aquesta comunitat ha hagut un dèficit molt gran de construcció de vivendes, perquè del trienni del 84 al 87, comparat amb el del 87-90, ha hagut un decrement de construcció de vivendes del 32'3 per cent.

I ara, quan s'han donat compte que han descobert el seu fracàs en aquest tipus, aleshores comencen a traure's de la mànega una sèrie de solucions que, és clar, no són solament construir, perquè construir únicament també és comprar i vendre, que pot ser una forma d'especular. I hi ha altres països que no estan més endarrerits que nosaltres, que la solució a la vivenda social també l'enfoquen a través del lloguer.

I en el llogueré sí que es dóna la subvenció econòmica directament a l'usuari que és qui la necessita, no com de l'altra forma que finalment no se sap mai on van a parar les subvencions. En alguna cosa sí que guanyem, senyor Lerma, en algun percentatge sí que guanyem, i, és clar, no és en aquell que ha donat vosté aquest matí respecte a la taxa de desocupació.

Lamentablement, i són dades del Ministeri de Treball, que és de vostés. No és el Ministeri de Treball nostre que estiga fent-li a vosté la bicicleta, no, és el Ministeri de Treball de vosté. En l'any 90, deia ben clar, a finals del 90, i no crec que hagen fet el milacre en aquestos sis mesos que portem d'any perquè isquen les xifres que vosté ha donat. A finals de l'any 90 deia ben clar, la mitja de desocupació en tot l'Estat espanyol està en el 15%, i en la Comunitat Valenciana en el 17.

Bé està que vosté diga que no és sol el responsable d'això, però el que no està bé és que vinga ací a desbaratar unes xifres que no són reals. I, és clar, mentre la taxa de desocupació seguísca estant en aquesta comunitat al nivell que està, parlar de la societat de benestar és una cosa més que una mera il·lusió.

I si quan nosaltres diguérem ací que feia falta revisar el sistema de participació de la nostra comunitat amb els Fons de Compensació Interterritorial, pareixia que algú obria la boca com si estiguera ara caent-se d'una figura, que tinga la tranquil·litat que no estem enganyant ningú. Que hi ha unes dades oficials que diuen que l'any passat la Comunitat Valenciana únicament tingué un augment en els Fons de Compensació Interterritorial del 3'3%. El més xicotet de totes les comunitats autònomes d'Espanya.

Mentre que front a eix 3'3% de creixement el promedi de les altres comunitats estigué en el 7'3%. I quan déiem això el conseller d'Economia es somria. Molt bé, que es somriga, i després ens diuen que els valencians són insolidaris. Si amb

aquestes xifres els valencians són insolidaris no sé que haurà de passar per tal que comencem a ser solidaris.

Mire, senyor Lerma, haurà de començar a ser, per necessitat, i a nosaltres ens pareix bé, haurà de començar a ser, per necessitat, un president de la nostra comunitat autònoma, un president, com deíem ahir, en començar el nostre discurs, que ha de ser i exercir de president de tots els valencians. No tindrà més remei vosté, que en estos quatre anys que té per davant, ser un president de comunitat autònoma més ferm i més reivindicatiu. I ser un president que, a més de prometre moltes coses en els seus discursos, després vaja complint un percentatge molt més elevat dels que, en estos moments, pot presentar com a compliments reals.

He dit al principi que, en alguns pentagrames d'eixes partitures, hem coincidit. Per suposat que sí, com no podia ser d'una altra manera; perquè, en definitiva, tots busquem el benestar de la societat valenciana. Però al que tampoc hi ha dret, senyor Lerma, és que ahir, a tot el que deíem nosaltres, eixien portaveus del seu grup que, pràcticament, ens ficaven les banyes i ens donaven la forca del dimoni, i hui ve vosté i diu el mateix.

Perquè quan nosaltres parlàvem de la falta de cohesió, i que hi havia desequilibris, ens digueren tot allò que s'acostuma a dir. I hui vosté textualment diu que: «Per aconseguir la societat de benestar, cal una major cohesió, i cal eliminar els desequilibris, que no sols són negatius, sinó que impossibiliten qualsevol plantejament de futur.»

Una de dues; o el senyor Asensi no sabia el que ens deia, o vosté i el senyor Asensi no s'havien posat d'acord. Jo crec que allò que vosté ha dit és de veres, però, almenys, que quan vinguen ací els grups de l'oposició a parlar, que no isquen ja amb les fitxes mentals que: «diguem allò que diguen, nosaltres ja sabem el que els anem a contestar.»

Vosté ha dit hui: «No som competitiu.» I és de veres. I nosaltres diguérem ahir: «Falta modernització del teixit econòmic i social, i falta una política de rendabilització dels nostres productes.» I es deia ahir que, amb les teories que estàvem exposant de modernitzacions, anàvem desorientats. Mire, ja en som dos. Els dos anem desorientats, o l'altre que ho deia ahir.

Ha parlat hui vosté de l'esperit estalviador de les famílies i de les empreses. Haurà de posar-se d'acord amb el Govern central, perquè, fins ara, el que s'ha fet ha sigut fomentar la societat consumista, més que ningú, i és clar, les mides fiscals que en este moment estan arbitrades, no crec que afavorisquen, en absolut, l'estalvi de les famílies i de les empreses.

Ha dit vosté hui també que la competitivitat no ha d'estar basada en el sacrifici salarial; d'acord. Ja ho diguérem ahir nosaltres també. Ara, totes les promeses que ha fet en eixe sentit, que són bones, i que n'ha fet moltes, estarem atents a exigir el seu compliment.

Ha dit també que les famílies invertisquen en la formació dels seus membres com a la millor inversió de futur; totalment d'acord. No ho ha dit vosté; ja ho deia un conseller que tinguérem ací, el senyor Ciscar, d'Educació i Cultura, i ja li diguérem, des d'aquella tribuna d'aquell hemicicle, que estàvem d'acord, que la inversió en cultura i en formació és la millor inversió. Però això contrasta un poc amb algunes polítiques que estan duent-se des de la Generalitat, a l'hora d'arbitrar els concerts econòmics escolars per aconseguir que eixa formació siga de qualitat.

I ha posat vosté molta força en allò que és la investigació; ja vorem en el pressupost del 92; perquè en el pressupost del 91, i va a ser un dels cavalls de batalla que més es criticaven en el debat pressupostari de l'any en què estem, precisament es denunciava la falta de dotació suficient per a la investigació.

Ahir es criticava que nosaltres parlàrem de la iniciativa privada com a model de millora econòmica, i hui parla vosté que la responsabilitat és d'ells. En certa manera, com si donara a entendre que tot allò que vosté fa està bé, i allò que fan els altres està mal. Mire, ja ho vàrem dir: la societat moderna ha d'estar estructurada en una economia de lliure mercat, i ha de ser, com s'explicà ja, el sector públic el que, subsidiàriament, atenga allò que la iniciativa privada no aplega, ni aplegarà mai. I tanmateix, el que ahir se'ns criticava, hui vosté ho diu com a un fonament de la seua política econòmica.

En educació ha dit vosté que està satisfet de la proporció del ràtio d'alumnes que tenim, que en tenim el 22 en escolar i el 23 en EGB. Mire, senyor Lerma, això és fals; jo sóc mestre, i alguna cosa sé d'això. En el meu grup, afortunadament, s'ha incorporat un diputat que, fins el mes passat, era director escolar, i la veritat, això no és així.

El que passa és que pot ser així, i això ho saben molt bé els qui han fet les divisions, conforme es distribuísca la ràtio. Si vosté dividíx el nombre de xiquets pel nombre de professors que hi ha en un centre, es possible que li baixen les ratios; però on s'ha de dividir és el nombre de xiquets per les aules, perquè poden haver professors volants, poden haver professors que, afortunadament, han d'estar atenent les necessitats de l'escola. No obstant això, no és així. Quan es fa una avaluació al ràtio, s'ha de fer en funció dels alumnes-aula, no en funció dels alumnes-professors que hi ha en cada centre. Per tant, els 22 de pre-escolar i els 23 d'EGB no és de veres. Lamentablement, no és de veres.

Ha parlat vosté, i amb molta raó, que els professors han de ser el motor de la reforma educativa. Mire, fins ara, tant de bo que en estos quatre anys ho canvien, fins ara els mestres, els professors, per a poder anar a curssets de reciclatge, han de perdre les seues hores de temps lliure, i moltes voltes s'ho han de finançar en base al seu propi pressupost, perquè encara no hi ha suficients dotacions, ni humanes ni econòmiques, per a poder assistir a curssets en horari escolar, i finançat, al cent per cent, per l'Administració.

Ha parlat també vosté dels nous reptes que es presenten en l'educació, i jo ni li he sentit dir com va a solucionar-se el desemborsament econòmic que significa l'adequació dels centres per a l'aplicació de la LOCSE. I això no és sols una deficiència d'este Parlament i del seu discurs. Quan s'aprovà la LOGSE en el Congrés dels Diputats es va dir que s'introduiria un annex econòmic, on anirien els molts milers de milions que fa falta, i el Conseller de Cultura i Educació ho sap bé, per a adequar els centres actuals a l'estructura que ve uniformada en la LOGSE. I ni allí es parlà, ni vosté ha parlat d'on van a eixir eixos recursos, o si és que ja estan pressupostats, on van a estar pressupostats, per tal que la LOGSE siga una aplicació veritablement segons el seu contingut.

Ha parlat vosté del sistema valencià de formació professional. És una bona idea; de veres. Però ha puntualitzat: «Cuando recibamos las transferencias del INEM.» I quina casualitat! En el programa electoral d'Unió Valenciana, una de les coses... No es riga, ho pot comprovar. Allò bonic del que joestic dient és que es pot comprovar tot.

En el programa electoral venia que, una de les principals coses que havíem de fer era assumir les transferències de l'INEM. I ara resulta que vosté hui ho diu. Molt bé, enhorabona! Ha tingut una bona idea. Però reconega, almenys, que ací, serà qüestió de noms, diuen alguns; és clar, per a nosaltres no és qüestió de noms. Que si nosaltres ens diem nacionalistes, i després ix algú i diu: «¡No, estos no son! ¡Estos, lo que son es regionalistas!» Mire, què més dóna? Cadascú que diga el que vulga. El que hem de fer és demostrar-ho amb fets, i almenys amb açò, nosaltres ja prenguérem unes mides en el nostre

programa electoral, amb el qual concorregerem a estes eleccions, fruit de les quals estem fent el debat d'investidura, en el qual vosté ha dit: «...cuando asumamos...» i nosaltres demanàvem que s'havia d'assumir.

Ha parlat dels equips tecnològics. Ha parlat de la promoció i el desenvolupament de les nostres indústries. I quan, els qui van a fer una indústria nova, o eixos jóvens empresaris van a l'IMPIVA, a vore quin tipus d'ajudes i subvencions poden rebre, amb molt bones paraules els diuen que la partida està, però tal vegada és tan curta que, potser en el mes de febrer o març ja s'ha acabat i, lamentablement, és això. Es de veres, està la partida, està la voluntat política, no li dic que no, però ja ho hem parlat altres voltes, que voluntat sense economia no servix per a res, i és clar, això no es pot aconseguir si no hi ha una veritable ajuda perquè eixos equips tecnològics puguen aplegar a la modernització de les empreses.

Ha parlat vosté també, i amb això coincidim, que les telecomunicacions són un recurs clar per a la modernitat; i també vaig parlar jo ahir de les telecomunicacions; i també vaig dir que eren insuficients, i vaig dir que la xarxa estava colapsada, i que hi havia moltes demandes insatisfetes. I allí es reien alguns, i quan ho ha dit vosté, no s'han rist. Serà que les coses, segons qui les diga, tenen valor o no tenen valor. Però les diguérem igual, i amb la mateixa voluntat d'aconseguir que siga una realitat que la xarxa de comunicacions estiga a l'altura que la Comunitat Valenciana mereix.

Ha parlat de la qualitat d'aigües; nosaltres ahir parlàvem del Consell de l'Aigua. Ha parlat que cal controlar els abocaments; vosté sap millor que ningú que, en l'últim debat de política general, presentàvem una proposta de resolució respecte al riu Canyoles, que està fet un vertader desastre, i va ser el seu grup el que es va oposar. I encara poden anar a vore'l; està exactament igual que quan vàrem presentar nosaltres la proposta que es controlaren els abocaments en general, però sobretot eixe riu.

Ha parlat que cal evitar la contaminació de les platges; bé, és de veres, i en això cal felicitar el conseller. Som la comunitat que més banderes blaves té; banderes blaves de la Comunitat Europea que, com tots saben, significa platges de qualitat. Però també és de veres que és impossible prendre el bany, segons les recomanacions de la Conselleria de Sanitat, en totes les platges que estan al voltant de la ciutat de València. I això és perquè no hi ha una bona xarxa de depuració de les aigües, que estan contaminades.

Ha parlat vosté de defensar els interessos dels regadius; si no arriba a ser perquè en esta Cambra l'obligarem a presentar el recurs contra el decret «Romer», i vàrem ser nosaltres els primers, i els únics, que presentàrem el recurs contra el «decreto Romero», doncs no sé si això és defensar amb tantes ganes els interessos dels regadius.

I ha parlat vosté de la necessitat dels transvasaments; nosaltres ja ho parlàvem, i presentàrem la proposta de Xerta-Càlig, i del Xúquer al Vinalopó, i això que vosté ha dit que alguns en altres llocs diuen i no diuen, aplique-s'ho en primera persona, perquè evidentment, a nosaltres no ens ho pot aplicar, i allí es votà en contra de la política dels transvasaments.

I quan ha parlat de la modernització de les empreses agrícoles, per què no va i li ho conta al senyor Solbes? Al ministre nou que tenim d'agricultura, que ens hem acomiadat de Romero, però no crec que hàgem eixit molt guanyant. Encara no fa un mes, el senyor Solbes va decidir eliminar les ajudes per a la modernització i la nova tecnologia del camp. Així és impossible que vosté parles de millorar les empreses agrícoles.

I després es despengen dient que el que passa és que sobren llauradors; no, senyor! El que cal és dignificar els llauradors,

i fer rendible la professió dels llauradors. Perquè ara, clar, la majoria el que estan fent és buscant-se un treball en una empresa, o en un funcionariat, i després, a estones lliures, o dissabtes i diumenges és quan es dediquen a l'agricultura. I això és roï per a la societat valenciana, per a l'economia valenciana, i per a la pròpia agricultura.

Si veritablement l'agricultura fóra rendable, i fóra un sector atractiu per a la joventut, no estaríem en la situació en què estem, i segurament, no sobrarien llauradors, perquè els qui serien, serien.

Ha parlat vosté dels períodes transitoris, i ha dit que vosté, en esta legislatura, conseguirà que s'acaben en el 93. açò sí que ja és... bé, jo no m'he posat a aplaudir perquè no em tocava, però que, en l'any 89, fa dos anys, quan en la campanya electoral de les europees Unió Valenciana parlava de l'eliminació dels períodes transitoris, el senyor Morán, candidat del seu partit, ens deia que estàvem subnormals, que això no era mal, que això no calia eliminar-ho, i ara, en poc de temps, ve el senyor Barón, President del Parlament Europeu, i ens diu públicament en estes Corts que sí, que teniem raó. I ara diu vosté, com a gran èxit, que va a aconseguir que els períodes transitoris baixen del 96 al 93. Bé, molt bé, senyor Lerma, enhorabona! També coincidim amb això, però nosaltres ja fa temps que estàvem dient-ho, a pesar dels insults i de les incomprensions de membres del seu partit, o dels qui des d'ací duen: «Eixos, que no saben de què parlen.»

Ha parlat vosté de modernitzar i millorar les estructures agràries. Hi hagué una institució que es deia les Cambres Agràries, que vostés les eliminaren, i que sempre han dit que les eliminaven perquè eren un residu del passat i que els serveis que estaven donant ja no aprofitaven. I eixes competències les traspasaren amb una llei estatal als ajuntaments.

Poc es veu que els importaren els serveis que donaven les Cambres, perquè des que s'ha passat als ajuntaments les guarderies estan pitjor. Els camins estan pitjor i moltíssimes coses de les que feien —bé o mal fet, però les feien i eren rendables per als llauradors— avui els ajuntaments no estan fent-les i les tenen abandonades. La veritat és que a la millor el que hauria de pensar és que, com es feren unes eleccions a finals dels anys 70 i no les va guanyar qui es pensava que anava a guanyar-les, a la millor per això s'eliminaren eixos instruments, com se sol fer amb allò que no es domina.

Ha parlat també vosté, senyor Lerma, i en això també estem d'acord, d'un mercat de futur per als cítrics. I és de veres, fa moltíssima falta, però als cítrics també els fa falta la política de reconversió varietal. On està? Estem parlant d'ella des de fa quatre anys que estic jo en aquesta Cambra, i pels mitjans de comunicació abans d'estar jo ací, ja sé que es parlava en aquesta Cambra de la necessària política de reconversió varietal. Sempre es parla, però mai no s'aplica. A vore si eixe mercat de futur del que vosté parla és d'ací a tant de futur que quan ve a aplicar-se el que no queden és ja cítrics.

Ha parlat vosté del sector turístic i ha dit: «atravesia problemas estructurales y coyunturales». L'estiu passat portàvem ací una interpel·lació i una moció subsegüent des del meu grup parlamentari, i pareixia que tots s'havien enterat que hi havia una crisi turística. Excepte el senyor Conseller que ens va dir que això era invenció d'alguns, que no hi havia crisi turística. I avui diu vosté, que: «atravesia por problemas estructurales y coyunturales el sector turístico y propone un modelo de reestructuración que posibilite su relanzamiento». Com quedem? Hi havia crisi o no hi havia crisi?

Ha parlat vosté de la sanitat universalitzada. Doncs també s'haurà de posar d'acord amb algun ministre del seu partit que vol treure alguns serveis de la cobertura de la Seguretat Social. I això també és cert. Ha presumit vosté que la cita prèvia ha

sigut un èxit, pot ser que en algun lloc ho haja sigut, però si vosté es pega una volta pels ambulatoris, doncs, ni entre els professionals de la sanitat ni entre els usuaris pareix que la cita prèvia haja constituït cap èxit, sinó que ara el que hi ha són dues llistes, les del telèfon i les que no són del telèfon, dues cues.

Si en l'estructuració per àrea de serveis vosté pensa que el que s'ha fet fins ara, que pràcticament molt bona voluntat de construcció de centres, però una ruïna política de les guàrdies que en eixes zones de salut els usuaris estan molt descontents. No crec que siga eixa la millor mesura, substituint uns serveis, que fins ara eren més o menys afortunats per altres a través d'unes guàrdies per àrea de salut, que no estan sent de la conveniència dels usuaris. Ha parlat vosté dels residus contaminants. I ha fet tota una teoria sobre si el rebut que contamina, si és una llicència per a contaminar...

Això són històries i galimaties. Des del nostre punt de vista, ja ho diguérem, no hi ha res que qui contamina paga, senyor Lerma. Qui contamina tanca, qui contamina tanca. I fins que no deixa de contaminar no obri, eixa és l'única realitat possible si es vol que acabem amb la contaminació. I vostés que sempre han acabat..., (Remors) i vostés que sempre han acabat tirant-los la culpa als llauradors del que passa en l'Albufera. Hi ha moltes declaracions públiques de responsables del seu govern en eix sentit, quina casualitat! les dues últimes grans mortandats que ha hagut a l'Albufera, les dues últimes grans mortandats han sigut en el període en què els camps d'arròs estan en improductivitat. No serà tanta culpa dels llauradors la contaminació de l'Albufera.

En definitiva senyor Lerma, vosté ha parlat de moltes coses, jo li diria moltes coses més. El president ja m'ha encés la llum roja, però, sé que no m'ha cridat l'atenció i no vull abusar massa de la seua bona voluntat. Però també ha parlat del desenvolupament de les zones d'interior, i ací fa falta en eixes comarques de l'interior, fonamentalment una transformació agrícola, una potenciació del turisme d'interior i una implantació industrial. ¿I on estan els plans i on estan els recursos per a aconseguir això, senyor Lerma?

Es podien dir moltíssimes coses més. Ha dit vosté cap al final que és voluntat seua portar a aquesta Cambra un projecte de llei del patrimoni històric artístic, menys mal que la du, perquè si l'arriba a dur abans aquest hemicicle no estaria construït on està.

Ha parlat de l'avanç espectacular de l'Administració, de la cultura administrativa, del ciutadà com a client i no com a administrat. Ha parlat d'acostar l'Administració als ciutadans. després de vuit anys ja podria ser hora que anara aconseguint alguna cosa d'això. Però malgrat del que vosté ha dit aquest matí, que estem disposats a comentar-ho després si a vosté li apeteix, ¿és que en eixa descentralització administrativa no està l'estructura comarcal? o ¿és que per a vosté l'estructura comarcal sols és com li ha apuntat el Conseller d'Administració Pública les mancomunitats?

Que jo sàpia, vostés sempre han presumit que les mancomunitats són de serveis. No de descentralització administrativa de l'Administració pública. Aclarim-nos, ¿anem a la descentralització a través de la comarca? ¿o anem a substituir les mancomunitats que abans eren de serveis per una cosa nova?

Sí, clar que es pot fer tot junt, ara, després de sentir-ho (Remors i rialles) Ha fet vosté, ha fet vosté una crida a la il·lusió i a la responsabilitat. Molt bé, ahir també la férem nosaltres i amb això també coincidim. I ha dit molt encertadament que cridar a la il·lusió i a la responsabilitat no són idees d'un partit ni sols de la Generalitat, sinó de tots.

És clar que en la voluntat del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana pot comptar des de ja. El que haurà de

revisar un poc ha sigut el to impositiu amb què s'ha dirigit a tots els agents socials, dient que és responsabilitat de tots. Nosaltres podem respondre per allò nostre. Als altres quan hi ha que guanyar-los per a una idea no és una bona tàctica guanyar-la des de la imposició.

El senyor President:

Senyor Villalba. Li pregue...

El senyor Villalba Chirivella:

Sí, acabe ja. Moltes gràcies, senyor president.

Sí, molt bé, gràcies, vaig a acabar dient-li tres coses sols...

El senyor President:

No, tres coses no. Per favor, acabe ja, senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Val. Molt bé. Acabe dient-li...

El senyor President:

Bé està que iguaem les minories a les majories, però que no fem majoria el que és minoria. Vull dir que, acabe vosté que ja he cedit prou en el temps.

El senyor Villalba Chirivella:

Molt bé. Doncs mire, senyor Lerma, només dir-li que ens agradaria que eixa definició que ha fet vosté ací de no dir quina és la seua voluntat autonomista o nacionalista, que ens la concretara. I que, quan vosté ha dit que per a fer la Comunitat Valenciana una regió desenvolupada hem de fer un gran esforç, que es pose també d'acord en el que es deia ahir, si ja estem en el nord o no estem en el nord. Perquè si cal fer un gran esforç per a aconseguir-ho, doncs la veritat és que no estarem tant en el nord.

I si quan acabe el discurs hi ha alguna cosa més que paraules, paraules, i bones intencions i punts de coincidència, crec que serà convenient que el felicite per haver guanyat les eleccions. I és clar en una cosa molt important, perquè si vosté sols dient el que va a fer és capaç de tenir majoria absoluta, el dia que ho acomplisca no hi ha prou butaques en aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El senyor President:

Senyor Lerma.

El senyor Lerma i Blasco:

Doncs, mire vosté, no seran els ciutadans tan tontos perquè és la tercera vegada que m'han votat majoritàriament, i alguna cosa hauré fet amb tota seguretat. No jo, sinó tots els qui estan amb mi per a fer possible que els ciutadans recolzen aquest projecte. Que és un projecte, que és una simfonia, però no és com la simfonia incompleta de Schubert que vosté canta cada vegada que ix ací.

Perquè vosté no pot cantar altra cosa. Perquè el problema consistix bàsicament que vosté mai no serà capaç, no per vosté personalment sinó pel projecte que representa, de tenir en compte totes les circumstàncies que confluïxen a l'hora d'elaborar una política. I evidentment a l'hora d'elaborar una política no es pot plantejar els projectes sobre la base de tot això que vosté diu, que jo he dit, que no he dit en el més mínim.

Al contrari, jo mai no he fet en aquest parlament —ni en el legal d'ara ni el legal d'abans— he fet en aquest parlament cap crítica, al contrari, a la societat valenciana. Sempre he procurat estimular-la, el contrari del que el seu grup ha fet des que està en política vendre frustració.

I això no fa avançar les societats, sinó que al contrari les fa retrocedir i a més a més les fa engrescar-se. Que eix és l'aspecte més perillós de la seua permanent, o del seu permanent discurs polític. I aquest és l'element fonamental que fa que la simfonia, amb bona intenció, siga sempre incompleta. I incomplet és tot l'element de crítica del seu discurs, que oblida sempre que estem en un discurs d'investidura i per tant, en projectes, però en un discurs d'intencions. Perquè si jo haguera vingut ací a dir-li, a contar-li, perquè pareix que vosté no s'ha enterat tot el que nosaltres hem fet. Segurament haguera dit que no era el lloc adequat ni el moment evidentment per a fer-ho.

I podria contar-li moltes coses, tantes coses podria contar-li jo com centenars de mils de valencians han sigut capaços d'apreciar, en el que s'ha fet i en les il·lusions que els hem procurat traslladar en el projecte polític que hem fet. Un projecte polític que arreplega no només les necessitats reals del poble valencià, sinó també les seues possibilitats sabent el context en què s'està movent.

Vosté fa unes crítiques a xifres concretes que no saben perquè no poden saber-ho, què és el que està ocorrent en cada moment o en cada any que vosté critica en el context nacional i internacional. I no s'ha d'oblidar vosté d'aquestes coses. Perquè aquestes coses són les que condicionen les disponibilitats presupostàries, que no són igual uns anys que uns altres, que no són igual els anys que nosaltres volem defensar una determinada política, malgrat les restriccions presupostàries que aconsellen el contrari. Que el que fan és probablement, quan s'ocupen d'eix tipus de polítiques sense tenir en compte el context ni la realitat de les xifres, crear més atur que és el que sol passar quan es fa aquest tipus de demagògies, que només té en compte les comparacions de les xifres sense saber que està ocorrent al voltant. Crear més atur, crear més misèria, afectar més a les persones.

I el plantejament que vosté fa, sempre serà una simfonia incompleta, però a més a més d'eixa simfonia incompleta, perquè vosté no pot tenir en compte totes eixes circumstàncies, ni pot en absolut influir sobre elles. Té un altre component essencial i molt fàcil. Vosté dirà que és nacionalista, doncs molt bé, jo no diré ací que anem a fer un debat sobre el nacionalisme, però m'agradaria. I m'agradaria perquè quedaria ben clar el seu lloc on està.

Però a més a més de reivindicar la nació o la nacionalitat o el que vosté vulga dir-li, conceptes per tant tots ells, que són absolutament equívocs. Perquè si no foren equívocs no serien utilitzats amb tanta alegria per molta gent, doncs naturalment el que vosté no diu després és el que hi ha darrere. Perquè efectivament, fins i tot el representant del seu grup plantejava les aspiracions legítimes dels pobles, no sé si a l'autodeterminació o no, o açò m'ha confós de debat. Però té igual, és que no vaig a entrar en eix tema, les aspiracions legítimes o no legítimes, perquè cadascú té la seua visió particular dels temes, el que fan és solucionar uns problemes o uns conflictes que normalment per als ciutadans són prioritaris respecte a un altre.

Però quan acaba això, i ací això s'ha acabat, cal dir a més si u és progressista o conservador, i com ací això s'ha acabat perquè estem dins d'un marc constitucional que vosté accepta i acata. I ha dit que és bo i que no planteja cap de les qüestions de l'autodeterminació que es plantejaven ací, doncs aleshores a més a més d'això vosté ha de dir el que és. Jo li dic el que pènse que vosté és, vosté és un partit amb tot el dret del món a ser-ho, conservador. En l'àmbit que vosté vulga, m'és igual, l'àmbit ja és una limitació específica del seu projecte, perquè no té en compte la realitat i per tant decideix mal les prioritats, i a més a més és un partit conservador. I per tant, les seues prioritats no poden coincidir amb les nostres, i això és el que ocorre en el seu discurs, totalment.

Perquè, quan comença a citar totes aquestes coses que cita vosté, sense tindre en compte un projecte global, resulta que els números no li poden eixir. No li poden eixir, el més mínim! Perquè vosté no és capaç de prioritzar en un programa cap de les qüestions que afecten fonamentalment el desenvolupament d'aquest país. I aqueix és el problema. I torna a insistir en les taxes de desocupació, i torna a insistir en les exportacions, i torna a insistir en el dèficit de vivendes, i a més, té la poca vergonya, en el meu criteri, i humilment, de dir que totes les coses aquestes ja les ha plantejat vosté. ¡Però, si vostés no han plantejat res que no estiga escrit en cap document de la Generalitat, en anys d'antelació! ¡Però, si vostés no tenen cap projecte polític!

Però tenen mèrit, això sí. Perquè, sense tindre cap de projecte polític, han sigut capaços de fer un partit que té set escons ací, i diversos milers de valencians darrere. I això té molt més mèrit que el que vosté m'atribuïx a mi.

Naturalment, tampoc no pot tindre en compte les coses que estan ocorrent en el context global, com per exemple, i és un error en el qual també es caia aquest matí, i que jo, per cert, he oblidat de mencionar, que el fons de compensació es va modificar, i es va modificar per a traure unes comunitats autònomes que, teòricament, eren més afavorides que altres. i que si en el nostre cas, augmentaren només un 3'3 per cent, va ser un gran èxit, perquè aconseguirem, amb el nostre nivell de renda, que està per damunt de la mitja nacional, estar inclosos també en les comunitats autònomes que formen part del fons de compensació. I per consegüent, lluny de ser un problema el que vosté planteja, és un gran èxit d'aquest govern de la Generalitat; d'aquest, perquè encara no ha vingut l'altre, està pendent d'aquesta investidura. Però, evidentment, això no és forma de presentar-ho, perquè, està clar que és totalment el contrari del que vosté ha dit.

I totalment el contrari del que vosté ha dit, respecte a la societat del benestar que volem construir, i que és una intenció, quan els altres ja estan volent liquidar-la, i encara no hem arribat, i els altres m'estic referint als partits conservadors, naturalment.

La renda, des que estem governant, no ha fet més que incrementar-se en aquesta comunitat. Des que estem governant. I la desocupació no ha fet més que baixar des que estem governant. Vosté dirà, naturalment, que hauria de baixar més. Clar que hauria de baixar més! Però és que cadascú ha d'assumir la seua responsabilitat també en això! I des de la política governamental que nosaltres estem fent, hem conseguit aquestes xifres, i ni vosté ni ningú no hauria conseguit millors xifres; ni vosté, ni ningú.

I en aqueix sentit, en la pregunta que vosté deixava caure al final, si estem en el nord o estem en el sud, jo li ho diré: és fàcil, i és quantificable. Respecte a Espanya, estem en el nord. Respecte a Espanya, si fa vosté l'índex de cent, nosaltres estem per damunt de cent, i per baix de cent estan totes aquestes comunitats que estan al sud nostre, i alguna que està dalt, que és molt nacionalista el seu president.

Respecte al... No es desentenga, que és el seu soci polític! No es desentenga, que vosté ho té molt clar això! Quan cal votar, té molt clar on s'acosta! No es desentenga!

Respecte a Espanya, per tant, estem en el nord. No ho he dubtat ni un moment. Respecte a Europa, encara estem en el sud, i el que volem, precisament, és arribar al nord, poder arribar al nord. I per a poder arribar al nord, haurem de fer una política diferent. La que nosaltres estem fent en aquests anys, i en la que voiem incloure també fins a vosté; aqueix és el problema fonamental que tenim.

Tota la resta de qüestions concretes, de si hi ha diners o no hi ha diners, està en funció sempre de les prioritats globals, i les

prioritats globals, vosté ja sap quines són, perquè jo les he dit ací, i les he reiterat, i les he complit en cada legislatura. I fins els periòdics fan resums clars dels compliments d'aquest govern, que sempre ha tingut una política progressista i de redistribució. Perquè el progrés i la redistribució és allò que definix l'esquerra. Això, i no el que vosté fa, que és alinear-se en l'altre cantó, encara que diga que és molt nacionalista.

Respecte al riu Cànyoles, vosté planteja les coses quan ja s'estan fent, com ja li he dit abans, perquè la depuradora del riu Cànyoles, està pràcticament a punt d'acabar-se enguany, perquè és la d'Alcúdia de Crespins i Canals. I respecte a tantes altres coses, vosté arriba tard, perquè nosaltres ja ho tenim en marxa, o fet. I potser troba vosté alguna coseta que no se'ns ha ocorregut; pot ser, i li admitem a vosté això; però, de moment, encara no l'ha trobat.

I jo crec, en definitiva, que per a referir-se a l'agricultura, no té vosté perquè dir que nosaltres insultem els agricultors; al contrari. Nosaltres, als agricultors, no sols no els insultem, sinó que els defensem, però els defensem amb mides concretes. Nosaltres no diem als agricultors que contaminen l'Albufera; nosaltres diem que, qui contamina l'Albufera, el que ha de fer és intentar evitar que es torne a produir; als agricultors... això ho diu vosté, perquè a més, els agricultors en general no són els qui contaminen; si contamina, serà algú, però no tots en general. I no es faça vosté el portaveu dels agricultors, que no ho és. No ho és en allò més mínim! Si algú té interès, en aquesta comunitat en què els llauradors puguen viure, és aquest govern. I per tal que puguen viure, cal dir-los la veritat de les coses, i la veritat de les coses és que cal canviar moltes coses, i fer molts esforços, per tal que les xifres continuen pujant, i no baixen, perquè aqueix és el problema que estem dient ací.

I vosté, que ens va obligar a recórrer contra el decret «Romer», jo crec que queda més bonic romaní, si ha de fer la traducció, allò cert és que a recórrer no obliga ningú si no es vol recórrer; i ja sap vosté que, quan a vosté se li ocorria aquesta cosa, aquest govern tenia ja el recurs preparat, i disposat per a presentar-lo. I no sap vosté que, aquest govern l'havia parat moltes altres ocasions que havien intentat portar-lo. Moltes altres.

I sabrà vosté també, quan els objectius que hem plantejat en aqueixa política de transvasaments s'aproven, que haurem tingut un rotund èxit respecte als plantejaments que convenen a aquest país i que aquest govern ha plantejat, perquè no és vosté el defensor dels valencians; legítimament, i per vot popular, sóc jo. I per votació, a més, no és únicament per al que ho sóc. És perquè estic absolutament convençut, des de molts anys abans de que vostés existiren com a partit, i estic defensant-ho, i així continuarà sent.

I no marege vosté els tèrmins de la crisi o no crisi, la cita o la no cita tal... vosté té un programa conservador, que em sembla molt legítim, i l'únic que ha de fer és defensar-lo, que aqueix és el seu projecte. I si a més vol portar endavant una política d'un projecte progressista, ja sap on està el govern.

Gràcies.

El senyor President:

Senyor Villalba...

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Lerma, no es pose nerviós. No en el sentit físic de posar-se nerviós, sinó en el sentit de canviar les paraules per a aprofitar-se de les paraules que canvie, per a poder dir allò que jo vull dir.

Mire, el que està clar és que jo he començat reconeixent-li que vosté té quaranta-cinc diputats, i jo en tinc set, i el seu grup

tindrà la Presidència de la Generalitat, i el meu grup no la tindrà hui, però, escolte, estem avançant. Encara no hem retrocedit en cap d'elecció, i ja volgueren, tant Convergència i Unió com el PNV, en apenes vuit anys d'existència que nosaltres tenim, haver tingut ells els resultats que Unió Valenciana ja ha assolit; o siga que, tranquil, tranquil! Els assolirem! Els assolirem i, igual que vosté serà President de la Generalitat per la decisió de la votació de les valencianes i dels valencians, nosaltres, quan haurem de ser alguna cosa, també ho serem per la mateixa voluntat, i per la mateixa decisió, exactament igual de democràtica que en la que vosté, hui, s'empara.

He de dir-li que ha sigut vosté hàbil; ho és habitualment. Ha fugit del debat, l'ha portat cap on vosté ha volgut; que si jo no dic que sóc conservador, però vosté sí que m'ho diu; que jo he vingut ací a proclamar-me defensor dels llauradors, i que jo he dit que vosté els ha insultat... jo no he dit res de tot això; jo he dit tot el contrari. He dit que hi ha manifestacions acusant els llauradors de la contaminació de l'Albufera, i ara puntualment s'ha demostrat que, almenys, ells no són, no tots, o no algú, però que, és clar, allò que s'utilitza per a tractar l'arròs no és, perquè arròs en eix moment no hi havia.

Que jo he de dir si sóc progressista o no? Bé, ací el problema és que jo dic una cosa, vosté diu l'altra, i després cadascú es creu el que vol. Però jo el que sí que dic és que, home, no ens menysprea tant, no ens arracone tant, perquè vosté té per ací funcionant una llei de servicis socials que és una de les millors, i és una de les que millor està funcionant, i és una de les que més èxits li han donat a la Generalitat, i és una de la qual el Conseller Doménech està molt orgullós. I eixa llei de servicis socials, vosté la va tindre aprovada amb els vots a través del consens en companyia d'Unió Valenciana. Així que, faça el favor de, quan en alguns moments, l'hem ajudat a fer una llei de servicis socials que sí que era veritablement progressista, no ens diga que ara ja no som. Si som, som i es demostra. I ja ho he dit.

I vosté torna a dir que, des que es fundà el partit, en les actuacions... que no sé que. Xé, escolte! Jo estic en el partit des que es fundà en l'any 82, i sóc diputat en esta Cambra des de l'any 87, i des de llavors no s'ha fet cap d'acte dels que vosté està volent imputar-nos a nosaltres. I si torna a fer la imputació, demostre-la! Perquè ja està bé de cantilena! Que sempre estem en el mateix! Que si vostés, que si eren, que si feien...! Monsergues! Demostre-ho!

Hem estat ací com un grup parlamentari, assumint plenament i col·laborant a la construcció democràtica de la Comunitat Valenciana, i això no ens ho pot negar ningú. Ni vosté, com a president en funcions, o com a president efectiu. Entre altres coses, perquè sap que no és de veres! Xé, no entrem una altra vegada per eixa cantilena! És que sempre estem igual, i al final van a pensar que vosté té una mania monocorde allí, que no se li ocorre, al dirigir-se a nosaltres, només que dir el mateix.

Vosté faça ús de la majoria; li ho vaig dir ahir, al començar. Siga i exercisca de president de tots els valencians, però també sabrà que vosté té una majoria gràcies a una Llei d'Hont que no és molt proporcional.

Si vosté dividix els vots que ha tingut entre 45 diputats, per a cada diputat ha necessitat vosté 19.000 vots. I si nosaltres dividim els vots que hem tingut entre 7 diputats, ens han eixit a 29.000 vots. Ha necessitat Unió Valenciana 10.000 vots més per diputat per a tindre'n 7, quan vosté en té 45. Per tant, presumisca del que pot presumir, perquè ací està l'evidència, però sàpiga que la llei el beneficia.

També ha parlat vosté que, segons mirem el mapa, si mirem el d'Espanya estem en un lloc, i si mirem el d'Europa estem en un altre. Jo este matí li he sentit dir que, d'ací poquet se'n va a Iugoslàvia, que va a assistir a una comissió de la que vosté és president. Ja era hora! Perquè el que és a la conferència de

poders locals i regionals del Consell d'Europa, encara no han vist aparèixer per allí el Conseller d'Administració Pública. No a este, al que hi havia, que és quan es va reunir.

Per tant, bé està que vosté vaja anant ja alguna vegada a la reunió de les conferències europees. Repasse les actes: Consell de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa. Titular d'esta comunitat, el conseller anterior. No assistix. Mire-ho a vore. Enhorabona! Vosté ja va.

Mire, senyor Lerma, ¿per què he de contestar-li del que vosté vol que li conteste, i que no era el que jo he dit respecte al seu discurs?

Jo vull acabar igual que vaig acabar ahir, i a més a més, encara que jo sé que a vosté li pot interessar no donar-se per entés. I encara que sé que a vosté a la millor de cara a la galeria li pot convenir, doncs, deixar-nos com a... jo què sé, com a tontos o com a un mal necessari que hi ha ací. Vosté sap que això no és de veres, i per tant, des de la legitimitat que em dóna el ser portaveu d'un grup parlamentari d'aquestes Corts, li torne a dir que pot comptar amb els humils set vots del meu grup, pel que valen per a aconseguir els objectius que vosté també s'ha marcat.

Que a mi m'és igual que vosté se'ls haja marcat abans que després que jo o que vosté. Allò important és que ho aconseguim. I és molt important que aconseguim que aquesta societat siga més justa, que el benestar, la societat de benestar que parla vosté en general, pot ser siga millor puntualitzar-ho que el benestar econòmic i social aplegue a totes les valencianes i valencians per igual, perquè la societat de benestar pot no ser igualitària. Que aplegue a tots per igual, i que entre tots siguem capaços, entre tots siguem capaços, d'estructurar aquesta societat per a aconseguir afrontar amb garanties el repte del 93.

L'ofertament es fa amb tota la bona voluntat, l'ofertament es fa sabent vosté que es de veres i sabent vosté que pot comptar amb aspectes molt importants i molt positius amb l'ajuda del nostre grup parlamentari. Que vulga reconèixer-ho o no, o que hi haja per ací uns altres interessos, això és qüestió de vosté. Però pense que en benefici d'aquesta col·lectivitat i en benefici d'aquesta Comunitat Valenciana, ni ens pot ignorar, ni ens pot intentar arraconar, ni ens pot intentar despreciar. Perquè és clar que no és eixa la missió del que avui serà President de tots els valencians, nostre també. No el votarem, però l'assumirem com a President de nosaltres i intentarem que entre tots açò funcione millor.

Moltes gràcies.

El senyor President:

Senyor Lerma.

El senyor Lerma i Blasco:

Està bé això. Li agraeixo la manifestació de fe democràtica que vol dir que m'assumirà com a President malgrat que no em vote. Crec que és una novetat important.

Mire, vosté dedica massa temps a negar el que jo no he afirmat, que és la imputació de determinats actes. I com que jo no ho he afirmat i vosté dedica massa temps a negar-ho, doncs la veritat és que acabe no sabent què pensar. No crec que l'ofertament que vosté em fa n'hi haja que despreciar-lo. Vosté representa una quantitat de mils de vots importants en aquesta comunitat, té set diputats que tenen tots els meus respectes. I tenen tots els meus respectes i aspire que col·laboren en el projecte de progrés que jo he intentat exposar aquest matí amb millor o pitjor fortuna a aquesta Cambra.

I he dit des del principi que no vull jugar a la marginació, perquè crec que una societat és més sòlida quan més nivells de convergència podem aconseguir entre tots. Però clar, això cal aconseguir-ho des del paper que cadascú sap que juga, sense

pretendre confondre la gent i posar-se en un lloc que no li correspon. I si vosté aconseguix aglutinar en el projecte, també, l'element conservador que fonamentalment constitueix el seu vot i suport. Doncs a mi em semblarà molt positiu i jo voldré comptar amb vostés.

Però haurem d'arribar a acords i consensos que a la millor no són tot el meu programa però que si aconseguen enganxar un aspecte més important de la societat del que en aquest moment podem —amb els 45 vots de la Llei d'Hont que vosté diu—, doncs evidentment serà probablement més sòlid el procés d'avanç. I això ho vull aconseguir, però cadascú des del seu lloc. I si vosté pensa que el sistema d'Hont no és l'adequat perquè li ha eixit molt car, pense que la relació entre zero dividit pel que han tret alguns pot arribar també a l'infinit. I jo sí que vaig recolzar la reforma, ací, d'eix plantejament. I no ho recorde molt bé, però em pareix que el seu grup no. No ho recorde molt bé. Però jo crec que eixa relació és molt més elevada.

És igual, li diré que el projecte d'anar a les reunions europees no és cap projecte. A més d'anar cal saber u a què va. I normalment en el nostre cas, com resulta que tenim un partit que té eixa informació perquè té eixes relacions i eix projecte global, tenim possibilitat de conèixer què es planteja i què no es planteja.

I en algun cas anem la majoria, perquè no ha anat el Conseller d'Administració Pública. Però repetides vegades ha estat el Conseller de Treball i unes altres el Conseller d'Economia i Hisenda, i unes altres. I vosté, que és tan nacionalista, precisament em critica no anar a la Conferència de Poders Locals i Regionals que és on teòricament vosté devia dir que no es devia anar, perquè això és un muntatge oficialista. Perquè el nacionalista de veritat és la Conferència de Poders Regionals, on sempre, per cert, hem anat. Sempre li falla alguna cosa.

Res més.

(Remors)

El senyor President:

Continua el debat.

Senyories, té la paraula en representació del grup parlamentari popular el senyor Agramunt. (Remors) Perdón, perdón. Yo no tengo ningún problema si su señoría lo quiere.

Un cuarto de hora de descanso. A las cinco y veinte continúa la sesión.

(Se suspén la sessió a les desset hores i set minuts)

(Es reprén la sessió a les desset hores i vint-i-cinc minuts)

El senyor President:

Continúa la sesión.

En representación del grupo parlamentario popular, tiene la palabra el señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Lo dije ayer: las elecciones del 26 de mayo dieron un resultado que matemáticamente le dan al candidato socialista la mayoría absoluta. Los electores todavía, por esta vez, decidieron que el candidato volviera a gobernar por cuatro años más. También sentenciaron que mi grupo es la única alternativa real de gobierno que ha de liderar, pues, la oposición.

Ante esta situación, se lo digo con sinceridad, me hubiera gustado poder felicitar al señor Lerma por su éxito electoral. En política hay que ser elegantes y generosos en la victoria y en la derrota. Sin embargo, señores de la mayoría, me lo han

puesto ustedes muy difícil, tanto que no puedo hacerlo. Por cierto, que parece ser que siguiendo o cambiando las normas de cortesía parlamentaria tampoco a mí, tampoco a mí, me llegó el discurso del candidato del grupo socialista hasta media hora después de iniciado el mismo. Yo espero que en el futuro cuiden un poco más las formas.

El señor candidato ha repetido hasta la saciedad que ellos han ganado las elecciones, que los ciudadanos están contentos con su gestión. Pero se lo digo con sorpresa, no se les nota. Están ustedes tristes, parece que no se crean que sea verdad — no sólo aquí, en la Comunidad Valenciana, que también— pero en toda España andan ustedes sus dirigentes, enfrascados en un curioso ejercicio donde unos piden explicaciones por los malos resultados electorales y otros no cesan de dar explicaciones y justificaciones sobre la situación creada.

Comprenderán, señorías, que ante este panorama, no podemos ser nosotros, el grupo mayoritario de la oposición, quien les felicite. Quizá nos hemos de felicitar a nosotros y razones no nos faltan. (Remors)

Por cierto, tampoco le daremos señor Lerma nuestro voto ya que ni siquiera ha tenido la humildad de pedirlo. No por eso solamente desde luego, pero ya es una buena razón para no hacerlo. Pero es que además el proceso electoral ha contenido alguna situación, todavía no explicada y que ha enturbiado el proceso en su fase final. Y señor candidato, era usted Presidente en esos momentos y, por tanto, también políticamente responsable, e incluso se hizo usted más responsable de lo que en realidad le correspondía.

Podrá decirse, y yo estoy de acuerdo, que las campañas, campañas son. Pero no lo podrán decir ustedes, señores diputados de la mayoría. Pues tras las elecciones, han insistido alguno de sus diputados, ilustre diputado, en acusaciones infundadas y completamente falsas para defender a un servicio público, correos, que ya no es capaz ni de hacer llegar una simple carta a su destino en la propia ciudad de origen.

Como saben, y tras la denuncia efectuada por nuestro partido, el asunto está en manos de la fiscalía. Espero que pronto conozcamos el resultado de la investigación, incluso de la investigación interna. Mientras tanto, señor candidato, habrá que entender, tendrá usted que entender, que para nosotros, para la gran parte de la sociedad, ha perdido usted toda la credibilidad. Cuando asumiendo la competencia sobre el servicio de correos —no sabía que estuviera transferido— realizó una serie de totalmente infundadas manifestaciones a sabiendas de que faltaba a la verdad y hacía electoralismo en ese momento del más ramplón.

Decía ayer que debemos rearmar al individuo y a la sociedad en una defensa de la ética y de lo justo. Y no es ese señor candidato, el buen camino para conseguirlo. Mi grupo cree firmemente que los políticos hemos de dar ejemplo de ética y transparencia. Su ausencia en cualquier caso será responsabilidad de quien no la asuma.

Señor candidato, su grupo viene respaldando también muchos años su acción de gobierno, y a veces hasta ha sido sensible a algunas preocupaciones sentidas por todos. Como consecuencia ha habido en pasadas legislaturas acuerdos adoptados por unanimidad de la Cámara, y otros por la inmensa mayoría de la misma. ¿Qué ha pasado luego? Que su gobierno no ha cumplido muchos de los acuerdos de la Cámara y ya está.

Ha sido curioso, y lo he vivido yo directamente, ver cómo incluso aquí han votado en un sentido y luego en el Congreso de los Diputados han votado al revés. Por cierto, ¿sigue existiendo el ITVA a pesar del acuerdo unánime, ¿sí, unánime no, el acuerdo mayoritario de las Cortes? Esto es un serio problema de credibilidad para el grupo de la mayoría, su Gobierno y su Presidente. Si el propio gobierno y el grupo que

lo sustenta, le tiene tan exíguo respeto a la Cámara que representa a la soberanía de los valencianos, ¿no cree que hay algo que no funciona bien? Se lo decía antes, es una cuestión de ética y transparencia, de responsabilidad y de dignidad, de profunda convicción democrática en definitiva.

Esta mañana hemos asistido a la puesta en escena de lo que podría ser una película de serie rosa. Todo va bien, llevamos tantos años haciéndolo estupendamente, y a continuación nos ha explicado en tono didáctico y muy autocomplaciente lo que otros, lo que otros, han de hacer para que todo siga bien.

Si no se ha hecho más es porque otros, la sociedad valenciana, las empresas no dan para más. Que es en definitiva esa sociedad, las empresas, las que han de esforzarse. Mientras tanto, nuestra Comunidad ha ido perdiendo protagonismo. Marginada en las grandes inversiones del 92, como le decía ayer, perdiendo posiciones en todas las estadísticas y con nuestros sectores más activos sumidos en graves problemas. Que están ahí, los reconozca o se niegue a ello el candidato, agricultura, turismo e industria manufacturera.

Señor candidato, hay que liberalizar, hay que crear más riqueza, hay que progresar más, crear más empleo. Y hay que decirlo sin complejos, porque estamos defendiendo las ideas que han triunfado en todo el mundo, que son las de la libertad, las del progreso y la prosperidad, las ideas en definitiva de la solidaridad. La mejor política solidaria, señor candidato, es la creación de empleo, porque es más solidario el trabajo que el desempleo. Y es más justo el salario que el subsidio, y aquí falta salario y sobra mucho subsidio.

Señor candidato, señor Lerma, he seguido con mucha atención su discurso de esta mañana; no podía ser de otra manera; pero también he leído con suma atención su programa autonómico, como ustedes lo han llamado. He de pensar que usted asume, no solo su discurso, sino también su programa, a pesar de que fue un insigne socialista el que dijo que las promesas electorales eran para no cumplirlas. Yo no pienso eso, y ya se lo he repetido muchas veces.

Pues bien, en algo coinciden su discurso y su programa; ambos están llenos de tópicos, de buenos deseos, se le reconoce, de promesas inteligentes, pero que luego se quedan en eso, en promesas incumplidas. Eso lo sabe perfectamente la sociedad, pese a que la segunda frase genial de su programa sea el resumen de su discurso: «Los socialistas —dice— hemos cumplido nuestros compromisos.» No me negará el candidato que la aseveración es una perla de antología. Salvo que nos explique que se refería a otro tipo de compromisos, la verdad es que es difícil de entender.

Señor Lerma, lleva usted ocho años en el gobierno de la Generalitat, y ustedes doce años en el de otras instituciones; ya tienen ustedes mucha historia, muchas responsabilidades sobre lo actuado, y lo que no han hecho, para decir, con cara inocente, que cumplen. Es justo, y ya se lo he recordado, lo que menos han hecho.

Lo que ya no tienen es herencia recibida; ha pasado demasiado tiempo. Ahora ya están dejando ustedes su herencia, y esto empieza a preocupar seriamente. A preocuparnos, como oposición que somos hoy, como única alternativa posible de relevo a su gobierno.

Le voy a reconocer, señor candidato, que en sus planteamientos, en su programa, en su discurso de esta mañana, hay bastantes cosas en que coincidimos; la diferencia está en la dificultad que tenemos para creerle, como consecuencia de sus años de gestión. Hay muchas sombras de duda, de razones para la desconfianza, lo que, entre otras razones, nos impide votarle afirmativamente su investidura.

Hay cuestiones en que coincidíamos, le decía. Estamos sinceramente satisfechos de su preocupación por el sector

turístico; no es infrecuente que, poco a poco, vengán ustedes a asumir nuestras tesis. Echo en falta, sin embargo, en su discurso, concreciones en la solución a esos problemas, y sobre todo, la regulación del municipio turístico, que sí que estaba en su programa escrito.

En política turística, la administración socialista ha fallado totalmente. Los problemas del sector, desde hace ocho años, han ido agravándose sin que su gobierno haya hecho absolutamente nada para reactivarlo; ha hablado usted de turismo de calidad; con infraestructuras tercermundistas no se puede aspirar a ser receptores de un turismo de calidad.

También ha insistido en un plan de turismo del espacio rural; la diversificación de la oferta en la Comunidad Valenciana, en un momento de crisis, puede agravar la situación del sector. Aumentar la oferta, señor candidato, en estos momentos, es suicida; hay que completarla con realizaciones de calidad, pero nunca diversificarla.

El programa de gobierno sobre turismo no aporta nada nuevo; es continuista, y muestra la apatía que les ha caracterizado en los últimos ocho años de administración socialista.

No se habla de la financiación de los municipios turísticos, insisto. No se aborda la reconversión del sector. No se aporta ni una sola medida que ayude a reactivar el sector; el turismo será, una vez más, la Cenicienta de la conselleria, que lo concibe como algo folklórico y natural; su programa para el turismo, señor candidato, es un mal programa.

Quieren terminar con las listas de espera en la sanidad pública; nosotros también. Lo que ocurre es que la paciencia de los ciudadanos se agota. Nos exigen a los políticos que demos soluciones, no sólo promesas, porque las listas de espera, las colas, siguen dramáticamente ahí todos los días, y hoy son solamente ustedes los responsables. Por cierto, las listas de médicos en paro también son enormes.

Vuelven a insistir en reorganizar el sistema, hacerlo más flexible, para que el ciudadano pueda elegir libremente médico y hospital; me parece muy bien. Es una antigua aspiración y reivindicación nuestra. En alguna ocasión, han dicho ustedes que era muy difícil hacerlo, pese a que ya lo incluyeron en su programa electoral de 1982, y creo que en el del 79; pero ya se conoce la opinión socialista sobre las promesas electorales.

Pues le diré algo, señor Lerma: nuestra comunidad tiene más de tres años las transferencias de sanidad, y seguimos igual en esta cuestión; en otras, peor.

La Comunidad de Galicia, gobernada por el Partido Popular, al cual se han hecho repetidas referencias en la sesión de ayer y de hoy, recibió estas competencias hace pocos meses, y ya se ha implantado en Galicia el sistema de elección libre de médico y hospital; eso es cumplir las promesas, y ser coherentes con nuestros planteamientos. Demuestra, además, que se puede hacer, y lo hemos hecho. Nuestro partido, donde tiene responsabilidades de gobierno, lo ha hecho.

Mire un ejemplo de su eficacia: en el Hospital General de Valencia, de los 11 quirófanos que hay, durante el verano, sólo funcionarán 3, parece ser. ¿Tanto descende la población de esta ciudad en verano?

Habla mucho de promocionar, de fomentar la creación de empresas, y le reconozco algún éxito en ello. Y no me voy a referir a esas, que están muy de moda últimamente por sus sorprendentes negocios a la sombra del poder. Me refiero a esa cantidad de empresas —cuya existencia, por otra parte, no discuto, me parece muy bien— dedicadas a los seguros médicos privados, a las empresas de seguridad privada, de distribución privada, los conocidos «mensajeros», etcétera, etcétera.

Alguna incompetencia habrá en los servicios públicos, algunas quejas justificadas de los ciudadanos, cuando proliferan los servicios privados en paralelo a los públicos. No me

negará que el asunto invita a la reflexión sobre si los servicios públicos están en relación con los impuestos que pagamos. Yo creo, sinceramente, que no. De ninguna manera. El panorama que podemos contemplar no es bonito; es de una ineficacia difícilmente superable; ahí sí que están ustedes batiendo records históricos, pese a no celebrarse aquí los juegos del mediterráneo del 97, también por ineficacia; este grupo ya ha presentado al Consell algunas preguntas para aclararlo, pero lo más curioso es que, en su programa electoral, ya vendían la piel del oso. Y en el de hoy, en el que hoy han expuesto aquí, su programa de gobierno, no hay ni una sola palabra sobre deportes.

No me resisto a reconocerle algún otro aspecto en el que ustedes lo hacen bien; la publicidad, la propaganda, el «autobombo». Han convertido a la Administración en el mejor cliente de las agencias de publicidad, y lo hacen hasta bonito, aunque la mayor parte de las veces son enormes costes para objetivos innecesarios, salvo lo que de propaganda de su gestión tiene.

Le voy a contar una anécdota; en Londres, me encontré un slogan que decía: «Thinks well done, with a smile». (Las cosas bien hechas, con una sonrisa). Creí que era un anuncio de turismo de la Comunidad Valenciana, y me alegré; pero no, era el slogan, de muchos años, por cierto, de la red de comida rápida y barata «Fish and chips». Por lo menos, con lo que nos cuesta la publicidad de la comunidad, que sean originales. ¿No les parece?

Hablando de la función pública, aunque ya ayer dejé sentados los criterios del Partido Popular, hay algo en lo que ustedes han superado mi capacidad de asombro: con una enorme desfachatez, dicen en su programa que han democratizado el acceso a la Generalitat, facilitando así la entrada de personas provenientes de las clases más desfavorecidas. Creo que el párrafo se comenta a sí mismo. Tiene usted la Administración autonómica llena de denuncias, de pleitos, de recursos de los sindicatos de funcionarios, y ahora me lo explico mejor.

Señor Lerma, esto no es serio. Esto no resiste el mínimo de los análisis. Insistimos, una vez más, en que la fórmula es la oposición y, por favor, no consientan que nepotismo sea en su léxico, muchas veces original, sinónimo de democratización.

Me ha sorprendido que no haya en su intervención ninguna referencia a cuestiones de desarrollo competencial, de mayores cotas de autogobierno; la inclusión en el Estatuto de las competencias hoy transferidas a nuestra comunidad a través de la LOTRAVA es algo irrenunciable, y debe entrar usted, el gobierno valenciano, también en esa dinámica, con el resto de los grupos de la cámara.

Decía ayer que creo que la Comunidad Valenciana, tan nacionalidad histórica como la comunidad que más crea serlo, debe asumir como propias estas competencias, y no como competencias delegadas. Lo sigo diciendo, pese a su réplica al señor Taberner.

Señor Lerma, yo no le daré nunca clases de autonomismo a usted; pero usted, a mí y a mi grupo, tampoco. Quiere hacer creer que la autonomía la hicieron ustedes. Pues mire, gobernaba UCD, y con ustedes en el gobierno de la nación, después, han frenado el desarrollo autonómico. Y lo han frenado ustedes.

(Remors i aplaudiments)

He echado en falta la alusión, también, al proyecto de ley de iniciativa popular, así como mecanismos de control del ejecutivo. Insisto en que hay que dar a la tarea política mayor transparencia, y acabar con la sensación en la sociedad de la existencia de demasiados casos de tráfico de influencias, o de información privilegiada.

He recibido con satisfacción sus muy cortas palabras

dedicadas a la seguridad ciudadana; la mayor parte de ellas, muchas más, poniendo el acento, y me parece bien, en la marginación de los ciudadanos, que pueden originar la inseguridad ciudadana; lo comparto con usted.

Usted, sin embargo, no ha querido entrar en otra cuestión, en cómo combatir la inseguridad ciudadana, además de poner los medios de prevención antes, para evitar la marginación que, insisto, comparto. Pero su gobierno sí que lo ha hecho. Y usted, aquí, no lo quiere decir. Y yo se lo voy a decir.

Mire, hace ya muchos años, me explicaban que democracia era (¿se acuerda de aquella frase famosa?) cuando, a las cuatro de la mañana, llaman y es el lechero. Pues ustedes han conseguido que, en España, cuando te llamen a las cuatro de la mañana, puede que no sea el lechero, y eso me parece gravísimo, que haya un proyecto de ley de su partido, de su grupo, en este momento, en el Congreso de los Diputados, por el cual se puede entrar en las casas sin autorización judicial, lo mismo...

El señor President:

Señor Agramunt, estamos en el debate de...

El señor Agramunt Font de Mora:

Sí, sí. De seguridad ciudadana que...

El señor President:

No, no, pero de las leyes de aquí.

El señor Agramunt Font de Mora:

De la seguridad ciudadana que el señor candidato ha explicado esta mañana, señor presidente.

Por cierto, que he echado en falta alguna referencia a la policía autonómica que vaya más allá de la pura custodia de edificios. Espero que la policía autonómica que ustedes tienen en su proyecto vaya más allá de la pura custodia de edificios.

Hablando de educación, ¿cómo va a aplicar usted la LOCSE en la Comunidad Valenciana sin una ley de financiación de la misma en esta comunidad? ¿Para cuándo la creación del Consejo Valenciano de Formación Profesional? ¿Va usted a efectuar un aumento presupuestario, del 4 al 6 por ciento, aproximadamente, del PIB de la comunidad, dedicado a educación? ¿Tiene usted previsto lo que significa el incremento presupuestario que supone la Universidad Jaime I de Castellón, que todavía no está funcionando, aunque sí que es cierto que ya está creada?

Hablaba ayer, no voy a insistir hoy, del tema de las viviendas sociales. Ya sabe que, en este punto, les vamos a ayudar. Ya le dije ayer que, por nuestra parte, lo importante no es quién las haga, sino que se hagan. Que hay que hacerlas, y en eso estamos de acuerdo. Vamos a ayudar a hacer las viviendas sociales que sean precisas.

También me alegra que, por fin, reconozcan, aunque reconocerlo, lo reconocen muchas veces, el grave problema de infraestructuras que sufre esta comunidad. Habla usted de los accesos a las grandes ciudades; me parece estupendo. Pero llevamos muchísimos años, muchísimos años, sufriendo, en esta ciudad precisamente, y sabe usted a qué carretera me refiero, saliendo de Valencia, con un solo carril, durante veintitantos kilómetros, la nacional-3, señor Burriel, no ponga caras raras, la nacional-3. Lleva años en esa situación, y yo creo que ya va siendo hora de que la salida de Valencia, por lo menos, ya que habla usted de accesos a las grandes ciudades, en ese punto, lo resuelvan.

Hablando de autopistas, ¿recuerda usted aquel ministro, que dijo, en la inauguración de la autovía Almansa-Alicante, que era como una autopista, pero sin cabinas de peaje? Pues bueno, el nuevo ministro, ahora, habla de poner peaje en las autovías. Usted mismo, señor Lerma. Usted mismo.

En agricultura, ya se ha dicho mucho en la Cámara, usted ha anunciado que es probable, y lo ha dicho textualmente, probable el fin del periodo transitorio, etcétera, etcétera. ¿Cómo un presidente de gobierno autonómico, porque lo es, lo ha venido siendo y lo será después de esta sesión, puede decir que es probable que suceda eso? Bueno, o lo sabe, o no lo sabe. O es cierto, o no es cierto. Lo que no puede decir usted es que es probable. Me parece que eso no es serio, señor Lerma.

Pero yo le pregunto: aparte de saberlo o no saberlo, ¿significa eso que tendremos las mismas primas de restitución, las mismas primas de penetración, las mismas primas a la reconversión y a la industrialización que el resto de países de la comunidad? ¿O sólo significa que va a haber un desmantelamiento de aranceles, que bienvenido sea, por supuesto, pero que, desde luego, no es bastante, y no significa, en definitiva, adelantar el periodo transitorio? Me gustaría que nos lo aclarara.

Compartimos el deseo, y también lo exponía yo ayer, de que nuestra comunidad sea una de las primeras de Europa. Lo que en absoluto podemos compartir es la prepotencia que implica manifestar que sólo, sólo su proyecto, el proyecto socialista, puede garantizar que el progreso continúe.

Han sido nuestras ideas, las ideas populares, las que han llevado a Europa al lugar preeminente en que en este momento se encuentra, y también lo harán en la Comunidad Valenciana. Importantes parcelas de gobierno ejercemos en municipios de esta comunidad que se lo van a demostrar.

Señor Lerma, usted apuesta por un mayor control del gasto corriente. Por un cambio diferencial del modelo de crecimiento. Por alcanzar un mayor nivel de eficacia en la gestión. Ejercer un mayor control del gasto corriente supone un reconocimiento a la ligereza con que se han aplicado los Presupuestos de la Generalitat. Apostar por un cambio diferencial del modelo de crecimiento es reconocer que el modelo seguido hasta ahora, o era malo o al menos no era el adecuado. Buscar un mayor nivel de eficacia en la gestión es también reconocer que, cuando nuestro grupo denunciaba que el gobierno socialista de la Generalitat no era eficaz en la aplicación del gasto público, tenía razón.

Señor candidato, usted no ha citado por su nombre el PEV-II, pero se ha basado en él en su discurso, y algo habrá que ver. Que si el PEV era un documento a seguir en gran medida por consellerías como Economía y Hacienda, habrá que decirle que era olvidado e incluso contradicho por otras consellerías.

No creo que sea el momento de hacer repaso de todas y cada una de las estrategias consagradas en programas pero sí algunas pocas. Hablaban ustedes de mantener la política de apoyo a la renovación y creación de nuevas empresas. Hemos repasado todos y cada uno de los programas de la consellería de Industria o del Impiva, que tanto da, pues no deja de ser la consellería paralela que escapa más al control de esta Cámara.

Y no hemos encontrado nada, ninguna medida que vaya en este sentido. El apoyo a la creación de nuevas empresas es inexistente. Inversión en infraestructuras productivas. También esto es lo que decía. La base de asentamiento y ordenación de nuestras empresas es exactamente igual que era. Con la única excepción del parque tecnológico. Estímulo de la contratación de jóvenes y personas a la búsqueda de primer empleo, decían. Si alguien encuentra en el Diario Oficial de la Generalitat Valenciana algún decreto, alguna orden en este sentido...

Programa de ocupación temporal. No ha pasado de una mera declaración de intenciones. Y es una lástima, ya que los parados estacionales agrícolas hubiesen tenido una ocupación socialmente justificada y no de subsidio, en la vigilancia y protección de cosechas agrícolas. Y además se hubiese aumentado la seguridad rural. Área en la que lamentablemente tampoco la política programada por ustedes merece el aprobado.

Apartado de actividades productivas. De los tres programas de este apartado, dos responden a la Conselleria de Industria y un tercero a la de Hacienda. Empezando por este último hay que decir que al límite de tiempo, justo al sonar la campana, la Conselleria de Hacienda ha cumplido con la elaboración de un programa de capital-riesgo que es técnicamente asumible, y desde nuestro punto de vista correcto. Ni el programa de difusión a las empresas, ni el de apoyo a la mejora de la competitividad, se han cumplido por la conselleria a) o b) de Industria.

El apartado de agricultura, ¿qué quiere que le diga? que tampoco se ha cumplido el más importante de todos los programas y base de los demás. Aumentar la articulación de los agricultores valencianos a través de sus organizaciones. En definitiva, el PEV, que sin nombrarlo usted ha repetido en el discurso, no creo que sea malo, lo que pasa es que su gobierno no tiene la capacidad o voluntad de cumplirlo de una manera amplia y generosa.

¿Por qué tenemos que pensar que lo que no se ha cumplido en cuatro años va a ser cumplido ahora? Esto tiene difícil credibilidad. Otro dato que expone usted en su discurso de esta mañana como timbre glorioso es el de la disminución del paro, quizá no acordándose de las promesas de creación de empleo que se hicieron en esta Cámara, y que se han incumplido. Y además tratando de apuntarse hasta lo que es obra del ciclo económico expansivo que ha coincidido con los cuatro últimos años de gobierno.

Hoy somos en Europa, de 171 regiones, la número 18 en el mayor índice de desempleo. La 18 de 171. Nos parece que es un buen objetivo el alcanzar los niveles de empleo y bienestar de las regiones desarrolladas de Europa. Pero además de comulgar con ese objetivo no vemos los medios que su señoría pretende emplear para tal fin. Pues si bien es deseable, por ejemplo, elevar la inversión pública en formación en lugar de gasto corriente, que, por cierto, en eso coincide el señor candidato con el programa del grupo popular, que ayer tuve el honor de exponerles, nada dice de cómo lo va a conseguir.

Otra cuestión, señor candidato, es que utiliza a las empresas y entes autónomos de la Generalitat como remedio de todos los males. Habla de educación y tras la afirmación que todos lógicamente compartimos de que empresa y universidad deben trabajar juntas, nos deja caer una verdadera perla. Un llamado plan tecnológico universidad-empresa, que permita, y se lo repito textualmente, que los institutos tecnológicos y los equipos de investigación de las universidades trabajen conjuntamente. ¿No era un plan universidad-empresa? ¿Dónde están las empresas?

Le ruego al señor candidato que no tenga la tentación de decirme que las empresas son los institutos tecnológicos. Porque usted mismo dice textualmente dos párrafos antes que los institutos tecnológicos son del Impiva, y este ya sabemos es la parte b) o a), qué más da, de una conselleria para la que el PEV, y suponemos que este discurso, es algo de los de hacienda.

Estamos ante un problema difícil de solucionar. El dirigismo. Sólo lo que se dirige, controla, es bueno para la sociedad o lo que es lo mismo, es bueno para el gobierno. Esto parece ser una máxima constante de su programa y puede traer funestos resultados para todos los ciudadanos de nuestra comunidad. No quiera el gobierno de su señoría, cuando lo forme, enseñar a las empresas en qué tienen que invertir, a la universidad en qué tiene que investigar, a los comerciantes cuándo y cómo tienen que vender, a los jóvenes cómo y dónde tienen que potenciar a la juventud.

Podrían darse cuenta de que no están en posición de exponer también y de explicar a través de su organización

Procova, enseñar a exportar o a crear redes de exportación a los empresarios exportadores, que no lo deben hacer tan mal dadas las cifras de comercio exterior, aunque estemos pasando, efectivamente, por una grave crisis.

Dejen, dejen, y permitan que los entes intermedios, que la sociedad civil viva, progrese, haga sus propios programas, y reserve el papel de apoyo y estímulo que no es poco papel. No suplanten a los agentes sociales ni a su dinamicidad, tratando de encorsetarlos y hacer de ellos fierecillas domadas. Ocupen ustedes el espacio que les corresponde y dejen libre el que desean los ciudadanos y sus entes.

Porque estamos seguros que si aplican su programa, el que acaba de exponer en esta Cámara, lo que vamos a tener es una sociedad menos libre y más intervenida. Falsamente dinámica y progresista y alejada de los parámetros y comportamientos de las regiones más avanzadas de Europa y del mundo. No podemos, pues, apoyar un programa como el expuesto, que sólo no cumpliéndose puede acertar. Por lo que nos mantenemos en nuestro papel de alternativa, aunque sepa el señor candidato que cuando quiera consensuar sobre otras bases, aquí nos tiene dispuestos por el bienestar y real desarrollo de todas las gentes de nuestra comunidad.

Mire usted, señor Lerma, ustedes tienen un problema, el estado de bienestar que han defendido siempre está en crisis porque ha fallado el proyecto socialdemócrata. Por eso por un lado defiende una política intervencionista, y por otro lado reconoce el protagonismo de la sociedad civil. Ha apelado usted al protagonismo repetidamente de los empresarios, han perdido el rumbo y el discurso tradicional y no encuentran uno nuevo. No se puede ser, señor Lerma, estatista y liberal a la vez. Por eso cada vez está más claro, y es más necesario el relevo de este gobierno y en ese sentido los escaños de mi grupo están dispuestos.

Muchas gracias, y buenas tardes. (Rialles)

El señor President:

Muchas gracias, señor Agramunt.
Señor Lerma, tiene la palabra.

El señor Lerma i Blasco:

Moltes gràcies, senyor president.

Para referirme fundamentalmente a lo que usted ha dicho ahora aquí. Y por eso llevo las notas. No para hacer referencia a lo que viene diciendo a lo largo de los últimos meses o años, que podría traer la contestación escrita en su caso, y que sería bastante contradictorio con las cosas que usted expone.

Pero, bueno, yo creo que este discurso ideológico que han dado tiene poca consistencia, tiene muy poca consistencia. «Estaba usted triste, estamos tristes nosotros (Remors), y estamos pidiendo explicaciones por los malos resultados». Pues, mire usted, que la tristeza que yo tenga sea siempre como ésta, (Remors) que yo creo que la cosa irá bien.

Si estamos tristes es por los ciudadanos, por los ciudadanos que alejados de este programa les han votado a ustedes, porque nosotros queremos que todos los ciudadanos progresen. Y para eso parece una mala fórmula la que usted no acaba de proponer definitivamente.

Porque usted tiene la contradicción permanente, tanto hoy como ayer, de querer acercarse al discurso que usted dice que acaba de morir, que es el discurso de la redistribución, o socialdemócrata si lo prefiere, de querer acercarse a ese discurso y al mismo tiempo plantear un discurso liberal. Pero es que tampoco es liberal, y no confunda usted además el liberalismo como doctrina económica con la libertad, que precisamente es todo lo contrario.

El liberalismo como doctrina económica lo que fomenta es

la libertad de los que pueden tenerla a costa de la mayoría de los ciudadanos que sufren la libertad de los demás. Y la libertad es precisamente lo que nosotros defendemos. Y defendemos que la gente pueda ejercerla y que no sea un mero derecho nominal. Y por eso damos instrumentos a la inmensa mayoría de la sociedad para poder ejercer esa libertad, porque la libertad de elegir que usted propone es la libertad de comprar el periódico o no comprarlo, pero desde luego no es la libertad de saber todas las cosas que ocurren.

Y ése es el problema que tiene el identificar libertad con liberalismo. Que no tiene nada que ver, por supuesto, con aquello del erotismo con la pornografía o las cosas esas de «libertad con libertinaje».

Mire, entra usted en un mal camino, porque si dice usted que los servicios de correos no funcionan bien, y que yo entro en un comportamiento poco ético al denunciar esas cosas, no sé cómo podrá usted explicar que no funcionan bien los servicios de correos, si han sido capaces de llevar a las juntas electorales todos los votos por correo que ustedes han hecho. (Rialles)

Funcionará bien, seguramente funcionará bien. Pero no estoy yo aquí para discutir estas cosas. Porque yo estoy aquí para dar ejemplo efectivamente de ética y de transparencia. Y para eso, ¿qué mejor cita que la de Espinosa?, que no se le ha ocurrido a usted por cierto, pero es una buena cita.

Funciona el servicio, no funciona el servicio... sigue existiendo el ITVA, no funciona... no cumplo las resoluciones de esta Cámara... El servicio funciona, tanto funciona —y no me toca a mí defenderlo porque no es mi responsabilidad— tanto funciona, que muchos de esos que son la libre empresa, por cierto, cogen sus servicios para trasladar los paquetes que nosotros les damos. Fíjese usted si funcionará; porque es mucho más rápido incluso que el servicio que ellos podrían ofrecer por sí mismos.

Tiene deficiencias, evidentemente, tiene deficiencias. Pero no son tan catastróficas como las que usted dice; encontrará siempre una carta que se pierda, sin ninguna duda; llegará tarde un paquete mal, no me cabe duda. Será necesario mejorarlo, evidentemente. Pero no sé cuál es la vía de mejora que usted propone ni me la dirá tampoco porque usted no la sabe.

Y además de eso, ¿sigue existiendo el ITVA después de la votación de esta Cámara? Como es nuevo, no sabe que después de aquella votación tan ética (Remors) que ustedes produjeron, tan ética, hicimos otra con todos los grupos parlamentarios que respaldaban la existencia del ITVA, y evidentemente salió la opinión de la mayoría, que era que existía y que era eficaz desde el punto de vista de su funcionamiento.

Y sabe usted, y si no se lo digo yo, que las resoluciones de esta Cámara que no se cumplen son sólo las resoluciones que ustedes han planteado como publicidad política, porque no eran responsabilidad de este gobierno cumplirlas sino de otras instancias políticas, y por consiguiente no se pueden cumplir por este gobierno.

Y eso es todo. Todas las demás resoluciones nos gustaran o no nos gustaran las hemos cumplido. Naturalmente, lo que no podemos hacer es ir contra la razón, y contra la razón no hemos apoyado nada, con independencia de que ya sabe usted que las resoluciones de esta Cámara tienen un determinado grado en la obligatoriedad de su cumplimiento, que es el que se refleja en los textos legales de la Generalitat Valenciana. Y a eso nos atenemos y cumplimos escrupulosamente.

No tenemos ya herencia recibida. Pues cómo no vamos a tener herencia recibida, cómo no vamos a tenerla. Y, fíjese usted, tenemos herencia recibida, la solucionamos, somos discretos, no decimos ni el 90% de las cosas que podríamos decir de la herencia recibida. Hemos sido discretísimos, dis-

cretísimos. Y ahora sí que vienen ustedes a darnos lecciones de ética y moral sobre la base de la responsabilidad de quien tiene el Gobierno y no quiere desmoralizar a la sociedad. Y eso es lo que realmente está ocurriendo, y so pretexto de nuestra responsabilidad resulta que ustedes desmoralizan a los nuestros, a los que querrían que sacásemos las cosas, que nos dedicáramos a eso que ustedes están haciendo permanentemente sin tener nada que sacar.

Pero yo estoy aquí para hablar de este Gobierno y de las expectativas de futuro que esta comunidad tiene, lo que quiere decir exactamente eso de lo que usted no ha hablado. Yo tengo aquí un programa de gobierno con el que quiero contar con la inmensa mayoría de los ciudadanos para hacerlo. Estoy convencido, además, que esa responsabilidad me va a tocar a mí, y si puedo corresponder con algún Grupo de la Cámara tanto mejor, lo intentaré hasta la saciedad.

Pero también estoy convencido de que la irresponsabilidad que en otras muchas ocasiones les ha llevado a tomar posturas abstencionistas les va a llevar ahora también a no asumir un compromiso político en que esta comunidad se juega su futuro. Y si no es así, me alegraré y lo reconoceré.

Sin ninguna duda, ustedes harán bien defendiendo las tesis que defienden, y que representan sectores concretos de la opinión pública; y la obligación nuestra como Gobierno será armonizar la representación de esos sectores que ustedes representan con la representación de los intereses generales, que son los que este Gobierno va a representar a lo largo de toda esta legislatura, naturalmente si sale elegido en esta investidura.

«Tiene el turismo un mal programa. Las colas de la sanidad crecen y los médicos en paro son muchos». Tiene el turismo un gran programa claramente especificado ahí; lo que no puede hacer la administración pública, a pesar de que usted dice una cosa y pide la contraria, es solucionar nosotros todos los problemas.

Pero a nosotros nos parece que sólo con los cerca de 70.000 millones de pesetas que estamos dispuestos a invertir, —de los cuales ya llevamos 20.000, por cierto, en la depuración de nuestras aguas residuales, en depuradoras, en emisarios submarinos, que van a afectar fundamentalmente a toda la zona costera— la obligación de la administración con toda seguridad se habría cumplido, y además de eso estamos haciendo más y siempre propuestas, porque son, en definitiva, los responsables de ello los que tienen que intentar llevar adelante los programas.

Pero fíjese usted si mejoraría ya la calidad de nuestras aguas, y por lo tanto lo que la administración en su teoría liberal tendría que limitarse a hacer exclusivamente, sólo con los 70.000 millones de pesetas de inversión en la mejora de las aguas residuales. Gran inversión, y desde luego, grandes proyectos de infraestructura para una comunidad como la nuestra que aparentemente no deja de ir de mal en peor, según su propia versión.

Y es que en definitiva el liberalismo que usted preconiza se traduce en la práctica en una doctrina distinta. Porque es la realidad de los hechos con los que hay que contar para solucionar los problemas. Que mientras están hablando de liberalismo están por todos los medios intentando que la administración socialice los costes de determinadas cuestiones.

Y a veces tiene razón, y hay incluso gente, y premios Nobel de economía, que preconizan que esas cosas hay que hacerlas, y que tiene que socializarse su coste, porque es demasiado elevado para las empresas. Y que todo este tipo de mejoras en las infraestructuras deben de ir a cargo de la totalidad de los ciudadanos vía impuestos, porque las empresas no lo pueden asumir. Pero de eso que doctrinalmente usted está en contra suele ser la práctica habitual de lo que ustedes después hacen.

Y me pone como ejemplo de que las cosas se pueden hacer, las transferencias en Galicia del sistema sanitario. ¡Madre mía!, pero en qué lío se ha metido Galicia con las transferencias que ha recogido. Mire usted, en Galicia las transferencias que le han dado y divídale por el número de habitantes, y compárelo con la nuestra, y venga aquí a pedir perdón después. Porque usted ha cometido una atrocidad sin límites comparándonos con ellos. Estaré aquí para escucharlo.

Yo creo que por esa vía de comparación vamos a quedar siempre muy bien, pero, claro, nosotros aspiramos a compararnos con los que están por arriba, a ayudar a los que están por debajo, pero aspiramos a compararnos con los que están por arriba, y somos mucho más ambiciosos. Y porque somos mucho más ambiciosos nos hemos planteado un sistema sanitario que cree posible llevar adelante la mejora de la sanidad pública. Que lo ha hecho, que no está definitivamente en la situación en que quiere estar, pero que sin ninguna duda desde el 88 aquí ha mejorado sustancialmente.

Y ha mejorado en términos claros y rotundos, porque casi personalmente he ido a ver todos los centros, casi personalmente, y he visto lo que opinan los ciudadanos, que son los usuarios; naturalmente que hay ciudadanos que todavía no les ha llegado esa reforma, y no están tan contentos. Lo arreglaremos y llegaremos a la reforma también.

Y hay ciudadanos a los que les parecerá muy mal el sistema sanitario público vía financiación de impuestos, porque naturalmente esos no suelen ser los usuarios de la sanidad pública, porque no la necesita. Pero es que ése es el sistema de solidaridad, no poner la palabra, el sistema de solidaridad está en que uno contribuye con sus posibilidades a la financiación de los que no pueden cubrir las posibilidades de una sola, mínima, asistencia.

Y eso es la solidaridad, eso, y eso se concreta en que uno a veces no recibe toda la satisfacción de los servicios públicos de los que no es usuario y que sus impuestos pagan. Naturalmente. Porque hay gente que tiene mucho más dinero y no lo necesita, pero esos ayudan también a pagar los servicios a los que no tienen nada. Eso es la solidaridad, lo otro es una palabra que no quiere decir nada en la coletilla final de los discursos.

Igual que eso, en tantos otros servicios públicos que se hacen. En tantos servicios públicos que se hacen que cada vez desde la Generalitat Valenciana son más competentes y mejores, y no le quepa ninguna duda que seguirán mejorando. Y seguirán mejorando a pesar de la propaganda, que a pesar de que usted dice que nosotros somos maestros, nosotros estamos siempre quejosos de que nunca es la mejor para nosotros. Y el ciudadano puede juzgar perfectamente lo que usted dice y lo que yo digo.

Vamos a ver si somos capaces también de nuevo de superar su capacidad de asombro. Parece que usted ya venía asombrado, porque la respuesta la traía ya escrita, y por consiguiente no es el asombro que aquí le hemos dado. Pero de todas formas yo quiero decir que su capacidad de asombro en lo que respecta a la administración autonómica puede ser muy grande por lo que se refiere a los recursos que tiene la Generalidad de sus propios funcionarios, pero yo le digo que son poquitos. Y que lo poquito que son, una buena palma se lo lleva alguien de los que están con ustedes en las listas.

Y que ahí puede haber muchos recursos también, pero que desde luego poca cosa tienen que ver con la realidad de la función pública valenciana que no sólo es la primera que reguló su ley, sino que es la primera también que reguló su Reglamento. Y por consiguiente, desde el principio y con el control además de sus propios trabajadores tiene un sistema normalizado de acceso a la función pública. La primera—a ver si sale usted y me dice que en Galicia eso lo tienen regulado—la primera, Ley y Reglamento.

Y, claro, eso es una obligación para nosotros que nosotros mismos, no ustedes, nos hemos impuesto. Porque nosotros eso lo trajimos aquí con una mayoría muy amplia en la Cámara para poder aprobarlo. Y lo hicimos, y naturalmente lo seguiremos haciendo, porque a quien más beneficia eso es a quien está dirigiendo el Gobierno.

Porque cuando la administración pública se llena de incompetentes, por muy amigos que sean, el peor que queda es el Gobierno. Y eso es lo que nosotros tenemos muy claro y desde el principio estamos aplicando con rigor. Y no se preocupe por eso, que ese es un principio que yo seguiré sosteniendo aquí durante los cuatro años que me quedan, de acuerdo con las expectativas que usted mismo tiene para sucederme en las próximas elecciones.

De desarrollo competencial no es que no haya dicho nada, de desarrollo competencial es que está todo dicho. Está absolutamente todo dicho, y cuando se habla de las transferencias que estamos negociando o recogido, son cuestiones de desarrollo competencial, y cuando se habla además de que tenemos el techo competencial más alto de los estatutos de autonomía, son cuestiones de desarrollo competencial. Y cuando se plantea el acuerdo autonómico, nosotros ya hemos puesto nuestra posición encima de la mesa, y le hemos dicho al Gobierno lo que queremos.

Y, evidentemente, siempre hemos dicho aquí que cualquier reforma del status quo que implique cualquier incremento de transferencias para cualquiera de las comunidades autónomas del 151, tiene, desde luego, ahí, al mismo nivel, las nuestras que están pedidas, en muchos casos antes. Y a veces, fíjese usted, como no las piden algunos que son del 151, nos hacen esperar para no quebrar el modelo autonómico. Fíjese usted las cosas que pasan desde el punto de vista de desarrollo nacionalista, o de desarrollo competencial.

Creo que no le gustarán, pero yo seguiré intentando, no dar clases, porque eso sería demasiado pretencioso, pero sí explicarle las cosas que han pasado aquí desde el punto de vista autonómico. Y le quiero corregir en el sentido de que cuando gobernaba UCD, UCD fue la que vio desbordada desde el principio sus voluntades de descentralización autonómica.

Y ese desbordamiento produjo aquel frenazo que su compañero de partido, Martín Villa, quebró en el proceso de desarrollo autonómico. Porque se vio que de repente se le iba el poder de entre las manos sin haberse dado cuenta, y entonces echó marcha atrás.

Y también daré otras razones para ser generoso, que no eran sólo esas. Probablemente también temió que la joven democracia española, con unos poderes fácticos muy fuertes de los que ya no se habla, pudiera no resistir aquel envite. Pero de eso no creo que pueda vanagloriarse usted porque no fue UCD. A UCD a lo mejor, si cabe achacarle algo, es tener la responsabilidad de haber intentado frenar un proceso que no sabía cómo iba a acabar, pero desde luego si alguien echó adelante el proceso de la España de las autonomías—pero no desde el punto de vista global—lo que yo conozco directamente, aunque conozco más, ese fue este Gobierno.

Que no es el Gobierno Socialista, es el Gobierno de España y el Gobierno de la Generalitat. Y este Gobierno de España transfirió desde los 700 millones de pesetas de presupuestos con que yo entré aquí como Presidente, los 700.000 que son la cifra cercana que ahora tenemos. Y eso no parece que sea frenar el proceso autonómico, sino más bien abrirlo, y mucho.

Y la cuestión de la seguridad ciudadana, pues, lo voy a tocar con otro ejemplo, porque esa vergüenza que usted dice que ha hecho mi partido,—que usted quiere meter en la cárcel a todos, de acuerdo con su propio partido en las Cortes... Porque penalizar es eso, meter en la cárcel, recuérdelo bien, porque

penalizar es eso. Sí, sí, eso es penalizar, eso es lo que usted defiende y su partido allí. Eso es penalizar, meter en la cárcel al que lleva un caramelo. (Remors)

Pues eso..., —es que, como lo de usted ha sido un chiste, yo digo otro— (Remors). Pero el chiste no es eso, penalizar es meter en la cárcel, el chiste es dónde iban los identificados de Castellón mensualmente. Ese es el chiste. Yo creo que no proceden estas cosas que usted ha planteado.

Bueno, y en definitiva, le agradezco la ayuda para hacer las viviendas sociales, lo vamos a ver. Le agradezco también su preocupación por la N-III, que sabe usted que va por buen camino, que tardó muchos años y que ahora es cuando se está haciendo finalmente. Y, naturalmente, también, le agradezco la preocupación que tiene usted por los aranceles, las subvenciones comunitarias y las primas, etcétera.

Y en esto lo quiero hacer otro chiste. Pregúnteselo al señor Ortiz que parece que es quien lleva todo esto de los temas comunitarios y la Comisión. Bueno, y en lo serio, en lo que nos corresponde, no he citado el PEV-II dice usted, pero he basado en él todo mi discurso.

Más bien he basado mi discurso en el PEV-III; quien ha basado su discurso en el PEV-II es usted. Y se ha visto mucho que usted ha basado su discurso en el PEV-II para acercarse a nuestros planteamientos políticos, si le quitamos la etiqueta liberal del principio que niega la mayor, ha cogido usted el PEV-II y ha ido señalando punto por punto todo lo que parecían criterios aceptables, desde el punto de vista de esa mayoría social que nosotros necesitamos llevar adelante.

Y la verdad es que ha hecho usted un buen resumen del PEV-II. Ya lo hizo ayer en su discurso, luego debía ser bueno el PEV-II cuando usted lo ha cogido con tanto cariño. Pero quiero decirle: si es tan malo como usted dice, ¿cómo es posible explicar que en las comisiones de seguimiento que usted asistió, y en las que asistió después su sucesor, se haya afirmado que sí que se ha cumplido? No creo que sea posible decir estas cosas sabiendo que hay ese tipo de constancias.

Se está hablando en definitiva del pasado y no del futuro que es lo que corresponde en esto, y del pasado podríamos hablar también mucho. Pero, en definitiva, lo que sí que le quiero decir, que es el sumum de su discurso ideológico, es que parece que nos dice que nosotros sólo lo que dirigimos y controlamos es bueno para la sociedad y que lo que no controlamos no es bueno.

Yo controlo —porque es mi obligación— en qué se gasta el dinero público. Es mi obligación y la cumplo. Y lo controlo porque creo que los resultados de esos recursos le interesan a la sociedad, que es la que en definitiva los pone. Pero naturalmente no aspiro a controlar nada más, al contrario, a incentivar. Si yo creo que desde el punto de vista de controles, si usted tiene también la amabilidad de comparar y comprobar con otras comunidades autónomas, quizás en eso nuestro discurso sea el más liberal de todos, entendido no en el aspecto de la doctrina económica.

Y que a los exportadores no le enseñemos. Ni le enseñamos ni pretendemos; lo que pretendemos, eso sí, es intentar ayudar a los que no exportan, que son mucho más que los que exportan, a que puedan hacerlo. Que ¿podemos contribuir en algo? Pues no lo sé, pero lo vamos a intentar porque yo creo que eso es la base de una economía sólida y fuerte que nosotros queremos.

Y esa incentivación no hace una sociedad menos libre, al contrario, hace una sociedad mucho más libre, porque en definitiva la libertad es la que nosotros propiciamos. Porque frente a lo que usted dice que el estado de bienestar —a lo que nunca hago yo referencia, porque siempre digo sociedad— y que el proyecto social demócrata está muerto, pues no mate

usted las cosas tanto. Si usted dice eso, yo le digo que el proyecto social demócrata sólo acaba de nacer y que su proyecto es a la vez estatista y antiliberal, contrariamente a las cosas que usted ha venido diciendo.

Gracias.

El señor President:

Señor Agramunt.

El señor Agramunt Font de Mora:

Señor Presidente.

Señorías.

Señor Lerma, me veo forzado a recordarle que estamos en el debate de su investidura para discutir su programa y en todo caso su ideología. No para discutir sobre lo que yo ya expuse ayer, perfectamente expuesto, y que tuvieron ustedes la oportunidad, si hubieran querido, de rebatirlo.

Por tanto, vamos a hablar de su programa y no del mío, que con pocas esperanzas, ya lo dije, expliqué ayer. Tengo la sensación, señor Lerma, la tenemos muchos, que cuando usted se irrita, cuando pierde los nervios, es usted más sincero, es usted más auténtico. Y por tanto nos revela su auténtico pensamiento.

Abandonado el tono didáctico, el tono autocomplaciente utilizado en su primera exposición, aparece su verdadero rostro, el rostro de un viejo socialista, de los de antes. Y sinceramente, señor candidato, lo que aparece cuando se enfada yo creo que no le gusta ni a usted.

Ha perdido usted en un minuto la perfección alcanzada en su ejercicio de representación de esta mañana, y hace buena la famosa definición de que la política es como el arte de la simulación. Ha llegado usted un poco lejos, ha llegado usted un poco lejos y es peligrosísimo, explicando que quiere que le voten todos, y poniendo en duda, incluso, poniendo en duda el buen hacer o el buen pensamiento de los que han decidido en estas elecciones no votarles a ustedes.

Y le recuerdo, señor Lerma, que a ustedes le han votado uno de cada cinco ciudadanos de la Comunidad Valenciana, uno de cada cinco. Que tampoco es para ponerse a bailar en ninguna parte. Uno de cada cinco.

Mire, el liberalismo es la defensa de la libertad en todos sus órdenes, nosotros no hablamos de libertades individuales solamente, sino de la libertad. Y sin una, sin una sola de las libertades individuales que ayer le decía que para nosotros no eran formales, sino esenciales, sin una sola de ellas, no existe ninguna otra.

La verdad es que de todos modos hay que reconocer que son ustedes capaces, desde el Partido Socialista, de interpretar el liberalismo según les convenga, y según quien hable, porque, claro, ya estamos oyendo hablar mucho del socialismo liberal, de los liberales del Partido Socialista. No sé cómo hace usted un ataque tan durísimo contra mis explicaciones cuando son muchos, no usted, no usted, son muchos en su partido, y también se sientan en estos escaños a mi izquierda, que también comparten mucha parte de las teorías liberales.

Lo del correo, señor Lerma, bueno, todos sabemos que las Juntas Electorales y los Tribunales nos han dado la razón a nosotros en todos los temas; por tanto, que usted saque cuestiones aquí donde ya las Juntas Electorales y los Tribunales nos han dado la razón a nosotros y no a ustedes, me parece una vez más fuera de lugar. Salvo en un tema que no se han pronunciado todavía, en primera instancia se pronunciaron, y fueron en las papeletas a que he hecho referencia en mi intervención.

Y ahí nos dieron la razón enseguida a nosotros. Todavía no sabemos cuál será el final de la historia.

Señor Lerma, las resoluciones de la Cámara hay que

cumplirlas todas, y hay muchas incumplidas. Si quiere le doy un ejemplo, y de su competencia, por ejemplo la Ley del Síndico de Agravios, o la que usted anunció de iniciativa popular hace cuatro años.

Mire, sólo contará usted, señor Lerma, a pesar de todo eso con el respaldo de su propio Grupo. Hoy se lo ha recordado alguien, con menos votos que hace cuatro años, a lo mejor gracias a su prepotencia o a sus planteamientos de que «o todos conmigo o todos contra mí». Señor Lerma, no va usted por buen camino cuando trata de acusar...—sí, por buen camino, entre comillas, por supuesto que sí— acordándose de la frase de ustedes. No es un error, es adrede.

No va usted por buen camino, señor Lerma, cuando dice que algunos grupos de esta Cámara representan a un tipo de intereses u otros. Mire, en ese debate creo que más vale que no nos metamos, pero si quiere estoy dispuesto a hacerlo, si quiere estoy dispuesto a hacerlo.

Este grupo sólo defiende los intereses de los ciudadanos y nada más que eso. Y ha demostrado en alguna ocasión que cuando no ha sido así ha actuado con rapidez. Usted todavía tiene que dar alguna prueba de hacer lo mismo, todavía tiene que darla en esta Cámara y en esta Comunidad Valenciana, y esperándola estamos.

Mire, señor Lerma, hablando del turismo. Hemos subido o ganado en casi todos los municipios turísticos. Solamente le digo eso, tome nota, por algo será, algo sucederá con su política en esos municipios cuando pasan esas cosas. Quizá sea porque no comparten su maravillosa política. Porque no me diga a mí usted a estas alturas que los emisarios submarinos son la infraestructura adecuada para hacer unas costas sin contaminación y competitivas porque no es verdad.

Porque es lo más antiguo que se puede plantear, un emisario submarino, señor Lerma. Por ahí no van los temas para sanear nuestras playas y nuestras costas.

Mire, no vamos a hablar de sanidad porque ya se ha hablado mucho, pero aquí tengo lo que haga falta. Sobre listas de espera, 4.000 pacientes, 3.800..., ahí están, y ustedes dice que han actuado. Si están ahí todos los problemas de la sanidad.

Con respecto al desarrollo competencial, insisto una vez más, en su discurso no hay nada. Puede ser que usted en su réplica a otros grupos haya intervenido en esos temas, pero en su discurso no hay nada, y yo solamente le he dicho desde una gran modestia y con muchísima tranquilidad que, por favor, no nos de lecciones a nosotros, que nosotros a usted tampoco se las vamos a dar, pero no insista usted en darnos lecciones a nosotros porque la Constitución y el Estatuto, la Constitución Española y el Estatuto de Autonomía no lo hicieron sólo ustedes, también lo hizo, y más que ustedes, porque en ese momento eran mayoría, la Unión de Centro Democrático, que hasta el 82 estuvo gobernando, no se olviden tan deprisa.

Respecto a la LOAPA, Martín Villa, efectivamente, con Alfonso Guerra, los dos juntitos, y la LOAPA en el Congreso de los Diputados la votó a favor el Partido Socialista también. Por tanto, cuidado, cuidado, cuando se hacen cierto tipo de afirmaciones tratando de llevarse la historia sólo a su parte. Que la historia de los valencianos es de todos los grupos políticos y de todos los valencianos, y no sólo de su Grupo Socialista, señor Lerma.

Mire, señor Lerma, sólo faltaba ya que me diga si puedo o no puedo escribir mis intervenciones. Las escribo cuando quiero, como quiero y las digo cuando usted, por lo visto, me deja. Porque también ha pedido que se interrumpiera antes la sesión para poder usted descansar, cosa que yo le he aceptado al Presidente.

Muchas gracias. (Aplaudiments)

El señor President:

Señor Lerma.

El señor Lerma i Blasco:

Pues nada más le ha faltado a usted añadir: «cuando quiero y como quiero, porque sigo siendo el rey». (Rialles)

Muy bien, no tengo yo que disimular mi ideología porque ya llevo muchos años en esto sin querer dar lecciones a nadie y todo el mundo la conoce. Y la gente sabe perfectamente cuál es mi posición personal y política. Y son coincidentes obviamente. Y siempre me he presentado a las elecciones con las mismas siglas y con un programa que he procurado respetar. Nunca he engañado a nadie en ese sentido. Y si no he podido cumplir algo, también he estado dispuesto a asumirlo, porque en definitiva a mí sí me mueve el interés por la inmensa mayoría de los ciudadanos. Porque cada cifra que aquí decimos, son personas concretas que hay detrás y familias y situaciones dramáticas que nosotros procuramos resolver.

Y cuando yo subo aquí a discutir con usted, no estoy pensando en usted, estoy pensando en esas personas y la gente a la que procuramos resolver los problemas y en la que nosotros estamos haciendo un esfuerzo, que a veces no acertamos y otras muchas veces sí, por sacar de su problema o de la marginación.

Me preocupa poco que usted se escriba los discursos y quedar o no quedar brillante. Me preocupa que los ciudadanos se enteren de que lo que yo digo es lo que quiero hacer y me lo creo. Rotundamente. Y me preocupa también que crean que lo que usted dice es lo que quiere hacer, porque no me parece a mí que sea ese el comportamiento político de la derecha española o valenciana. Y me gustaría que lo fuera. Y por eso estoy intentando explicar a los ciudadanos mi programa, mi compromiso, el que quiero sacarles a ustedes también; no quiero que me voten, porque la gente no entendería eso, no lo entendería.

Ustedes tienen que representar a la gente que representan, aunque yo creo que no están tan en contra muchos de ellos, de lo que nosotros estamos haciendo aquí. Y confían en el proyecto de sociedad valenciana que les queremos estar haciendo aunque no nos hayan votado. Y estoy seguro de que se engancharán a ese proceso. Pero no quiero que me voten, porque sería tanto como malversar la voluntad popular, y yo no estoy dispuesto a hacer eso. Y evidentemente, y evidentemente, por eso no se lo he pedido. Está claro.

Y ya sabe usted de nuevo que yo me he referido al servicio de correos y no a la ilustre institución de notarios. Y sólo exclusivamente para hacer referencia del buen funcionamiento del servicio. Que nunca ha sido cuestionado a ese respecto. Y que es usted el que vuelve a insistir en el tema. Y la Ley del síndico de agravios y los incumplimientos, ya sabe usted que en ese capítulo tanta responsabilidad del incumplimiento corresponde a su grupo, por lo menos, como al nuestro. Porque establece una mayoría parlamentaria para sacarle que se alejaba mucho de las posibilidades del Partido Socialista. Y, mire por dónde, hacía falta su grupo, y su grupo no estaba dispuesto a consensuar otro candidato que no fuera el suyo.

Por consiguiente, difícilmente podíamos cumplir un mandato de estas Cortes Valencianas para poder llevar adelante el nombramiento del síndico de agravios. Entonces, si me acusa usted de ese incumplimiento, pues se la devuelvo porque tanta responsabilidad tiene usted como yo. No sé qué consideran ustedes municipio turístico y a lo mejor eso le conduce al error de pensar que han ganado en casi todos. Pero a mí me parece que son muchos los municipios turísticos que hay, y estoy seguro que si usted saca las cuentas no será precisamente mayoritario a ese respecto.

Y si le parecen anticuados los emisarios submarinos y las depuradoras, pues usted dirá, porque la cuestión está en que a lo mejor habrá que lanzarlos al espacio porque es más liberal

y más moderno. Yo he dicho las dos cosas, porque es que las dos cosas hacemos. Y usted tiene aquí a la alcaldesa de Valencia, que lo visitó ayer, me parece recordar, y sabrá usted que el emisario va acompañado por una ampliación de la depuradora. Que no es sólo tirarlo más lejos, que también tiene... (Remors) Hombre!... (Rialles)

Las listas de espera, ya sabe usted que van disminuyendo y que tienen que disminuir lógicamente porque usted que manejaba esas cifras que no ha querido sacar, si las hubiera sacado se habría dado cuenta de que las listas de espera han disminuido. Y tienen que disminuir, porque si hay más hospitales y hay más médicos, pues lógicamente tienen que haber, a no ser que haya incrementado extraordinariamente el número de enfermos. Lo que no parece probable, porque la esperanza de vida se va incrementando. Pues entonces tiene que haber menos listas de espera. Tiene que haberlas. Porque hay bastantes más hospitales, bastantes más.

Y, por último ya, para no darle lecciones pero sí situarle en el sitio donde está, decirle que la Loapa —de Martín Villa y Alfonso Guerra que usted dice— es posterior a lo que yo le estoy diciendo. Que este es un proceso muy anterior que motivó, entre otras cosas, la salida del Consell preautonómico del Partido Socialista. Es un proceso muy anterior, pero que después con la Loapa incluido, con la Loapa incluido, se podían seguir haciendo muchas transferencias, pero muchas transferencias. Y la realidad, triste realidad por cierto, es que no se hizo ninguna. Pero en el gobierno que usted dice y con su compañero de partido.

Porque desde que yo tomé posesión aquí, con el gobierno de España en mayoría del Partido Socialista, lo que se hizo fue empezar a transferirse. Y ante el asombro seguramente de todos ustedes y de los ciudadanos de UCD, pues resulta que empezó esto a ser una autonomía seria, y resulta que empezó a tener competencias. Y tantas competencias tuvo que ahora hasta ustedes que estaban en contra de la autonomía quieren formar parte de este gobierno, aunque sea de aquí a cuatro años.

Nada más y muchas gracias.
(Remors)

El senyor President:

Señor Bru, tiene la palabra.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas, señores diputados.

Al cabo de estas dos largas sesiones, hemos llegado ya esta tarde al final del único debate de investidura posible en este comienzo de legislatura. Y cuando digo posible, no me refiero a posibilidad reglamentaria. Ya ayer tuve ocasión en nombre de mi grupo de fijar nuestra posición acerca del legítimo derecho de otros grupos de aprovechar su facultad de presentar candidatos.

Facultad que respetamos, pero que políticamente calificábamos de poco realista. Puesto que el Reglamento permite, pero vuelvo a insistir, no obligaba en ningún caso a dicha presentación. Que se situaba a nuestro juicio en una especie de política contrafactual, de ignorar los resultados electorales, en la reiterada exposición de unos programas sobre los cuales el pueblo valenciano ya se ha pronunciado taxativamente.

Finalizada ayer esta fase previa del debate, esta especie de prolongación de la campaña electoral, hemos entrado hoy en la esfera de la realidad política con la intervención del candidato que ha obtenido el apoyo popular necesario para permitirle contar con la mayoría suficiente para formar gobierno.

En nuestra opinión, es este el hecho diferencial sobre las

otras intervenciones producidas en esta Cámara que nos permite calificar su intervención, señor Lerma, como el auténtico debate de investidura. Porque es el único debate a través del cual el pueblo valenciano ha podido recibir un mensaje realista, unas ideas claras acerca de cuál va a ser la actuación de su gobierno en los próximos cuatro años.

Y usted, señor Lerma, en su discurso, ha hecho una detallada y clara exposición de su programa de gobierno concretando unas líneas de actuación gubernamental, basadas en las propuestas con que el Partido Socialista concurrió a las pasadas elecciones. Y su discurso nos ha satisfecho porque, a través de él, usted ha dado respuesta y ha contraído abiertamente compromisos de gobierno acerca de todos los problemas, de todas las demandas, de todas las inquietudes que afectan hoy a la sociedad valenciana. Y lo ha hecho con rigor, con honestidad y con realismo, cualidades estas que han brillado por su ausencia en alguna reciente intervención.

Porque usted, señor Lerma, con su dilatada experiencia de gobierno, con los indudables logros en todos los órdenes que puede exhibir su trayectoria, podía haber caído en la tentación de la autocomplacencia, en la legítima satisfacción personal de desgranarlos, de presentarlos minuciosamente ante esta Cámara. No lo ha hecho así, y eso le honra, porque usted se ha centrado básicamente en el futuro, en la acción que piensa desarrollar en los próximos años. Y así nos ha permitido ver que, tras sus dos legislaturas en el gobierno, conserva usted la ilusión por su trabajo y el vigor político del primer día en que usted accedió al gobierno hace ya ocho años.

Ha realizado usted propuestas imaginativas, razonables y sobre todo realizables, ha señalado las prioridades de su próximo gobierno con realismo sin doble lenguaje. Sabiendo que no puede prometer ampliar, mejorar o crear nuevos servicios sin que eso suponga dedicar más recursos. No ha incurrido usted, señor Lerma, en lo que técnicamente se denomina hipocresía fiscal. Creemos que ha presentado usted un programa global para toda la sociedad valenciana, un programa dirigido a todos los ciudadanos, a todos los sectores, a todos los colectivos.

Un programa lógicamente impregnado de su posicionamiento ideológico como socialista, un programa de progreso, de avance en nuestras cotas de bienestar, de mejora social. Pero insisto, un programa pensado y dirigido a todos nuestros ciudadanos. Y en el que no ha eludido ninguno de los grandes problemas que les afectan. Desde la sanidad, la contaminación, la protección medio-ambiental a la educación, la cultura o la problemática específica de nuestros pueblos y ciudades.

Y ha destacado usted, señor Lerma, algo que como socialistas nos satisface plenamente, ha señalado como prioridad básica de su gobierno la lucha contra la desigualdad, la lucha contra la marginación y la pobreza, la lucha contra todo tipo de exclusión social. Y esto distingue radicalmente sus propuestas de otras que se han escuchado en esta Cámara.

Esto configura su programa como un programa integrador, solidario, progresista, que tiende a conseguir esa sociedad más justa, más humana a la que aspiramos. Para conseguir estos objetivos, para seguir en esa línea de garantizar nuestro futuro en la Europa unida, para ayudar y preparar a nuestras empresas para afrontar ese reto, para ampliar y mejorar nuestras infraestructuras, para conducir esa necesaria reforma de la Administración, cuenta usted, señor Lerma, con el respaldo suficiente en esta Cámara como candidato presentado por el grupo socialista.

Pero su programa es un programa, como ya he dicho, dirigido a toda la sociedad valenciana, sin exclusiones, y aunque goza del mayoritario apoyo popular, que se refleja en la composición de estas Cortes.

Usted mismo ya ha señalado que para el buen desarrollo de algunas de sus propuestas es preciso el esfuerzo de todos, ciudadanos, organizaciones cívicas, sindicales, patronales, partidos y grupos parlamentarios.

Resulta obvio que yo aquí, y ahora, no voy a solicitar para nuestro candidato el apoyo directo de otros grupos. Pero sí quiero dejar constancia, como Portavoz del grupo socialista, de nuestra permanente disposición al diálogo, al acuerdo, al consenso donde sea posible con el resto de los grupos presentes en esta Cámara. Y hace unos días en la constitución de las Comisiones Legislativas hemos mostrado fehacientemente, a diferencia de otros, que por nuestra parte esa voluntad de participación, de trabajo común, es algo más que una mera declaración de principios.

Vuelvo a ofrecer en nombre de mi grupo, con toda sinceridad y buena voluntad, a sus señorías nuestra posición abierta a desarrollar en toda su amplitud la noble y constructiva tarea parlamentaria. Si la sensatez, si la cordura política —de todos— acaba imponiéndose nuestro trabajo será más productivo, nuestras relaciones más fluidas y cordiales y nuestro pueblo saldrá beneficiado. Lo cual en definitiva, debe ser nuestro objetivo prioritario.

Acabo ya permitiéndome anticipar mis felicitaciones y las de mi grupo por su próxima elección para su tercer mandato, y por el bien de nuestra sociedad le deseo los mejores resultados en su gestión.

Muchas gracias.

El señor President:

Moltes gràcies, Senyor Bru.

Senyories, se suspén el ple, que continuarà, serà la votació anunciada, a les set i cinc.

Es convoca els Portaveus.

(Se suspén la sessió a les divuit hores i cinquanta minuts)

(Es reprén la sessió a les dinou hores i deu minuts)

(Ocupa la Presidència el Molt Exce@lent Senyor Antoni García i Miralles)

El señor President:

Senyories, anem a procedir a la votació la qual hem de fer d'acord amb l'article 77.2 del nostre reglament, pel procediment de votació pública per anomenament.

En primer lloc, hem de procedir a extraure una boleta. Si hi ha cap voluntari o voluntària, la Presidència no té cap inconvenient en... i si no, com encara crec que no he perdut la innocència, amb permís de les seues senyories, l'extrauré jo.

A continuació, el senyor Secretari segon anomenarà els senyors diputats, per ordre alfabètic, en funció del que resulte el primer, pel número de la boleta. Després ho faran els diputats membres del Govern i, finalment, els diputats membres de la Mesa.

Anem a procedir a quatre votacions successives, tenint en compte que si algú dels candidats, en algun moment, obtinguera la majoria absoluta és evident que no tindria sentit continuar amb la resta de les votacions.

De menor a major el primer Grup, en funció de la representació parlamentària, que presenta el candidat, és el candidat d'Esquerra Unida, N'Albert Taberner i Ferrer. Per tant, anem a traure primer la boleta... que correspon al número 3, En Salvador Almenar Palau.

S'entén que votar sí és recolzar la candidatura del senyor Taberner; votar no, és votar en contra; i abstenció és abstenindre's. Que no hi hagen confusions.

Senyor Secretari segon, procedesca a anomenar els senyors diputats per ordre alfabètic a partir del senyor Almenar.

(El senyor Secretari segon anomena els diputats, per l'ordre establert, els quals van votant)

El señor President:

El resultat de la votació és: sis vots afirmatius, vuitanta-tres no, i cap d'abstenció.

Passem ara al procediment per a l'elecció del segon candidat, representant del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, N'Héctor Villalba Chirivella.

(El senyor President extrau la boleta)

34. Na Carmen Begoña Gómez-Marco.

Procedirà a cridar els senyors diputats el Secretari primer, senyor Millet.

(El senyor Secretari primer anomena els diputats, per l'ordre establert, els quals van votant)

El señor President:

El resultat de la votació és: set sí, vuitanta-dos no i cap d'abstenció.

Anem a procedir a la votació del candidat del Grup Parlamentari Popular, En Pedro Agramunt Font de Mora.

(El senyor President extrau la boleta)

El 41. És En Diego Macià Antón. El senyor secretari segon va a procedir a anomenar els senyors diputats.

(El senyor Secretari segon anomena els diputats per l'ordre establert, els quals van votant)

El señor President:

El resultat de la votació és: trenta-un vots a favor, cinquanta-vuit en contra, i cap abstenció.

Passem, a continuació, a la votació del candidat En Joan Lerma i Blasco, presentat pel Grup Parlamentari Socialista de les Corts Valencianes.

(El senyor President extrau la boleta)

El 42. El senyor Secretari primer procedirà a anomenar els senyors diputats, començant per En Rafael Maluenda Verdú.

El señor Maluenda Verdú:

¡No! (Rialles)

El señor President:

Està tot clar, senyor Maluenda.

Senyor Secretari primer, procedesca a anomenar.

(El senyor Secretari primer anomena els diputats per l'ordre establert, els quals van votant)

El señor President:

El resultat de la votació és: quaranta-cinc vots a favor, quaranta-quatre vots en contra, cap d'abstenció.

Ha obtingut el candidat quaranta-cinc vots i, per tant, la majoria absoluta. Queda elegit President de la Generalitat el Molt Honorable senyor Joan Lerma i Blasco.

D'aquest acord de les Corts Valencianes, la Presidència de les Corts, d'acord amb l'article 152.1 de la nostra Constitució, el 15.1 del nostre Estatut d'Autonomia, i el 129.7 del Reglament de les nostres Corts Valencianes, comunicarà l'elecció a Sa Majestat el Rei, donarà compte d'aquesta comunicació al President del Govern de l'Estat, als efectes que siguen procedents.

Il.lustres senyors diputats, és closa la sessió.

(Aplaudiments)

(S'alça la sessió a les dinou hores i quaranta)